JAK ZASÁHL SYSTÉM OČKOVÁNÍ DO ŽIVOTA NĚKTERÝCH RODIN

III.

Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin III.
1. vydání, 2017
Vydává skupina rodičů, Svaz pacientů České republiky a ROZALIO - Rodiče za lepší informovanost a svobodnou volbu v očkování, z.s.
© Svaz pacientů České republiky a ROZALIO - Rodiče za lepší informovanost a svobodnou volbu v očkování, z.s.
Citaci textu a šíření fotografií je nutno odsouhlasit všemi zúčastněnými stranami.
Kontaktujte nás na pribehy.ocko@seznam.cz. Vaše příběhy/zkušenosti s následky po očkování posílejte, prosím, na NUpoOckovani@seznam.cz.
Děkujeme.

ROZALIO děkuje svým partnerům, že přispěli na tisk a distribuci brožur.

Generální partner: Jíme Jinak www.jimejinak.cz

Patron: Joalis

Partner: eoné KOSMETIKA

OBSAH

Úvodní slovo

Úvodní slovo 6

Část I. - očima odborníků

Primární nedůvěra ve vakcíny a očkování 8
Proč jsme se rozhodli neočkovat, aneb když pracujete pro farmaceutickou firmu 11
Po druhé hexavakcíně epileptický záchvat 15
Pracuji jako chirofonetička ve speciální mateřské škole 17
Pohled dětského fyzioterapeuta na systém očkování v ČR 22
Jana, fyzioterapeut - u dětí praxe od roku 2010 23

Část II. - očima rodičů

Slovo k zamyšlení 26
Druhý den jsem vše oznámila lékařce a ta napsala do karty NEOČKOVAT 27
Míša – autismus po očkování MMR 29
Nikdo nechce věřit, že se to děje 32
Po MMR došlo ke stagnaci a ve třech letech diagnostikován autismus 35
Dětský autismus, hyperkinetický syndrom a ADHD 39
Lukáš se narodil jako zdravé miminko 41
Autoimunitní hemolytická anemie (AIHA) 43
Závažná neurologická postvakcinační reakce a další abnormální projevy 45
Vítek - porucha příjmu potravy 48
Kluci musí okamžitě opustit školku 51
Najednou dcera v kočárku zmodrala, celá se stáhla v křeči, oči se jí obrátily v sloup 54
Pervazivní vývojová porucha 59
Dcera očkována MMR nebude pro kontraindikace 61
Pediatr tvrdil, že to s očkováním nesouvisí 63
Pediatr diagnózu odmítá, bagatelizuje ji 65
Na žádné takové nežádoucí účinky mě doktorka předem neupozornila 67

Danielka - afektivní záchvaty 69
My vám to ale hlásili, byl jsem také u toho..... 75
Nežádoucí účinky po očkování u obou našich dětí 77
Lékařka souvislost s očkováním striktně odmítla 81
Vyrážka po aplikaci hexavakcíny.....82
Příběh naší rodiny a našich dvou dcer 85
Náš příběh o komplikacích po povinném očkování 88
I lékaři se zděsili, když viděli synovu reakci na očkování..... 91
Průjem, exém a problémy s usínáním.....92
Moji synové a nežádoucí účinky po očkování.....94
Než jsem se stačila nadechnout a zareagovat, byla naočkovaná 95
Atopický ekzém zůstal a bojujeme stále 98
Na ekzém se neumírá, ale potrápit dokáže 100
Doktorka mi vynadala, že je to nepřípustné.....106
Horečky a roztroušená skleróza..... 107
Bohužel jsme naráželi na lékaře, kteří nás ignorovali 109
Už to nebylo to spokojené, usměvavé a spící dítě 112
Paní doktorka mě požádala, ať se ještě rozmyslím, že už měli i případ úmrtí 115
Po vakcinaci se jeho osobnost změnila, už není jako dřív..... 117
Očkování synovi připravilo bolestný start do života..... 122
Zvětšené uzliny po očkování..... 126
Očkování proti HPV vakcínou Silgard 127
West syndrom 128
Problém s vyprazdňováním po vakcíně rotarix 129
Ani u starších dětí nemusí být očkování bez problémů 132
Odmítání kojení a pozastavení žvatlání 134
Po očkování přestal říkat naučená slova.....137
Občas přemýšlím nad tím, jak by můj životvypadal bez mé nemoci..... 138
Po druhé hexavakcíně snížená imunita 141
Febrilní křeče a bezvědomípo očkování hexavakcínou 142
V pěti letech stále nemluví..... 143
Lékařka očkovala i přes to, že měla dcera afty a opar.....145
Zástava dechu po očkování MMR.....147
Krůčky pro Eričku..... 148

Nežádoucí účinky nebyly shledány, naopak mi byla vysvětlena potřeba očkovat..... 150
Děti už nenecháme nikdy očkovat.....152
Boule na krku po aplikaci priorixu.....155
Mé děti a nežádoucí účinky očkování.....157
“Tabulky jsou tabulky!!!”..... 159
Simultánní podání vakcín Infanrix Hexa a Synflorix 162
Změna v chování po očkovánívakcínou Priorix 163
I přes špatnou reakci na očkování jsem nucena doočkovat..... 165
Pořád doufám, že mi jednou řekne “mami” 167
Prozření za 5 minut 12.....169
Westův syndrom 171
Jůlinka a Adámek 174
Tragická smrt malé Elišky..... 178
“Černobyl” aneb proč sedím na vozíku..... 183
Vendulka 190
Dodnes si vyčítám, že má nevědomost ovlivnila život mých dětí..... 192
Po očkování na JIP s podezřením na infekci v mozku 194
Proč může vystavit kontraindikaci k očkování veterinář, ale pediatr ne?..... 196
Z porodnice jsme si přivezli černý kašel..... 199

Důležité informace

Čemu jsou rodiče standardně v ordinacích pediatrů vystaveni..... 204
Nežádoucí účinky, které vám patrně pediatr neuzná, byť se i často opakují 212

Doslov

Doslov spolku ROZALIO 215
Doslov Společnosti pacientů s následky po očkování, z. s. 217

ÚVODNÍ SLOVO

Dovolujeme si přinést již v pořadí třetí brožuru o nežádoucích účincích po očkování ***"Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin III"***.

Brožura je opět rozdělená do dvou částí. První obsahuje pohledy odborníků. V druhé, obsáhlejší, přinášíme samotné příběhy postižených dětí a jejich rodin.

Všechny příběhy jsou autentické. Jednotliví rodiče byli jmenovitě osloveni s prosbou o sepsání svých negativních zkušeností s očkováním, které významným způsobem ovlivnilo či stále ovlivňuje jejich životy

Všem, kteří našli nejen čas, ale i odvahu nám sepsat své zkušenosti s nežádoucími účinky po očkování, děkujeme.

skupina rodičů

část I.

očima odborníků

PRIMÁRNÍ NEDŮVĚRA VE VAKCÍNY A OČKOVÁNÍ

Většina lékařů dnes ví a zbytek to alespoň tuší, že oblast výzkumu léčiv, způsob publikace a interpretace výsledků klinických studií široce ovládají silné zájmové skupiny. Něco jako nezávislost lékařské vědy a výzkumu je dnes již pouze iluzorní pojem. Upozorňují nás na to mnoho let již desítky špičkových vědců, členů redakčních rad prestižních časopisů a různých odborných komisí snad všude po světě. Jsou to tzv. „insideři“ či „whistleblowеři“. Lidé z té druhé strany, kteří velmi dobře vědí, o čem hovoří. Pokud někdo ovlivní vědecký výzkum tím způsobem, aby výsledky šly ve prospěch účinnosti léku tam, kde skoro není pozorovatelná, nebo tím způsobem, aby se hlavně neprokázala závažná rizika léku tam, kde by mohla být, je takový vědecký poznatek „cinklý“ od samého počátku (science fraud; junk science).

S takovým stavem poznání v medicíně nemohou běžní lékaři ve své praxi už vůbec nic udělat. Zpochybňovat základní informační vstupy a „pilíře“ současného systému medicíny a léčby je mimo jejich možnosti. A umíte si vůbec představit, že by lékaři léčili pacienty lékem, jehož účinnosti a informacím o něm vlastně moc upřímně ani nevěří? Všichni lékaři proto mají dost dobrých psychologických důvodů pro to, aby lékům a informacím o nich hlavně věřili. Nevěřit výsledkům vědy, jak jsou dnes lékařům předkládány, znamená obrovské problémy zevní, ale i vnitřní. Svým způsobem lékaři nemají jinou možnost, jak by mohli vykonávat svou profesi s pocitem odpovědnosti a v souladu se svým svědomím. Musí věřit tomu, co jim jiní řekli. A nesmí přitom dopustit, aby jim to účinně zpochybňovali nějací pacienti, kteří v tomto informačním „letadle“ nefigurují a nejsou na něm profesně závislí.

> “Něco jako nezávislost lékařské vědy a výzkumu je dnes již pouze iluzorní pojem.”

Pokud mi nevěříte, věnujte pár dní na získání informací o tom, jak nedůvěryhodný a zmanipulovaný je už dlouho celý současný výzkum léčiv

a jejich uvádění na trh. Přečtěte si v zájmu svém a svých dětí knihu profesora P. C. Gøtzscheho: Smrtiace lieky a organizovaný zločin. (Vyšlo ve slovenském jazyce; Remedium Publishing, s.r.o., 2015). Míra informovanosti o realitě je totiž projevem vaší odpovědnosti k vašemu vlastnímu životu.

Pochybovat o tom, zda vakcíny dostatečně fungují a zda jsou skutečně tak bezpečné, jak se tvrdí, je podle mne v takto organizovaném a fungujícím systému zcela na místě. Je to obezřetná výchozí názorová pozice. Každý, kdo o vakcínách nic moc neví, by z ní měl podle mne vycházet. Tedy spíše obezřetně nevěřit, než slepě důvěřovat. Každý, kdo o vakcínách a očkování nic moc neví, by měl také vycházet z předpokladu, že vakcíny jsou dostatečně nebezpečné a škodlivé výrobky na to, aby je raději nepoužil, dokud se nepřesvědčí o jejich výrazně vyšším přínosu. Je to tzv. předběžná opatrnost. K jednomu každému očkování by vás proto měl vždy nejprve někdo z této úvodní pozice rozumně přesvědčit. Tedy nikoliv vás od automaticky schvalovaného očkování rozumně odrazovat. V tom je ten zásadní rozdíl.

“Pochybovat o tom, zda vakcíny dostatečně fungují a zda jsou skutečně tak bezpečné, jak se tvrdí, je podle mne v takto organizovaném a fungujícím systému zcela na místě.”

Bohužel je situace v současné společnosti většinově opačná. Přesto někteří lidé a rodiče již právě takto obezřetně smýšlejí, uvažují i postupují. Čekají na to, zda je někdo dokáže skutečně rozumně k očkování přesvědčit a k němu přimět. A ti se dnes většinou dočkají odborných manipulací a nezřídka i nátlaku. Nátlaku o to většího, oč více kriticky přistupují k obsahu někdy opravdu laciných argumentů a planých reklamních floskulí. Přitom na tomto přístupu rodičů není vůbec nic špatného. Aplikovaná nedůvěra ve zjevně nedůvěryhodný systém a politiku se však dnes označuje spoustou hanlivých nálepek. Kdo tak činí a proč, to si můžete snadno domyslet.

“Aplikovaná nedůvěra ve zjevně nedůvěryhodný systém a politiku se však dnes označuje spoustou hanlivých nálepek.”

Pokud vás poté nikdo rozumně nepřesvědčí ke změně výchozí pozice a nevůle k očkování, poté vám doporučuj v tomto postoji setrvat. Pokud ti, kteří mají zájem na očkování, vám nedokázali předložit dostatečně přesvědčivé argumenty, opravdu to není váš problém, ani vaše chyba. Nenechte se poté zmanipulovat ani vysmíváním, ani výhrůžkami. Nedbejte na naléhání, ani na represe. Nenechte se emočně vydírat. A pokuste se neuhnout ani svým vlastním jiným

> “Pokud ti, kteří mají zájem na očkování, vám nedokázali předložit dostatečně přesvědčivé argumenty, opravdu to není váš problém, ani vaše chyba.”

potřebám a zájmům, pokud jde o očkování vašich dětí. Odpovědně učiněné rozhodnutí je rozhodnutí provedené správným postupem s ohledem na všechny okolnosti. Odpovědně učiněné rozhodnutí však nemusí být vždy to nejlepší. S touto skutečností se dospělí lidé ve svém životě musí dokázat dospěle srovnat.

MUDr. Jan Vavrečka Ph.D.

PROČ JSME SE ROZHODLI NEOČKOVAT, ANEB KDYŽ PRACUJETE PRO FARMACEUTICKOU FIRMU

Žijeme s manželem vcelku normální život (i když co se v dnešní době skrývá pod slovem normální?)... Oba jsme vysokoškolsky vzdělaní, naše práce nás baví (manžel pracuje v IT a já jako monitor klinických hodnocení léčiv). Na koupi bytu jsme si vzali hypotéku a ve volném čase, kterého bohužel moc není, se snažíme aktivně odpočívat. V roce 2014 jsme si řekli, že by bylo hezké rozšířit naši rodinu o nového člena. V roce 2015 se nám narodila dcera. Zrození je naprosto úžasná věc - každý, kdo se stal rodičem, o tom ví své. Dcera je zdravá, veselá a zdá se, že jí nic nechybí.

Již v těhotenství jsem se začala připravovat na období povinností po porodu a v rámci těchto příprav jsem se dostala i k studiu informací o očkování. Pracuji v oboru, kde přicházím do styku s nově vyvinutými, dosud neregistrovanými léčivy - zabývám se kontrolou dat získaných během testování těchto léčiv, a tak mi nejsou cizí pojmy jako nežádoucí účinek (angl. ADR), závažný nežádoucí účinek (SADR) a podezření na závažný neočekávaný nežádoucí účinek (SUSAR). Pročetla jsem si proto SPC vakcín, kterými je povinnost nechat v ČR naočkovat dítě (SPC = Summary of product characteristics - obsahuje více informací o léčivu než příbalový leták). Již informace o tom, že vakcína proti poliomyelitidě je připravena z virů pomnožených na buňkách ve výsledku inaktivovaných formaldehydem mě trochu překvapila, ale říkala jsem si, že když očkování zvládlo tolik dětí, tak to s tím formaldehydem asi nebude tak horké. Jenže pak mi začal hlodat červík a já se pustila do zjišťování dalších informací. Ve výsledku jsem zjistila, že ne všechny děti očkování zvládly a také jak se říká "přežily ve zdraví".

"Když jsem pak četla, že došlo k falšování dat týkajících se vakcín, zbystřila jsem pozornost."

Když jsem pak četla, že došlo k falšování dat týkajících se vakcín, zbystřila jsem pozornost. Zamlčená fakta naznačují, že některé vakcíny mohou

způsobovat poruchy centrálního nervového systému a následně těžká onemocnění. Ukázalo se, že vědci z Úřadu bezpečnosti léčiv a prevence zdraví řadu let tajili data prokazující zvýšené riziko autismu u chlapců očkovaných v raném věku vakcínou MMR. Na tuto zprávu však nikdo z kompetentních u nás nereagoval.

V ten moment jsem si uvědomila, že i já jsem se během své práce několikrát ocitla v situaci, kdy mě lékař požádal, abychom nehlásili úplně všechny nežádoucí příhody testovaného léku, protože jinak se "upíše" a oba pak budeme sedět v práci alespoň o dvě hodiny déle. Snažím se dělat svou práci svědomitě, proto jsem vždy trvala na tom, že u testovaného léčiva je nezbytné sesbírat všechny nežádoucí příhody právě proto, aby pak bylo možné vyhodnotit nežádoucí účinky a jejich četnost výskytu. Navíc jsem lékaři vždy položila otázku: "Až budete jednou starý a mladý lékař Vám předepíše právě tento lék, budete léku věřit? Budete ho chtít užívat?"

"V ten moment jsem si uvědomila, že i já jsem se během své práce několikrát ocitla v situaci, kdy mě lékař požádal, abychom nehlásili úplně všechny nežádoucí příhody..."

Pracovat v klinickém hodnocení léčiv je na jednu stranu krásná a místy až vzrušující práce (hlavně při statistickém vyhodnocení, kdy se čeká, zda studie vyšla či nikoliv). Na druhou stranu je to obrovský byznys farmaceutické firmy, která potřebuje, aby studie vyšla co nejlépe. Uvědomila jsem si, že případy, kdy farmaceutická firma potřebuje, aby studie vyšla za každou cenu pozitivně, opravdu existují. Těžko se mi tento fakt připouští, protože to znamená, že během uvádění léčiva na trh selhalo několik kontrolních mechanismů počínaje lékařem, který léčí pacienta testovaným léčivem, přes monitora, který ověřuje správnost a věrohodnost dat, pokračuje projektovým manažerem ve farmaceutické firmě a konče statistikem, který má sesbíraná a ověřená data vyhodnotit. Bohužel ani po uvedení léčiva na trh

(tj. po jeho registraci) není následný sběr nežádoucích účinků adekvátní. Ne všichni lékaři hlásí podezření na neočekávaný účinek, ač je to jejich povinnost.

> “Stát rodiče nutí nechat dítě naočkovat, ale pokud se prokáže vztah mezi podáním vakcíny a závažným neočekávaným nežádoucím účinkem, stát mlčí.”

A tak jsme se s manželem zamysleli - proč hexavakcína obsahuje žloutenku typu B, se kterou malé děti skoro nemají šanci přijít do kontaktu? Když jsem procházela statistiky, kolik existuje případů dětí, které se na pískovišti píchly o jehlu od narkomanů a posléze se nakazily žloutenkou typu B, zjistila jsem, že ze sta případů se ani v jednom žloutenka typu B neprokázala. Proč naopak hexavakcína neobsahuje žloutenku typu A, která se vyskytuje daleko častěji a na kterou také existuje vakcína? Rodič samozřejmě může požádat o očkování pentavakcínou (neobsahuje žloutenku typu B), ale v pozdějším věku dítěte musí čelit skutečnosti, že dítě není přijato do školky, protože je na něho nahlíženo jako na neočkované a v rámci povinné školní docházky se nemůže účastnit např. školy v přírodě.

Zajímavý je i fakt, že v Rakousku jsou děti očkovány tetravakcínou (neobsahuje žloutenku typu B a Haemophilus infl. B), ve zbytku je složení stejné jako hexavakcína. A tak přemýšlím - jsou v Rakousku napřed, že neočkují žloutenku typu B nebo naopak pozadu?

Postupně jsme si tak s manželem zjistili informace o všech nemocech, proti kterým má hexavakcína po naočkování vytvořit protilátky a zjistili jsme, že například záškrt se naposledy vyskytl v ČR v roce 1976 s dvěma výjimkami v letech 1993 a 1995. Přesto je očkování proti němu stále povinné. Naopak, proti tuberkulóze jsme povinně očkovat přestali, i když je její výskyt v ČR četnější (výrobce vakcíny konstatoval, že oblast ČR již pro něho není zajímavá vzhledem k nízkému výskytu této nemoci). Zvláštní - nízký výskyt je přesto výskyt...

Jedním z dalších faktů, který mě utvrdil v tom, že je potřeba se nad povinným očkováním zamyslet hlouběji, je, že při prokázané souvislosti poškození zdraví dítěte po očkování neexistuje odškodnění. Stát rodiče nutí nechat dítě naočkovat, ale pokud se prokáže vztah mezi podáním vakcíny a závažným neočekávaným nežádoucím účinkem, stát mlčí. A bohužel často mlčí i lékaři, kteří by správně měli nežádoucí účinky nahlásit buď výrobci vakcíny, nebo na SÚKL (Státní ústav pro kontrolu léčiv). Rodiče se snaží lékaře informovat o zhoršeném zdravotním stavu po očkování, ale v mnoha případech se dozví, že určité reakce po očkování mohou nastat. V horším případě je rodič (k lékaři s dítětem chodí většinou matka) považován za hysterické stvoření, které dělá z komára velblouda. A tak se dostáváme do začarovaného kruhu, protože pokud lékař účinek nenahlásí, nikdo se o něm nedozví a očkuje se povinně dál.

“V horším případě je rodič považován za hysterické stvoření, které dělá z komára velblouda.”

Naštěstí je již v dnešní době v příbalovém letáku vakcíny uvedeno, že v případě výskytu kteréhokoli z nežádoucích účinků tamtéž uvedených nebo jakýchkoli nežádoucích účinků, které uvedeny nejsou, můžete účinky nahlásit na SÚKL sami. V příbalové informaci je dále uvedeno, že nahlášením nežádoucích účinků můžete přispět k získání více informací o bezpečnosti tohoto přípravku. A tak se ptám - kolik rodičů o tomto ví? Respektive kolik rodičů dostane příbalovou leták od lékaře domů? A kolik rodičů dostane tuto informaci od lékaře s předstihem, aby si ji mohli doma v klidu přečíst a při další návštěvě u lékaře se na vše zeptat?

S manželem jsme se tedy rozhodli očkování odložit, a pokud dceru necháme očkovat, rozhodně to nebude hexavakcínou.

manželé H.Š. a J.Š.

PO DRUHÉ HEXAVAKCÍNĚ EPILEPTICKÝ ZÁCHVAT

Elenka se narodila v 38. týdnu těhotenství, vážila 3740 g a měřila 51cm. Poporodní adaptace byla v pořádku, psychomotorický vývoj byl v normě s mírným opožděním: v 7 měsících ještě nezvládala spontánní otáčení na břicho a v poloze na břiše měla nekvalitní první napřímení.

Děvčátko bylo komunikativní, hračky si bralo oběma ručičkama středem, otáčelo hlavičku oběma směry s nepatrnou trupovou asymetrií; nic nenaznačovalo vážné poškození mozku. Rehabilitační léčba byla zahájena Vojtovou metodou a polohovými cviky. Zakrátko bylo zřetelné zlepšení.

V 8 měsících byla podána druhá hexavakcína, po které následoval velký „epileptický záchvat“ (do nynějška není diagnostikován, ani lokalizované ložisko), který ukončil psychomotorický vývoj a vrátil Elenku na úroveň I. trimenonu (období mezi 1. a 3. měsícem života). Díky léčbě a tlumícím lékům byla Elenka apatická, nekomunikovala. Rozvinul se u ní silný hypotonický syndrom. Byla zahájena série lékařských testů a vyšetření, které probíhají nadále, ale zatím se kromě těžké mentální a psychomotorické retardace nic jiného neprokázalo. Epileptické záchvaty probíhají stále.

“V 8 měsících byla podána druhá hexavakcína, po které následoval velký epileptický záchvat, který ukončil psychomotorický vývoj a vrátil Elenku na úroveň I. trimenonu ...”

V rehabilitaci jsme pokračovali reflexní terapii: Vojtova metoda + polohová stimulační cvičení. Situaci hodně ztěžovala apatie dívenky, snížená inteligence a nechápání základních pojmů. Horní končetiny jako by pro ni neexistovaly, ignorovala je; doteď je významně nepoužívá. Pokrok je v tom, že se začala dotýkat věcí, které ji zajímají.

Intenzivní rehabilitací se nám podařilo v 6 letech pomocí chodítka a ortéz Elenku rozchodit, a do nynějška usilovně trénujeme na zkvalitnění bipedální lokomoce a rozvoje řeči, která stále zaostává. Elenka v současné době zvládne pár samostatných krůčků v prostoru bez opory. Po celou dobu rodiče Elenky intenzivně využívají rehabilitační možnosti za přispění nadací a fondů:

2009 - současnost ... canis terapie
2010 - 2011 ... hipoterapie 1x týdně
06/2013 - 04/2015 ... centrum pro rehabilitaci Arpida
2014 květen - červen ... Teplice, 7 terapií po 40min. - kosmický obleček
2014 - 2016 ... hipoterapie 2x týdně
2015 únor (týden) ... Brno, logo klinika + cvičení
2015 září (14 dní) ... Plzeň, centrum Hájek - kosmický obleček
2016 leden (1 měsíc) ... neurorehabilitační klinika Axon Praha - kosmický obleček
2016 únor ... Brno, logo klinika + týden cvičení

V mé péči je Elenka od 7 měsíců do současnosti.

Lenka Schlösingerová, DiS
fyzioterapeut

PRACUJI JAKO CHIROFONETIČKA VE SPECIÁLNÍ MATEŘSKÉ ŠKOLE

Začala jsem se o téma následků po očkování zajímat v souvislosti s oborem, ve kterém pracuji. Jsem osmým rokem chirofonetičkou ve speciální mateřské škole.

Chirofonetika je alternativní logopedická metoda. Studovala jsem 5 let mezinárodní školu chirofonetiky a mám osvědčení o absolvování kurzu i povolení používat tuto metodu v práci s dětmi s postižením v oboru speciálního školství.

"Geometrickou řadou přibývá dětí s těžkou poruchou řeči ..."

Výslovnost u dětí se za poslední roky velmi zhoršila. Většina dětí i v běžných školkách (týká se bohužel i předškoláků) špatně vyslovuje hlásky - dyslálie / patlavost, neumějí odpovědět na jednoduché otázky, nezvládají ani krátké samostatné vyprávění (např. jak bylo o Vánocích, co dělaly o víkendu...). Děti začínají mluvit výrazně později (někdy až po 3. roce věku), než tomu bylo dříve, kdy bývalo ve třídě pár dětí, které nesprávně vyslovovaly. Nyní je to až 3/4 dětí. Tyto děti jdou do školy s vadou řeči, mají velké problémy naučit se správně psát i číst hlásky (jinak je slyší, jinak je vyslovují). Z toho plynou dále vývojové poruchy učení (dyslexie, dysortografie...).

Geometrickou řadou přibývá dětí s těžkou poruchou řeči - vývojovou dysfázii (kterou má i můj syn), tam už je zasažen nejen řečový vývoj. Jedná se o poškození centrálního nervového systému, postižena je jemná i hrubá motorika, abstraktní myšlení. Děti nedokáží absolvovat běžnou základní školu, nebo pouze s asistentem pedagoga. Postižení zasahuje i sociální kontakty, emoce, chování.

Než dítě přijmu na terapii, dávám rodičům vyplnit anamnestický dotazník o dítěti (od narození po současnost). Zařadila jsem poslední rok i otázku očkování a reakce dětí na ně. Několik rodičů mi potvrdilo, že děti začaly

být po očkování více nemocné (alergie, astma, snížená imunita, propukla u nich těžká onemocnění jako epilepsie, diabetes I. typu, opoždění psychomotorického vývoje, ADHD, autismus, hypotonie svalstva, dětská mozková obrna atd).

Níže je k nahlédnutí mnou osobně zpracovaná dokumentace dětí, které v poslední době prošly mojí terapií: informace z rozhovorů s rodiči o vývoji jejich děťátka od narození, pozorování následků očkování na dětech právě přímo jejich rodiči a nakonec lékařská diagnóza. Závažnost těchto případů je alarmující a tato dokumentace ukazuje, že vakcíny mohou mít a mají vážné nežádoucí účinky, které jsou přehlíženy a bagatelizovány. Zamysleme se, jak je možné, že zdravotní stav dnešních dětí je tak špatný, přestože lékařská věda pokročila a je dostupná všem…

PŘÍKLADY Z MÉ VLASTNÍ PRAXE

chlapec

Dg. Dětský autismus, těžká MR (mentální retardace), hypotonie svalstva, alergie, ekzémy.

Očkován dle očkovacího kalendáře + žloutenka (5 a půl roku). Po očkování TBC – velký bolák.

Do 3 let vývoj probíhal normálně – sed 8 m, nelezl, stoj 8 m, samostatná chůze 1 rok, první slova 1 a půl roku (máma, bába, táta), první věty 3 roky („prasátko spadlo do vody“), kojen 2 a půl roku.

Ve 3 letech vysoké horečky, regrese ve vývoji (opět se začal pomočovat, návrat k plenám, přestal mluvit). Začaly stereotypy v chování – kývání trupem, cucání prstů, trhání vlasů, začal jíst trávu, sníh, kytky. Dále točení se, skřípání zubů. Agresivní chování. Přestal udržovat oční kontakt.

Maminka uvádí dvě možné příčiny regrese:

1) Očkování či vysoké horečky / hospitalizace.

2) Magnetická rezonance mozku (2x), při první narkóza podána do žíly, při druhé maska, po probuzení to už nebyl on (bezvládně ležel, nehýbal se).

chlapec

Dg. Diabetes I. typu – labilní / kolísající hodnoty, hypotonie svalstva, dyslálie.
Očkován dle očkovacího kalendáře.
Vývoj probíhal normálně – sed 7 m, lezení 8 m, stoj 11,5 m, samostatná chůze 12 m. První slovo 14 m, první věty 2 roky.
V 15 měsících chlapec očkován (4. dávka hexavakcíny). Po očkování byl chlapec apatický, unavený. 4. den po očkování začal rychle dýchat, byl bledý, modré rty, hodně pil, počůral se. Po návštěvě pohotovosti Jičín a krevních odběrech poslán záchrankou do nemocnice v Hradci Králové. Zjištěné zvýšené hodnoty cukru. Bylo nutné začít intravenózně podávat 2x denně inzulín. V současné době vyšší dávky (4x denně).

chlapec

Dg. Dětský autismus, těžká MR (mentální retardace), epilepsie (mnoho záchvatů denně – silná medikace), oční vada (strabismus, astigmatismus), opožděný vývoj řeči.
Očkován dle očkovacího kalendáře.
Pohybový vývoj v normě – sed 9 m, stoj + lezení 9 m, samostatná chůze 18 m. Žvatlání 1 rok, první slovo 18 m. Kojen 2 roky.
Od 6 měsíců stále zahleněn. Do 2 let se chlapec vyvíjel normálně, od 2 let stagnace, v řeči regrese (řekne: máma, táta, bába, napodobí zvuky zvířat, jinak nemluví).
Diagnostikována epilepsie (epileptické ložisko na magnetické rezonanci mozku nepotvrzeno). Chlapec není schopen docházky do speciální MŠ. Maminka o něj pečuje 24 hodin denně. Večer ho uspává i 3 hodiny. Ondrášek spíná ručičky ke stropu a chroptí.
Pleny nutné po celý den. Stav chrupu špatný. Krmen lžící.
Rysy autismu – staví hračky do řad. Cítí se dobře pouze se členy rodiny. Před cizími lidmi se třese, schovává oči do dlaní, houpe se. Ve výrazu obličeje, hlavně očí, patrný strach.
Maminka stav přisuzuje reakcím po hexavakcíně (4. dávka v 18 m).

dívka

Dg. Autismus, těžká vada řeči.
Narozena předčasně (33. týden 1800g/42 cm), jeden měsíc na neonatologii v Hradci Králové, sledována v kardiocentru v Motole. Nekojena.

Pobybový vývoj: sed 10 m, lezení 18 m, stoj 23 m, chůze 27 m.
Žvatlání 15 m, první slovo 24 m, první věty 4 roky.
Silné afekty (křičení, kopání, tahání za vlasy druhého, bouchání), po adaptaci ve spec. třídě afekty ustaly, nyní pouze ojediněle doma i v MŠ, vždy při nějaké změně (denní rytmus, chybí paní učitelka ...).
Po očkování horečky, výrazný křik (odlišný od toho, který maminka znala), průjem. 2-3 dny po očkování seděla v postýlce opřená zády, naprosto apatická, dívala se do prázdna.

chlapec
Dg. Psychomotorická retardace, hypotonie svalstva, tupozrakost, nedostatek Fe v krvi (podáván Maltofer), opožděný vývoj řeči.
Kojen 17 měsíců.
Opoždění pohyb. vývoje – lezení 13 m, stoj 14 m, sed 17 m, chůze 23 m.
Žvatlání 10 m, první slovo 13 m, první věty po 3. roce věku. Po chirofonetice zlepšení řečového vývoje – chce mluvit, mluví i v delších větách, srozumitelnost řeči celkem dobrá.
Očkován dle očkovacího kalendáře.
Po očkování ve 4 měsících (3. dávka hexavakcíny) došlo k hypotonii svalstva, vysoké horečky. V zimě mívá dlouhodobé teploty!
Je ostýchavý, nervózní (když mu něco nejde, vzteká se). Je hodně paličatý, když se "zasekne", nikdo a nic s ním nehne.

chlapec
Dg. ADHD, autistické rysy, opoždění psychomotorického vývoje, opožděný vývoj řeči.
Předčasně narozen (32. týden císařský řez, 2000 g). Po narození voda na plicích, zaintubován, 4 – 5 dní dýchal pomocí přístrojů, HK – oddělení nedonošených dětí. 3 týdny oddělen od maminky (velice špatně to psychicky snášela). Nekojen.
Pohyb: sed 14 m, lezení 16 m, stoj 17 m, chůze 24 m.
Řeč: žvatlání 8 m, první slovo 21 m, první věty 33 m.
Očkování kompletní, posunuté termíny očkování o 2 – 3 měsíce.
Do jednoho roku nebyl vůbec nemocný. Po očkování – často nemocný, časté podávání antibiotik.

Dvojčata chlapci:
Oba chlapci měli po očkování stejnou reakci - silný dlouhotrvající pláč, který maminka do té doby neznala. Do té doby pohybový vývoj probíhal normálně. Po očkování nastal útlum vývoje pohybu i řeči.

chlapec
Dg. Diabetes Mellitus I. (dg. ve 2 letech), porucha pozornosti, tupozrakost, koktavost, dyslálie.
Pohyb: normální vývoj – sed 6 m, lezení 6 m, stoj 11 m, chůze 12 m.
Řeč: žvatlání 6 m, první slovo 8 m, první věty 3 roky.
Očkování kompletní. Po očkování v 18 měsících (4. dávka hexavakcíny) velice silná chřipka. Chlapec byl zahleněný, malátný, nepřiměřeně hodně unavený, hodně kg zhubl, stále pil. Začal se opět počurávat. Přestal na čas chodit, jezdil opět na kočárku – bolesti obou dolních končetin.
Po naléhání maminky na dětskou lékařku chlapce vyšetřili v nemocnici. Dle krevních testů zjištěna dg. diabetes mellitus I. typu. Od té doby injekčně podáván insulin – hodnoty cukru v krvi velmi kolísají.
Nastala regrese v řečovém vývoji, opět začal mluvit ve 3 letech. Objevila se koktavost.
Chirofonetika má na chlapce velmi pozitivní vliv, stále více mluví ve větách, když mluví pomaleji, tak nezadrhává.

POČTY DĚTÍ S NEGATIVNÍ REAKCÍ NA OČKOVÁNÍ

Ošetřovala jsem 14 dětí s dg. autismus – z toho 6 dětí silné reakce po očkování. Nástup autismu, regrese či zastavení pohybového, řečového, sociálního vývoje. Téměř polovina.

Dva chlapci s dg. diabetes mellitus – oba dva silné reakce a nástup vážného onemocnění diabetem (popis od maminek jako přes kopírák).

Jeden chlapec po očkování výrazné opoždění psychomotorického vývoje, hypotonie svalstva, opožděná řeč.

POHLED DĚTSKÉHO FYZIOTERAPEUTA NA SYSTÉM OČKOVÁNÍ V ČR

Špatné načasování a zásah do psychomotorického vývoje – ve většině případů, kdy očkování způsobilo spuštění patologického procesu v organismu dítěte, dojde k tomuto krátce po naočkování.

> “Dítě je tedy oloupeno o možnost normálního vývoje, případně se vyvíjí mnohem pomaleji a komplikovaněji ...”

Patologie, která by se nemusela vůbec projevit, případně by se projevila později během života, se tak projeví již v prvních měsících života. Naruší celý psychomotorický vývoj v samém počátku. V případě přítomnosti vrozené patologie se projevy a příznaky výrazně zhoršují. Dítě je tedy oloupeno o možnost normálního vývoje, případně se vyvíjí mnohem pomaleji, komplikovaněji a s výrazně jiným výsledkem, než by tomu bylo bez negativního vlivu současných očkovacích látek.

Návrh změny – přepracovat celý vakcinační systém s ohledem na ty, jimž má jinak skvělá myšlenka prevence nemocí sloužit. Dětem. Respektovat psychomotorický vývoj, změnit načasování, rozdělit a rozumně seřadit jednotlivé vakcíny.

JANA, FYZIOTERAPEUT - U DĚTÍ PRAXE OD ROKU 2010

Jak se dívám na očkovací systém zavedený v ČR ?

Očkovací systém v České republice je velmi nešťastně nastavený. Dle mé praxe a zkušeností nehodnotí jedince individuálně. Často se setkávám s rodiči, kteří po první dávce hexavakcíny postřehli u dítěte nějakou změnu - přestalo se otáčet, smát, povídat si... ale i přes tato varování pediatr pokračuje dále s očkováním - a tak se problémy prohlubují a prohlubují. Dnes již není bohužel vyjímkou, že je po očkování roční dítě na úrovni 3 - 4 měsíčního miminka z hlediska psychomotorického vývoje.

Pediatři často říkají: "Za celou praxi jsem se nesetkal s nežádoucím účinkem vakcinace". Ale dívá se vůbec na stav dítěte, u kterého si rodiče všimli změn po provedeném očkování? Poslouchá rodiče, kteří jsou s dítětem celý den v kontaktu? Stačilo by přeci další dávku lehce odsunout a počkat, zda se psychomotorický vývoj vrátí do stavu před první dávkou. Mnohdy ale mají pediatři zaběhnutý systém, který neradi mění. Neberou ohledy na individualitu jedince (hypotonie, hypertonie, nesnadný porod)!

> "Často se setkávám s rodiči, kteří po první dávce hexavakcíny postřehli u dítěte nějakou změnu ..."

Co bych změnila?

Změnila bych pohled pediatrů na rodiče i děti - dítě, které v době zamýšleného očkování není zdravé (hypotonie, hypertonie ale i rýma, kašel, růst zubů), není nutné ihned ten den očkovat. Pokud rodič chce o chvíli očkování odložit, není nutné ho strašit uprchlíky, nákazou tetanu, ale vést poklidný dialog. Pokud je dítě během očkování v motorickém vývoji opožděno, tak s očkováním chvíli posečkat (proto je přeci možnost aplikovat dávky déle než po jednom měsíci). Pokud starší sourozenec nesl očkování špatně, u mladšího dítěte v rodině dbát zvýšené opatrnosti...

Přeji si, aby se postupem času podařilo dotáhnout systém očkování v ČR do zdárného konce. Zavést fond odškodnění (o kterém se dlouho mluví, ostatní státy jej mají), zavést možnost individuálního očkovacího plánu u dětí, které nenesly první dávku dobře, a nebo jejich starší sourozenec. Vynechat sankce typu nepřijímání do školek, škol v přírodě, táborů - v Evropě naprosto nesmyslné a oproti jiným vyspělým státům úsměvné sankce... vždyť i na Slovensku je sice povinné očkování, ale děti - neočkované či nedoočkované - navštěvují mateřské školy...

> "Čím více se bude systém očkování v ČR utahovat, tím více bude přibývat váhajících a přemýšlejících rodičů."

Čím více se bude systém očkování v ČR utahovat, tím více bude přibývat váhajících a přemýšlejících rodičů. Je čas něco podniknout - směrem k bezpečnějšímu očkování a individualitě dítěte.

část II.

očima rodičů

SLOVO K ZAMYŠLENÍ

Jako první Vám předkládáme příběh, který se stal před 25 lety. Zavede Vás zpátky do roku 1991, do doby, kdy se o očkování ještě vůbec nemluvilo. Zkrátka jste se dostavili do ordinace, nechali dítě naočkovat a nepřemýšleli jste o tom, zda to může mít nějaké následky či nikoliv.

Většina ostatních příběhů je z doby současné, z doby, ve které je diskuse o očkování častým tématem médií, laiků i odborníků. Je to doba, ve které se o očkování diskutuje, zvažují se jeho klady i zápory a odpůrci očkování se přou s jeho zastánci. Někde mezi nimi se pak pohybují ti, kteří očkování sice považují za prospěšné, ale nelíbí se jim systém, který je v České republice v současné době nastaven.

Váhající rodiče jsou ze strany lékařů zastrašováni, sami lékaři pak jsou vyššími orgány zahnáni do kouta a jakékoliv nežádoucí účinky vakcín v drtivé většině bagatelizují či dokonce naprosto popírají. Z jejich uznání mají strach, a tak dělají, že je nevidí, zastavit očkování u dítěte se prostě bojí a ani si to netroufnou. A tak očkují dál hlava nehlava...

Přečtěte si proto pozorně první příběh a srovnejte ho s dalšími příběhy, které následují. Možná si pak řeknete:

"Jak je možné, že před 25 lety to šlo a dnes to nejde?"

DRUHÝ DEN JSEM VŠE OZNÁMILA LÉKAŘCE A TA NAPSALA DO KARTY NEOČKOVAT

V roce 1991 se nám na podzim narodila dcera Alenka. V jejích cca 3 - 4 měsících se začalo s očkováním. V tu dobu se používala takzvaná trojkombinace. Po očkování dcera celou noc doslova prořvala v křečích (to nebyl pláč) a měla vysokou teplotu. Druhý den jsem vše oznámila lékařce a ta napsala do karty NEOČKOVAT.

> "Po očkování dcera celou noc doslova prořvala v křečích (to nebyl pláč) a měla vysokou teplotu."

Jenže od této chvíle už bylo vše jiné... Dcera najednou úplně ztratila imunitu a do 6 let byla neustále nemocná. 6 let života plného nemocí, antibiotik a strachu. Musím napsat, že máme i starší dceru, která byla od narození absolutně zdravá.

Mladší dcera začala mít otitidy (záněty středního ucha), každý měsíc teploty, zánět, píchání uší a antibiotika. A tak to šlo až do jejího jednoho roku, kdy už měla hnisavý zánět a z ucha nonstop vytékal hnis. Následovala operace, ventilační trubičky a pravidelné kontroly. Každoročně na Vánoce pak prudký zánět uší a následná hospitalizace.

Lékař zjistil, že Alenka je nosičem zlatého stafylokoka a rozhodl se vytrhnout nosní mandle. Tento zákrok ale způsobil opakující se angíny, na které pak dcera dostávala opět jen další antibiotika. A angíny se střídaly se záněty uší.

Po antibiotikách opakovaně podávaných skoro každý měsíc prodělala mononukleózu, na kterou se přišlo při odběrech, když ležela v nemocnici s purpurou (zánět cév, praskání žilek v tělíčku a tvoření modřin, přičemž hrozí, že dítě může i vnitřně krvácet - tato nemoc je nepřenosná, vůbec nevím, kde k ní dcera přišla, zřejmě to bylo oslabenou imunitou). V té době také prodělala salmonelózu. Dcera přitom byla doma, do školky nechodila, dodnes nechápu, kde k ní přišla. Dostala ji týden po tom, co dobrala antibiotika - opět na léčbu angíny. A tak to šlo až do dceřiných 6 let ...

Později už jsem měla povědomí o homeopatii a dcera ji užívala na opakované záněty uší. Měla jsem také kamarádku léčitelku, která ji léčila na dálku.

Když jsem se dostala v posledních letech k informacím, co způsobuje očkování, co je encefalitický pláč a křeče, zpětně mi došlo, jak se očkování podepsalo na zdraví mé dcery, dnes již 25leté.

“Když jsem se dostala v posledních letech k informacím, co je encefalitický pláč a křeče, zpětně mi došlo, jak se očkování podepsalo na zdraví mé dcery...”

Dceři teď vyprávím o všech jejích nemocech a útrapách a o tom, čím byly způsobeny. Mám obavu, aby v životě nemusela prožívat to co já, až sama bude mít své děti. Tu velkou bezmoc a nemožnost pomoci dceři od bolesti a od nemoci. Žádným rodičům toto nepřeji. Nabádám ji, aby byla velmi opatrná a každé očkování svých dětí řádně s lékařem probrala. Stojím si za tím, že by očkování mělo být posunuto do pozdějšího věku a že by se měly používat jen nezávadné, zdraví neškodné očkovací látky.

Leona Vágnerová, Drnovice u Vyškova

MÍŠA – AUTISMUS PO OČKOVÁNÍ MMR

Míša se narodil v řádném termínu v září 2011 jako zcela zdravé miminko. Od narození mi dělal jen a jen radost. Do svých 15 měsíců nikdy nebyl nemocný, neměl ani rýmu, dobře spinkal, dobře jedl, byl neskutečně usměvavý, dobře se vyvíjel, v roce chodil bez problémů na nočník.

"21.8.2012 mi řekl poprvé „MÁMA". Bylo to úžasné období!!!"

V roce se smál nahlas pohádkám o Patovi a Matovi. Rozesmálo ho, když se praštili, když spadli, něco rozbili. Věděl, jaká situace přijde a smál se už dopředu. Taky je napodoboval. Spoustu věcí se od nich naučil, v roce uměl šroubovat úplně v pohodě akušroubovákem i ručním šroubovákem. Brzy seděl, brzy chodil, krásně žvatlal první slabiky a slůvka … a 21.8.2012 mi řekl poprvé „MÁMA". Bylo to úžasné období!!!

… Ale jen do 8.1.2013, kdy mu doktorka vpíchla povinnou MMR vakcínu. Do té doby bezproblémově očkovaný Míša už nebyl mým usměvavým chlapečkem. Hned odpoledne po očkování přišla první teplota a následovalo 12 dní horeček. Jeho apatické chování, nezájem o hračky, neustálý pláč, ztracený oční kontakt a nezájem o mou osobu jsem přičítala těm teplotám.

Stále jen polehával, plakal a koukal „nikam". Po několika dnech tohoto apatického chování začal večer zničehonic obloukovitě zvracet a to několikrát za sebou … Dala jsem ho do postýlky, teplotu měl 37,3 °C, za hodinu a půl měl již 39,2 °C. Hodně plakal a stále zvracel. Odvezla ho RZ a týden jsme byli v nemocnici. Diagnóza žádná, vyšetření žádné, příčina nezjištěna. 6 dní byl zavřený v postýlce nebo se mnou na posteli a jen apaticky a nepřítomně koukal…

Po 6 dnech, kdy s ním nic nedělali a odmítal jejich stravu, jsme podepsali revers a šli domů. Následovaly snad 3 týdny průjmů, které nešly zastavit. Už v nemocnici Míša přestal reagovat na své jméno, choval se jako hluchý, neotočil hlavu na zavolání. Nereagoval na pohádky, jako by své oblíbené postavičky - Krtka a Pata a Mata - vůbec neviděl. Celý únor 2013 byl v podstatě apatický, měl průjmy, nehrál si s jedinou hračkou, nepodíval se na mne. Stávalo se, že začal bezdůvodně plakat a v novém prostředí se choval „divně“. Až později, když jsem pochopila, do té doby mně neznámé symptomy autismu, mi došlo, že už v nemocnici se tak choval.

Od března do listopadu 2013 bylo jedinou jeho „hračkou“ otevírání a zavírání dvířek od čehokoli. Nic jiného 8 měsíců nedělal. Zahleděl se na pant u dvířek

“Bohužel „neviděl“ ani mne, svého tátu, babičku, nikoho z rodiny. Míša byl v té době hodný, ale byl nepřítomný.”

a otvíral a zavíral... Hodinu, dvě, tři... Později se přidalo otevírání šuplíků a myčky. Jiné hračky (a že jsem mu jich nakoupila) neviděl. Stejně tak neviděl Krtka, Pata a Mata a neviděl ani Meggie, Jacka Russela mojí maminky, kterého od miminka zbožňoval. Bohužel „neviděl“ ani mne, svého tátu, babičku, nikoho z rodiny. Míša byl v té době hodný, ale byl nepřítomný.

V září jsem nastoupila zpět do zaměstnání a Míša začal chodit do jesliček. Už po prvních dnech začal chodit domů s rozbitou hlavou a velkými modřinami na čele. Učitelky tvrdily, že se sebepoškozuje, mlátí hlavou o koberec, o skříně a zdi. Po měsíci byl ze školky vyloučen pro nepřizpůsobivé chování.

Moje sestra v té době vyslovila podezření, že je Míša autista. Kontaktovali jsme maminčinu kamarádku z práce, která pracuje v SPC Litvínov s autisty, a ta nás navštívila doma. Jednoznačně nám řekla, že Míša je autista. Poté jsme se objednali na vyšetření do APLy Praha, k dětskému psychiatrovi, dětskému psychologovi a neurologovi a byl nám diagnostikován autismus se středně těžkou mentální retardací. Genetické vyšetření neprokázalo žádný genetický předpoklad pro autismus.

> "Až později mi došlo, co mi tato nemoc vzala. Vzala mi usměvavého zdravého chlapečka."

Ze dne na den jsem dala v práci výpověď a zůstala s Míšou doma. Slovo autismus jsem do té doby měla spojené jen s filmem Rain Man. Až později mi došlo, co mi tato nemoc vzala. Vzala mi usměvavého zdravého chlapečka. Do září 2013 se jeho oči nesetkaly s mými, 1.5 roku vůbec nereagoval na jméno, sebepoškozuje se, napadá a mlátí při záchvatech lidi, které má rád, rozbíjí v agresi nábytek a hračky, špatně usíná (i 3 hodiny) a v noci se budí. Neujde ani 5 metrů za ruku, stále utíká, neslyší na „STŮJ", „POČKEJ". Nyní jsou mu 4 roky, od 8.1.2013 doposud nepromluvil a je stále na plenách…

Věřím, že Míšu vyléčím a autismus překonáme. Již v září 2013, po vlastní detoxikaci, se mi Míša podíval poprvé do očí. Věřím, že jde autismus vyléčit a pod odborným vedením budou pokroky jen a jen přibývat a autismus bude jednou jen ošklivá minulost. A také věřím, že jednou zase uslyším „MÁMA".

maminka Jitka

NIKDO NECHCE VĚŘIT, ŽE SE TO DĚJE

Jsme rodiče 3,5 letého syna Daniela. Byl mu diagnostikován dětský autismus a ADHD.

Jako nastávající matka, jsem vždy věřila doktorům, že oni vědí, co je správné, vždyť oni studovali, a nikdy mě nenapadlo, že to může být i jinak.

Dan se narodil jako zdravé dítě s vývojovou vadou – zvětšená ledvinová pánvička. S pediatričkou jsme se domluvily na odkladu očkování, protože Dana čekala v souvislosti s touto vadou operace ledviny. Obě jsme se shodly, že to malé tělíčko nebudeme před operací zatěžovat vakcinací. Jinak byl můj syn do té doby úplně zdravé dítě, bez jediné rýmy. Operace proběhla v jeho pěti měsících.

"Poslední očkování dostal v 15 měsících. Tento okamžik považuji za přelomový."

Asi měsíc po operaci doktorka zahájila očkování hexavakcínou a Synflorixem. Bezprostředně po očkování dostal syn vysoké teploty okolo 39°C. Dle pediatričky to byla normální reakce a já jí věřila.

Pak se přidaly další nemoci: bronchitidy, střevní infekce, laryngitidy, neustálá rýma a kašel. Musel být také hospitalizován. Přesto byl očkován dalšími dvěma vakcínami Hexa a Synflorix. Poslední očkování dostal v 15 měsících. Tento okamžik považuji za přelomový.

Dan postupně ztratil svou dosavadní dovednost mluvit, přestal se smát, nenavazoval oční kontakt, vyhýbal se kontaktu s ostatními dětmi, kdykoliv

k nám přišla jakákoliv návštěva, ztropil hysterickou scénu. To mne vedlo k tomu, že jsem se začala zajímat o očkování a jaké zdravotní potíže může přinést. A také jsem nahlásila pediatričce, že žádám o odklad Priorixu. Naštěstí s tím nebyl problém.

"... začal být agresivní jak sám k sobě, tak i k ostatním, začal mít záchvaty vzteku, neustále zavíral a otevíral dveře, zhasínal a zapínal světla."

Ve dvou letech ho přijali do mateřské školky. V necelých třech nastoupil a já doufala, že jeho chování se tam zlepší, ale začala jsem pozorovat, že byl více neklidný, u ničeho nevydržel chvíli sedět, jakákoliv aktivita ho bavila sotva 5 minut a odcházel od ní s nezájmem. Adaptace ve školce byla složitá. Neustále jsme řešili stížnosti učitelek, že se nezapojuje do řízených aktivit, po třídě jen běhal, bil děti, nikoho neposlouchal, venku se neustále vytrhával a běžel "směr nebezpečí". Zvažovala jsem podezření na hyperaktivitu s poruchou pozornosti. Doma nevydržel sedět u jídla, neustále odbíhal, s hračkami si nehrál, pouze jezdil s autíčkem tam a zpět, řadil autíčka za sebe, nebo trávil i hodinu pozorováním, jak se točí kolečka u aut.

V té době jsme vyhledali odbornou pomoc a navštívili psychologa, který potvrdil hyperaktivitu a také individuální zvláštnosti v chování. Dana ve výsledku ze školky vyloučili pro nezvladatelnost. Nerozuměla jsem tomu. Následovalo kolečko vyšetření: psycholog, dětský psychiatr, neurolog, speciální pedagogické centrum. Mezitím se Danův stav zhoršoval, začal být agresivní jak sám k sobě, tak i k ostatním, začal mít záchvaty vzteku, neustále zavíral a otevíral

dveře, zhasínal a zapínal světla. Venku neustále musel být veden za ruku, jinak hrozilo, že by vběhl pod jedoucí auto. Začal se bát hluku, takže kdejaká bouřka nebo ohňostroj byla naprostá muka pro nás všechny. Když jsme se mu snažili cokoliv vysvětlit, dostalo se nám jenom nepochopení. Často vůbec nevěděl, co po něm chceme. Zcela se vyhýbal kontaktu s jinými dětmi a na hřišti si i dodnes hraje výhradně sám.

> “Musíme se naučit žít s tím, že naše jediné, vymodlené dítě, není zdravé.”

Doktorka Danovi odložila Priorix. Při poslední návštěvě u ní jsme se však dostaly do konfliktu, protože už jakékoliv očkování odmítám. Bojím se, že by mohlo přijít zhoršení. Nicméně paní doktorka se do mě pustila, ať jí nenamlouvám, že očkování způsobuje autismus, když je to odborníky vyvráceno. Přesto mé obavy z dalšího zhoršení stavu mi skutečně nedovolí v očkování pokračovat. Mezitím jsme se dozvěděli, že Dan opravdu trpí dětským autismem. Obrátilo nám to život naruby. Neustále se s touto diagnózou seznamujeme a hledáme nové informace. Dnes si říkám, nebýt povinnosti očkovat, mohlo se vše vyvíjet jinak a Dan mohl být zdravé dítě. Bohužel, toto už nevrátíme zpět.

Musíme se naučit žít s tím, že naše jediné, vymodlené dítě, není zdravé. Nejhorší je zjištění, že o naší zkušenosti nemůžeme mluvit s nikým z rodiny nebo přátel. Kdo tohle nezažil, nepochopí, jak je to složité, že jakýkoliv výlet je jen o stresu a neustálém uklidňování vzteklého dítěte, které se bojí kdejaké změny prostředí. Já teď jen doufám, že se nám ho podaří co nejlépe vychovat, aby byl schopen se jednou osamostatnit a založit si vlastní rodinu.

Petra G.

PO MMR DOŠLO KE STAGNACI A VE TŘECH LETECH DIAGNOSTIKOVÁN AUTISMUS

Když se nám v srpnu 2001 měl narodit první syn, bylo mi 23 let a manželovi 27 let. Neměli jsme žádné zdravotní potíže a ani v rodině nebyla genetická zátěž. Těhotenství jsem měla bezproblémové, porod se rozběhl dva dny po termínu. V porodnici službu konající lékařka hned v počátku porodu propíchla plodovou vodu a aplikovala oxytocin. Syn Marek se narodil s hraniční váhou 2,5 kg, plodová voda byla čistá. Nicméně placenta nevyšla celá a lékařka ji kyretou musela odstranit. Z toho důvodu mi byla nitrožilně podána antibiotika. V dokumentaci přes výše zmíněné komplikace bylo uvedeno, že porod byl fyziologický, bez komplikací. Čtyři dny po porodu byl syn naočkován TBC, nijak se nezohledňovalo, že měl malou porodní váhu.

“Čtyři dny po porodu byl syn naočkován TBC, nijak se nezohledňovalo, že měl malou porodní váhu.”

Už z porodnice jsme šli domů zahlenění. Pamatuji si, jak jsem doma synovi odsávala hleny odsávačkou. Zpočátku šestinedělí probíhalo vše v pořádku, syn byl kojený. Nicméně ve čtvrtém týdnu se přestal přisávat, začal velice brečet. Hysterický, neutišitelný, souvislý pláč nás provázel až do půl roku. V kojení nebylo možno pokračovat, syn se nedokázal už dál přisát. Téměř nespal ve dne ani v noci. Po probdělých nocích jsem byla velice unavená.

Očkování proti záškrtu, tetanu, černému kašli a invazivnímu onemocnění vyvolanému Haemophilus Influenzae B TETRActHIB se syn podrobil ve čtyřech měsících v prosinci 2001, pak v lednu 2002, v únoru 2002 a v únoru 2003. Přeočkování Infanrixem proběhlo v září 2006 a v roce 2012. Dále byl očkován proti dětské obrně v březnu a květnu 2002, pak v březnu a květnu 2003. Proti zarděnkám, spalničkám a příušnicím byl očkován vakcínou TRIVIVAC v listopadu 2002 a září 2003. Očkován byl i přesto, že býval často nemocný (míval teploty). Lékařka jej naočkovala, i když měl v době aplikace vakcíny např. rýmu nebo urputné průjmy. Nicméně na nežádoucí účinky typu horečky či ekzému těsně po vakcinaci si nevzpomínám. Je to už velmi dlouho, synovi bude 15 let.

Za zásadní problém považuji fakt, že malé dítě je vystaveno v raném dětství (kdy ještě nemluví a nechodí a každý den může přijít změna v jeho zvycích, chování či dovednostech) v rozmezí krátké doby velkému množství očkování. Jakožto matka prvního dítěte jsem nebyla schopna v žádném případě poznat, zda se vývoj dítěte zpomaluje či opožďuje oproti normálu. V každém příbalovém letáku je napsáno, že nežádoucí účinek může být prudká změna chování. Jak to ale poznám u dvouměsíčního miminka? Jeho pokroky se mi zdály být zcela v pořádku a já jsem si vůbec nepřipouštěla pochybnosti ani nesledovala ja-

> "... postupně přestal mluvit úplně.
> Také přestal reagovat na svoje jméno.
> Mysleli jsme, že je hluchý."

kékoliv odchylky v synově chování. Ve dvou letech chodil sám na nočník, mluvil (říkal jednotlivá slova). Měl zájem o kontakt s lidmi, např. listoval v leporelu a ukazoval babičce, co tam je.

Bohužel po přeočkování MMR (Priorixem) v září 2003, tedy cca ve dvou letech, se vrátil ve vývoji o půl roku zpět. Přestal chodit na nočník a začal regres v sociálních dovednostech a řeči. Už nikdy nedosáhl takové úrovně v řeči, že by spojil dvě slova dohromady. Naopak, postupně přestal mluvit úplně. Také přestal reagovat na svoje jméno. Mysleli jsme, že je hluchý. Všichni v okolí už začali naznačovat, že syn není v pořádku. Když jsme šli na dvouletou kontrolu, už nemluvil a jenom hýkal. Bylo mi to podezřelé, ale doktorka nijak nereagovala na to, že dítě vývojem neodpovídá. Rozhodně jeho stav nepovažovala za vedlejší účinek očkování a nic nehlásila na SÚKL. Rozhodli jsme se změnit pediatričku.

Nová paní doktorka měla ve třech letech věku podezření, že syn je vážně postižený. Poslala nás na speciální vyšetření, kde bylo vyloučeno postižení sluchu, na psychiatrii pak potvrdili autismus. Nikdo se ale nezajímal, kde to vzniklo. Já sama jsem si změny psychického rázu do spojitosti s vakcinací

nedávala. V té době jsem se rozváděla. Existenční problémy mne v podstatě zachránily před zhroucením se ze zdravotního stavu tehdy mého jediného dítěte. Musela jsem mimo jiné nastoupit do práce. Také jsem musela řešit synův nástup do MŠ. Vzhledem ke zdravotnímu stavu se muselo jednat o speciální předškolní zařízení. Rozhovory s ostatními rodiči ze školky, kdy jsme v debatách vylučovací metodou zjišťovali, co mohlo být spouštěčem onemocnění našich dětí, jsme pojali podezření právě na očkování. S naší novou neuroložkou jsem to později probírala, ona mi ústně potvrdila, že je to možné. Začala zjišťovat možnou příčinu. Synova lékařka na genetickém oddělení v Praze zkoumala genetickou zátěž, ale na nic nepřišla.

"Ještě do věku šesti let mého prvního syna jsem opravdu plně očkování věřila."

Ještě do věku šesti let mého prvního syna jsem opravdu plně očkování věřila. Bála jsem se například klíšťové encefalitidy, zcela mne zasáhla reklama na očkování Encepur, a tak jsem nechala syna ve zrychlené formě naočkovat v roce 2007 během jednoho měsíce třemi dávkami této očkovací látky.

V roce 2009 se mi s druhým mužem narodila dcera. Porod byl opět podporován umělým oxytocinem, nicméně vcelku proběhl hladce, dcera měla perfektní váhu (4350 g) a jevila se jako úplně zdravé miminko. Opět byla očkována TBC ještě v porodnici, později plně hexavakcínou a jednou dávkou MMR. Po této dávce, ale začala být výrazně nemocnější, opakovaly se laryngitidy (bakteriální zánět hrtanu), záněty průdušek, měla zápal plic.

U prvorozeného se cca v 10 letech (tedy v roce 2011) začalo projevovat astma. V té době jsem už opravdu měla na základě vývoje obou mých dětí podezření, že na vině zhoršení jejich zdravotního stavu je očkování. Obě mé děti byly v péči neurologa, psychiatra a imunologa. Jak pro špatnou imunitu, tak pro opožděný psychomotorický vývoj. Obě děti (jak dcera, tak syn) jsou silně alergické a trpí těžkou formou astmatu.

V lednu 2013 měl syn první epileptický záchvat. V té době jej lékaři ještě nemedikovali. To udělali až při druhém záchvatu, kdy byl opět převezen do nemocnice. Domů nás pak propustili s předpisem na antiepileptika s tím, že si mám najít nějakého neurologa, který si převezme syna do péče. Bylo to obtížné, všichni lékaři, které jsem oslovila, měli plný stav. Nicméně neuroložka, ke které jsme se nakonec dostali, potvrdila synovy obtíže jako důsledek očkování, a pro obě mé děti mi napsala kontraindikaci k dalšímu očkování.

> "Stále mu musím pomáhat s hygienou (utírat jej po stolici, teď jsem ho začala už i holit)."

Synův stav je nyní stabilizovaný, nezhoršuje se. Nicméně má středně funkční autismus a těžkou mentální retardaci, epilepsii a astma. To v běžném životě vypadá tak, že např. nemá sociální dovednosti, je silně agresivní, nenechá se obejmout, komunikuje pouze ukazováním (vůbec nemluví). Do šesti let musel být krmen a při jídle nespolupracoval do osmi let. Stále mu musím pomáhat s hygienou (utírat jej po stolici, teď jsem ho začala už i holit). Ničeho z toho nebude schopen nikdy bez cizí pomoci. Je dezorientovaný. Často se nahlas bezdůvodně směje anebo bezdůvodně propukne v pláč. Často si zacpává uši. A teď s pubertou přišly i repetetivní rituály (kývání se ze strany na stranu a celým trupem dopředu). Jeho postižení je na něm viditelné a na první pohled zcela zjevné.

maminka Miluše

DĚTSKÝ AUTISMUS, HYPERKINETICKÝ SYNDROM A ADHD

Náš syn David se narodil v termínu v říjnu 2011, s dobrou porodní váhou a zcela zdráv. Prostě krásné zdravé miminko, plné síly a vitality. Byl plně kojen do 8. měsíce a očkován zcela v souladu s očkovacím kalendářem.

Problémy nastaly poprvé v prosinci roku 2012. Po očkování hexavakcínou měl velmi silné horečky. Bylo to zrovna o vánočních svátcích. Navštívili jsme samozřejmě dětskou pohotovost, kde nám poradili jen srážet teplotu léky, popřípadě studenými zábaly. Horečky byly opravdu celkem vysoké - pět dnů se držely těsně nad 40°C, teprve poté se stav pomalu lepšil. V lednu jsme navštívili pediatra a nahlásili, že syn byl nemocný. Bohužel nás nenapadlo dávat horečky do souvislosti s očkováním. Paní doktorka si nás pozvala na očkování vakcínou MMR hned na únor 2013. Plně jsme jí jako lékařce důvěřovali. Kdo jiný by měl mít informace ohledně očkování, když ne lékař?

> "S manželem jsme byli silně otřeseni. O autismu jsme opravdu nevěděli zhola nic ..."

Po očkování živou vakcínou MMR již žádná okamžitá reakce nenastala. Ovšem časem jsme zaregistrovali, že syn špatně slyší. Nereagoval na zavolání jména ani na zvuky okolo, také se u něho ztratil do té doby dobrý oční kontakt. Požádali jsme tedy jeho lékařku o odeslání na ušní vyšetření. Až na foniatrii nám pan doktor navrhl, zda by nebylo vhodnější zkusit vyšetření u dětského neurologa či psychiatra. Syn se jim při vyšetření jevil autistický - sluch měl v pořádku.

S manželem jsme byli silně otřeseni. O autismu jsme opravdu nevěděli zhola nic a tudíž nás předtím žádné podezření na něj ani nenapadlo. U specialistů nám postupně byly zjištěny diagnózy: dětský autismus, hyperkinetický syndrom a ADHD. Dotazem u pediatra jsme zjistili, že nežádoucí reakce po očkování hlášena nebyla.

S manželem nevíme, zda silné horečky po očkování mají souvislost s autismem, ale do té doby se syn vyvíjel zcela standardně, měl oční kontakt, byl veselý a reagoval. Zhoršení stavu bylo pak plíživé, nikoli náhlé.

"Nikdo nezohledňuje, že měl po očkování nežádoucí reakci."

Vzhledem k onemocnění syna a jeho těžce zvladatelnému chování jsem nemohla nastoupit zpět do svého zaměstnání. Manžel naopak musel začít pracovat o to více, aby nás všechny doma uživil, takže nemůže se synem trávit tolik času, kolik by bylo potřeba. Syn musí navštěvovat speciální školku zaměřenou na práci s autisty, pro mě zcela nepochopitelně musí být plně očkován, aby byl přijat. Nikdo nezohledňuje, že měl nežádoucí reakci.

Dostali jsme se tímto vcelku do slepé uličky. Obáváme se dalších reakcí na očkování, ale bez něj nebude náš syn přijat do předškolního zařízení. Nejsem odpůrcem očkování, ale u dětí, které měly na očkování silnou reakci, bych nechala další vakcinaci na rozhodnutí rodičů. U nás bohužel stát rozhoduje za nás, očkování je zcela a téměř bez výjimek povinné (vždyť hlášení nežádoucích účinků jsou bagatelizována již samotnými pediatry).

Pokud však dítě následkem očkování onemocní, nese plnou tíhu rodina. Stát se od nás odvrací. Máme potíže se získáním příspěvku na péči i s jeho výší. Kromě náročné péče o nemocné dítě pak musíme snášet také úmorné a mnohdy dehonestující chování pracovníků sociálních služeb či zdravotnictví. To nám ubírá hodně sil, které potřebujeme v každodenním životě.

maminka Z.V.

LUKÁŠ SE NARODIL JAKO ZDRAVÉ MIMINKO

Náš příběh začal před 16ti lety, kdy se nám narodil zdravý syn Lukáš. Těhotenství, stejně jako porod, bylo bezproblémové a bez jakýchkoliv komplikací. Lukášek dostal v porodnici silnou novorozeneckou žloutenku, která však nebyla překážkou pro očkování vakcínou proti TBC. V následujících týdnech a měsících byl syn očkován dle platného očkovacího kalendáře.

Nepamatuji si přesně, kdy se mu poprvé objevil na tvářičkách atopický ekzém, každopádně ten nebyl dáván do souvislosti s očkováním a Lukášek podstupoval další a další dávky dle schématu. Na atopický ekzém, který se synovi rozlézal po celém tělíčku, mu lékařka předepsala kortikoidy.

Po jednom z prvních očkování proplakal Lukášek několik nocí, plakat vydržel celé noci, trvalo to víc, jak týden. Lékařka na to reagovala tvrzením, že to jsou asi zoubky. Bylo mu pár týdnů, zuby mu začaly růst v 10ti měsících! Dnes jsem přesvědčená, že se jednalo o tzv. encefalitický křik, kdy mají děti oteklý mozek a trpí strašnými bolestmi z intoxikace hliníkem. Ale tehdy byla informovanost ještě daleko horší než dnes. Dostupnost materiálů, kde bych se mohla dozvědět o možných následcích po očkování, byla nulová. Nezbývalo, než důvěřovat lékařce, která možná sama netušila, co Lukáškovi další a další injekcí způsobuje. Po každém vpichu měl na zadečku tvrdou bouli o velikosti vlašského ořechu. Náhle se synovi objevila chronická rýma a neustále trpěl respiračním onemocněním, očkovalo se ale vesele dál.

> “Po jednom z prvních očkování proplakal Lukášek několik nocí ... trvalo to víc, jak týden.”

S přibývajícím věkem jsme zjišťovali různé odchylky od “normálu” - Lukášek nemluvil, byl opožděný a stále nemocný. Kolem 5 let mu byla diagnostikována alergie a astma, následoval odklad školní docházky. O dva roky později přibyly diagnózy: atypický vysokofunkční autismus, zhoršená hrubá a jemná motorika, elektivní mutismus, sociální fobie, nerovnoměrný psychomotorický vývoj.

Nyní je synovi 16 let. Podle psychologického vyšetření odpovídá 6-ti letému dítěti. Popis života s autistou by vydal na celou další knihu.

V době, kdy se Lukášek narodil, mi bylo 19 let. Byla (a stále jsem) zdravá, stejně jako Lukášův otec. V našich rodinách se nevyskytuje ani jedna z uvedených diagnóz, ani nic jim podobného. Přesto máme doma chlapečka, který bude do konce svého života "postižený" a bude odkázaný na pomoc celé naší rodiny. Jsem si jistá, že za tuto situaci, ve které jsme se ocitli, může právě nešetrné očkování, nerespektování zdravotního stavu syna a lhostejnost vůči nežádoucím účinkům, které se stupňovaly. Lékařům jsem vždy plně důvěřovala a nenapadlo mě pochybovat o smyslu a přínosech očkování.

> "Nyní mám druhé dítě a očkování u něj po tom, co jsem si prožila a denně prožívám s mým postiženým synem, nikdy nedovolím."

Nyní mám druhé dítě, je mu rok. Je naprosto zdravé, bez nejmenšího problému či zádrhelu krásně prospívá. Očkování u něj po tom, co jsem si prožila a denně prožívám s mým postiženým synem, nikdy nedovolím. Ten markantní rozdíl mezi nimi vidím každý den, a není vůbec lehké s tím žít.

V okolí od maminek slýchávám skoro denně o tom, jak jim očkování poškodilo děti. Mají i videa, kdy bylo dítě v pořádku a po očkování úplně jak vyměněné, apatické, nemluvící, většinou se jim rozjede alergie, astma, ekzémy atd.

Očkování by mělo být dobrovolné tak, jako ve většině rozvinutých zemí a ne pod nátlakem a strachem z pokut nebo pod hrozbou nepřijetí do školky. Poškozených dětí stále přibývá, rodiče by měli mít možnost volby.

Pavlína D., východní Čechy

AUTOIMUNITNÍ HEMOLYTICKÁ ANEMIE (AIHA)

Začalo to, když byly Břetíkovi 3 měsíce. Tenkrát jsme šli k pediatričce na druhou dávku "HEXY". Jenže malý byl už poslední týden dost unavený a pořád spal, což u něj bylo neobvyklé. Jeho kůže byla nažloutlá, bledá a kolem očí promodralá. Doktorka mu tedy udělala odběr krve a zhrozila se, když viděla jeho krevní obraz. Hemoglobin (červené krevní barvivo) byl pomalu o 50% nižší, než by měl být, a bilirubin (žluté krevní barvivo) naopak o hodně vyšší, než je normální hodnota. Neváhala a poslala nás do nemocnice. Přijali ho na JIP a napojili na monitor. Dostal transfúzi a protilátky a lékaři stanovili diagnózu Autoimunitní hemolytická anemie (AIHA).

"Trvalo několik dní, než se zjistilo, proč se to stalo. Nakonec v laboratoři smíchali vakcínu, jaká byla podána Břetíkovi, s jeho krví a reakce byla obrovská."

Trvalo několik dní, než se zjistilo, proč se to stalo. Nakonec v laboratoři smíchali vakcínu stejné šarže, jaká byla podána Břetíkovi, s jeho krví a reakce byla obrovská. Malý dostal kortikoidy a 14 dní jsme byli v nemocnici. Hemoglobin se během té doby ustálil a mohli nás pustit domů. Pro jistotu ale ještě lékaři podali jednu transfúzi. Za týden jsme se měli dostavit do ambulance hematologie, kam chodíme dodnes. Malému udělali odběry a opět si nás tam nechali na transfúzi. Takto se to opakovalo ještě jednou. Břetík bral čtvrt roku kortikoidy na udržení krevního obrazu. Nakonec se lékaři shodli, že to takhle nejde do nekonečna, a tak nám nabídli léčbu chemoterapií. V zahraničí už to

u nějakého dítěte zkoušeli a na nějakou dobu to zabralo. Když bylo Břetíkovi 7 měsíců, nastoupil na oddělení onkologie. Skoro měsíc dostával po týdnu do těla pěknou dávku "chemie" v infuzích. Nebylo vždy možné najít pěknou žílu na napíchnutí flexily, ale většinou se po několika pokusech povedlo. Bylo to nekonečné. Když jsme přišli další týden na kontrolu do ambulance, krevní odběr byl krásný. Trvalo to čtvrt roku, mysleli jsme si, že máme vyhráno a že se Břetík uzdravil. Kontroly nebyly tak časté.

> "... mysleli jsme si, že máme vyhráno a že se Břetík uzdravil ... bohužel v květnu minulého roku dostal malý vysoké horečky a začal opět žloutnout ... V současnosti podstupuje další léčbu chemoterapeutiky na oddělení onkologie ..."

Bohužel v květnu minulého roku dostal malý vysoké horečky a začal opět žloutnout. Přijali ho na JIP a dostal transfuzi. Nevydrželo to ani 3 měsíce. V současnosti podstupuje další léčbu chemoterapeutiky na oddělení onkologie a má zavedený centrální žilní katetr, aby nemusel podstupovat opakované zavádění flexily. Vůbec nevíme, jak to dopadne. Jakékoliv další očkování má odloženo na dobu neurčitou. Od září má Břetík za sebou dalších 10 transfúzí a hospitalizací na JIP. V únoru dostal nové léky - imunosupresiva. Ta nyní bere a stav se hodně zlepšil.

maminka Monika

ZÁVAŽNÁ NEUROLOGICKÁ POSTVAKCINAČNÍ REAKCE A DALŠÍ ABNORMÁLNÍ PROJEVY

I když jsme očkování nedůvěřovali, doufali jsme, že pomůže izopatické ošetření. Po první dávce Hexacimy však dcera plakala 3 hodiny a nešla utišit. Zvracela, odmítala kojení. Při teplotě 39°C jsem dle doporučení lékařky podala Paralen. Objevila se mírná hypotonie, kdy dcera přestala hezky zvedat hlavičku. Do té doby v noci spinkala a budila se jen 1x, cca do týdne se začala v noci budit 2x.

Po druhé dávce hexavakcíny dcera plakala 7 hodin a nešla utišit. Při teplotě 39°C jsme opět podali Paralen. Opakovaně zvracela, byla divná zhruba 5 dní, mírně apatická. Od 5. noci se začala budit co 10 minut. Trvalo to asi 2,5 měsíce do detoxikace kurkumou a první vyšší teploty u nachlazení. V noci jsem ji musela utěšovat, nosit několik hodin, opakovaně uspávat. Přes den byla neskutečně podrážděná, nervózní a neklidná. Nic nepomáhalo, ani nošení, nic ji nebavilo, nezajímalo, pořád mručela a kňourala - stále potřebovala uklidňovat a utěšovat. Toto trvalo asi 6 měsíců. Na půl roku se nám přestala úplně otáčet, objevil se ošklivý krvavý ekzém na hrudníku a předloktí - ten je nyní na stehnech a loktech a různě se mění jeho intenzita. Dcera rovněž 3 týdny obracela oči v sloup, což naštěstí samo ustalo. Dlouhou dobu se také "zahleďovala do prázdna" a velice pomalu to vyprchávalo - trvalo to zhruba 5,5 měsíce a nyní se to ještě sem tam objeví. Měla zácpu a začala odmítat příkrmy.

> "Na půl roku se nám přestala úplně otáčet, objevil se ošklivý krvavý ekzém na hrudníku a předloktí ..."

Po půl roce se začala dcera zase pomalu otáčet. Nikdo mne dopředu neinformoval a neupozornil na to, že dlouhý pláč dítěte je problém, a proto jsme začali situaci řešit až se zpožděním. První dva a půl měsíce jsem stále hledala příčinu a přemýšlela, co je špatně. Zuby jí nerostly, s příkrmy se to v podstatě minulo, protože jsme začali dříve - bylo to šílené období.

Na Zdravotním ústavu mě informovali o možnostech odložení očkování a že je možné běžně začít později. MUDr. Zalská, naše tehdejší lékařka, dělala scény i u odkladu na 4. měsíc a tvrdila, že svoje vnuky očkovala od 3. měsíce a vše bylo v pořádku.

Dcera byla očkována: 1. hexa konec 4.měsíce, 2. hexa konec 5. měsíce.

Lékařka byla upozorněna u druhé dávky Hexacimy, že má dcera rýmu a kašel, na což mi odvětila - cituji: "To bychom nemohli očkovat nikdy ..."

"Když jsem se chtěla zeptat alespoň na možnost odložení další dávky, udělala doktorka šílenou scénu ..."

Po nahlášení nežádoucích účinků po očkování první dávky mi na mnou uvedené příznaky (vysoká teplota, zvláštní chování a pláč) odvětila, že je to normální. To, že by dcera mohla po aplikaci vakcíny zvracet, popřela slovy "to se neděje", a to i přesto, že je tento nežádoucí účinek uveden v příbalovém letáku. Tvrdila, že za celou svou praxi (cca 30 - 40 let) se ještě nesetkala s jinou reakcí na očkování, než je teplota. Ihned mi ale vyjmenovala úmrtí dětí, které nebyly očkované v posledním roce. Když jsem se chtěla zeptat alespoň na možnost odložení další dávky, udělala šílenou scénu, které jsme s partnerem jen mlčky přihlíželi. Lítala po ordinaci, házela věcmi, přehrabovala se na stole a křičela, že už ji to nebaví někomu něco pořád vysvětlovat. Na základě těchto skutečností zvažuji stížnost na Lékařskou komoru. I na SÚKL jsem musela hlásit nežádoucí účinky po očkování sama.

"Na základě těchto skutečností zvažuji stížnost na Lékařskou komoru. I na SÚKL jsem musela hlásit nežádoucí účinky po očkování sama."

Lékařku jsme následně změnili. Nyní již neplánuji očkovat, ale chci se dohodnout s MUDr. Škovránkovou ze specializovaného očkovacího centra Fakultní nemocnice v Praze - Motole, aby nám minimálně napsala odklad pro pediatra a uvidím, jak se bude měnit legislativa. Každopádně, když jsem se ptala naší současné lékařky, jestli mi může zaručit, že očkování dceru nepoškodí, odvětila, alespoň pravdivě, že " Toto vám v medicině nezaručí nikdo.".

K výše uvedenému přikládám ještě své zdravotní problémy, na které měl být dle mého názoru brán před očkováním dcery rovněž zřetel. Já jako matka jsem uvedla, že trpím silnými migrénami s aurou, nespavostí, neuralgiemi trigeminu, neklidnými nohami, syndromem bíle bradavky, jsem atopik, mám seboroickou dermatitidu, jsem astmatik, alergik a současně mi vadí lepek a laktóza, vadí mi záblesky světla, které spouští zvláštní formu záchvatů.

maminka Michala

VÍTEK - PORUCHA PŘÍJMU POTRAVY

Jsem zdravotní sestra, maminka čtyř dětí. Vzhledem k mému povolání mě u prvních dvou synů ani nenapadlo, že očkování může mít i závažné nežádoucí účinky. Vždyť nás ve škole učili, jak je důležité a prospěšné. Naštěstí se první dvě děti narodily v době, kdy se ještě neočkovalo proti tolika nemocem a více jak trojvalentními vakcínami. Nebylo tolik závažných komplikací spojených s očkováním nebo alespoň se o tom nevědělo.

Toto je příběh mého třetího syna Vítka, narozeného v roce 2008.

Vítek se narodil lehce po termínu jako zdravé, vitální miminko, vážící přes 4 kg. Od narození to bylo dítě velice spokojené, byl věčně dobře naladěný, na každého se smál, krásně jedl a nadprůměrně přibýval na váze. V té době se již očkovalo vakcínou Infanrix Hexa. První dvě očkování ve 3 a 5 měsících proběhla vcelku klidně. Vítek jen vždy 2 dny hůře jedl a spal, dle lékařky běžný jev po očkování. Třetí dávka v 6 měsících ho hodně rozhodila. Začal špatně spát a jedl hůře skoro celý měsíc. Lékařka opět nebyla znepokojená, když jsem jí o tom říkala. Začala jsem mít o očkování pochyby a poslední dávku oddálila i přes nespokojenost lékařky až na 18 měsíců. Toto očkování nám, bohužel, na dlouho poznamenalo život.

> “Z věčně usmívajícího se dítěte se stalo dítě úzkostné, které mělo najednou ze všeho strach.”

Vítek po očkování celou noc plakal, odmítal jíst a vůbec nespal. Z věčně usmívajícího se dítěte se stalo dítě úzkostné, které mělo najednou ze všeho strach. Přestal téměř komunikovat, v noci se budil 20x, odmítal všechno jídlo krom mateřského mléka. Nevím, co by bylo, kdybych v tu dobu už nekojila. Půl roku pil pouze mé mléko, jinak nejedl, zhubl 2 kg. Přestal skoro mluvit, i když předtím od 15 měsíců hovořil ve větách. Řeč se obnovila asi za půl roku, pak ale ještě rok koktal a logopedickou péči potřeboval do 7 let.

Spánek se zlepšil až okolo 3. roku, ale celou noc začal spát až v 6 letech. Místo stále se usmívajícího dítěte jsem měla doma dítě neustále vystrašené. No a boj s jídlem se stal každodenní rutinou. Tři roky přežíval pouze na suché rýži, suchých rohlících, banánech a bílém jogurtu, pil pouze čistou vodu. Ve školce ho vždy posadili k největším jedlíkům, aby pro něho byli motivací, ale vždy snědl maximálně jednu lžíci. Od 18. měsíce nastal také u Vítka deficit imunity, záněty středního ucha měl snad 20x do roka a k tomu neustálé laryngitidy.

Začali jsme s Vítkem chodit na různé detoxikace přírodními preparáty a jezdit na konstituční homeopatii do Prahy. Tam nám paní doktorka moc pomohla, nemocnost byla téměř nulová, i jídlo se malinko zlepšilo. Homeopatka mi sdělila, že máme štěstí, že jsem mu dávala před i po očkování preventivně

“Ve škole si dává k obědu buď suché špagety nebo suchou rýži. Když ho hodně přemlouvám, sní kousek masa.”

homeopatika a vyrobila si i homeopatikum z kapky vakcíny, jinak by prý dopadl daleko hůře. Teprve v jeho 7 letech jsem se dostala k jedné specialistce, která využívá k čištění organismu preparáty Joalis. Ta mi sdělila, že má syn očkováním poškozené obaly mozkových buněk a s tím souvisí porucha příjmu potravy i úzkosti. Navíc mi sdělila, že s obdobným problémem po očkování již léčila mnoho dětí a dala nám naději, že se to zlepší.

Nyní je Vítkovi 7 a půl roku, chodí do druhé třídy, je to velmi chytré, zvídavé dítě. Nemocný již nebývá, spí dobře, jen s tím jídlem stále ještě bojujeme. Ve škole si dává k obědu buď suché špagety nebo suchou rýži. Když ho hodně

přemlouvám, sní kousek masa. Nejí žádné polévky, žádnou zeleninu, žádné jídlo, kde jsou smíchané potraviny – jako rizoto, zapečené těstoviny atd. Jí pouze bílý jogurt, banány, jablka a pije jen čistou vodu. Ale jednu slabůstku má – mléčnou čokoládu, jinak nic sladkého nejí. Moc neroste, je hubeňoučký, bledý a díky podvýživě má opožděnou i výměnu zubů (dle slov zubařky).

Lékaři nikdy neuznali souvislost jeho problémů s očkováním. Pokaždé tvrdili, že šlo o období vzdoru. Když mi ho chtěli očkovat v 5-ti letech pod clonou Diazepamu, aby to lépe snesl, odmítla jsem! Musela jsem vystřídat 4 dětské lékaře. Nyní jsme konečně našli vstřícnou lékařku.

"Lékaři nikdy neuznali souvislost jeho problémů s očkováním. Pokaždé tvrdili, že šlo o období vzdoru."

Ke třem klukům nám přibyla ještě holčička. Po předchozích zkušenostech ji nikdy ničím naočkovat nenechám. A moc si užívám, jaký je jedlík ... I když příbuzní kroutí hlavami, jak si můžeme dovolit neočkovat, že nás pokuty za neočkování při čtyřech dětech zruinují, já jim v klidu odpovídám, že zdraví je nade vše a že množství pomoci Vítkovi alternativními cestami nás stálo daleko více, než by byla pokuta za neočkování.

Závěrem bych ráda zdůraznila, že moderní medicína a výsada 20. století - očkování - velmi negativně ovlivnila život nejen naší rodiny, ale zejména nenávratně poznamenala dětství našeho syna. Medicína už ale nedokázala synovi pomoci a napravit, co mu způsobila. Vše se začalo k lepšímu obracet až díky alternativnímu přístupu a homeopatii, kterou většina lékařů a část široké veřejnosti zesměšňuje, zatracuje a zpochybňuje. Nejsem primárně proti lékařské péči a obdivuji, co v dnešní době lékaři dokáží (operace srdce, transplantace orgánů, záchrana života), na druhou stranu jsem obezřetná v oblasti prevence, kde se raději přikláním k přirozenější cestě – posilování imunity zdravým životním stylem a pestrou stravou. Jsem zároveň zastánce přirozeně získané imunity, která je doživotní a bez vedlejších nežádoucích účinků.

maminka Zuzka

KLUCI MUSÍ OKAMŽITĚ OPUSTIT ŠKOLKU

Dostávám se ke stručnému sepsání příběhu o tom, jak povinné očkování v ČR funguje v praxi. Předně jsem netušila, že se kdy vůbec dostanu do podobné situace. Byla jsem velmi naivní ...

Oba synové (dvojčata) jsou narozeni ve 34. týdnu. Odmala vše doháněli postupně, podle tabulek měli pást, nepásli, podle tabulek měli to či ono, nedělali. Vždy vše

> "Problém nastal v 15-ti měsících, kdy jsem odmítla první vakcinaci MMR, protože se jednomu ze synů po předchozím očkování velmi ošklivě rozjel ekzém."

dohnali, ale půl měsíc až měsíc jim vždy chyběl. Kluci nikdy nemarodili, proto jsem se s pediatričkou vídala jen na pravidelných prohlídkách, naposledy tedy ve 3 letech, kdy zaznamenala zpomalený vývoj řeči.

Moje dvojčata mají povinná očkování všechna, sice mimo stanovené termíny, ale nakonec všechna. Problém nastal v 15-ti měsících, kdy jsem odmítla první vakcinaci MMR, protože se jednomu ze synů po předchozím očkování velmi ošklivě rozjel ekzém. Stalo se to zničeho nic, zdravé dítě a najednou hnisavá ložiska téměř všude. Pediatrička doporučila kortikoidy a nastal zlom, kdy jsem se vzepřela běžnému lékařství a začala hledat alternativy. I přes výhrůžky, jak nebudou moci kluci na kroužky, do školky atd., dávku MMR nedostali. Na tříleté kontrole mne doktorka opět přesvědčovala o nutnosti podat dávku MMR. Odmítla jsem. Opět pohrozila, že budou vyčleněni z kolektivu, čemuž jsem se v duchu usmála, protože v té době chodili na cvičení, plavání atd. naprosto bez problémů ...

Ve 4 letech nastoupili do školky. Soukromé. Vybrala jsem si ji dlouho dopředu, líbila se mi celkově, koncepce, lidé. Kluci odchodili úspěšně celý rok!!! Byli

nadšeni, já s nimi, že je to tam baví a mají kamarády. V září letošního roku mne požádala zástupkyně ředitele školky o zdravotní potvrzení od lékaře, které jsem údajně před rokem neodevzdala. Vím dobře, že jsem u pediatričky byla, ta mi napsala potvrzení, ale už jsem si nebyla jista, zda jsem jej opravdu dala nebo ne, proto jsem zajela pro nové. Pediatrička mi vytiskla kopii ve znění "doporučuji přijetí do MŠ, děti jsou řádně očkované, na žádost matky nemají 1. vakcínu MMR".

> "Měla jsem pocit, že jsem ve snu a mé děti mají minimálně mor či něco podobného ..."

Paní zástupkyně potvrzení pročetla s tím, že se poradí, zda to takto bude stačit. Za 2 hodiny mi volala, že po konzultaci s hygienickou stanicí (jaké překvapení) musí kluci okamžitě opustit školku. Svět se mi tak trochu otočil. Měla jsem pocit, že jsem ve snu a mé děti mají minimálně mor či něco podobného ... Po krátké úvaze jsme se dohodly, že mi dá týden na to, abych přinesla adekvátní dokument opravňující děti k pobytu ve školce.

Nastaly hodiny a hodiny hledání na internetu. Kontaktovala jsem několik pediatrů, kteří mne sice naprosto chápali (podle jejich slov), ale moji synové byli příliš zdraví na to, aby jim byl navržen individuální očkovací plán či přiznána trvalá kontraindikace. Mé apely, že syn měl po očkování rok a půl velmi vážný ekzém, že řeším opožděný vývoj řeči, že je čeká vyšetření na neurologii, byly zcela bezpředmětné ...

Nakonec jsem dostala po hodinové debatě přímo od pediatričky synů další potvrzení, které znělo ve smyslu, že momentálně není vhodná doba na očkování MMR, ani první dávky, vzhledem k plánovaným vyšetřením a ekzému, a že děti budou doočkovány na jaře 2016 (zástupkyně po mně chtěla nějaké datum). K tomu jsem, podle informací na internetu, přidala ještě žádost o výjimku pro umístění ve školce s odůvodněním vlastního přesvědčení o nemožnosti očkování v této chvíli.

Poměrně klidná jsem vše předala ředitelce s přesvědčením, že vše je dostačující. Druhý den ráno zazvonil telefon a nekompromisní hlas mi oznámil, že děti budou buď do 1.10. naočkovány, nebo musí opustit školku. Co dodat? Je mi líto synů, měníme školku, kluci opouštějí kamarády. Cítím obrovskou nespravedl-

> “Mé apely, že syn měl po očkování rok a půl velmi vážný ekzém, že řeším opožděný vývoj řeči, že je čeká vyšetření na neurologii, byly zcela bezpředmětné.”

nost a ještě větší potřebu bojovat proti téhle šílené byrokracii a lobby farmaceutických firem bez špetky etiky a ohledu na zdraví dětí. Finálně mi bylo sděleno, že děti nemohou do školky hlavně proto, aby nebyly hrozbou pro ostatní. Co k tomu dodat? Jediné zarděnky široko daleko v mém okolí dostal syn sousedky, který je očkovaný naprosto vším, včetně všech nepovinných očkování. A pak že moji synové mohou nakazit zarděnkami očkované děti ...

K tomu netřeba dodávat nic.

maminka dvojčat

NAJEDNOU DCERA V KOČÁRKU ZMODRALA, CELÁ SE STÁHLA V KŘEČI, OČI SE JÍ OBRÁTILY V SLOUP

Naše Zuzanka se narodila v srpnu roku 1977 jako třetí dítě v rodině, po dvou starších bratrech. Její porodní váha byla 3,80 kg a byla naprosto zdravé miminko s normálním vývojem. Oba chlapci byli a jsou doposud bez závažných zdravotních problémů, mají rodiny a děti. Nikde v minulosti v obou rodech (matky ani otce), ani v současných generacích našich vnoučat není žádná retardace ani jakékoliv jiné mentální poškození.

> "V té době už hned ve dveřích ordinace lékařka diagnostikovala černý kašel."

Ve třech měsících Zuzanka podstoupila povinné očkování kombinovanou očkovací látkou (záškrt, tetanus, dávivý kašel). V době očkování byla zdravá, nebyla ve styku s nikým, kdo by byl nějak nemocný. Do tří týdnů po očkování začala pokašlávat, její babička, moje matka, se o to po nějaké době začala více zajímat, zdálo se jí to divné. Když jsem ale navštívila doktorku, prohlásila, že se jedná o zánět průdušek. Stav se nicméně nelepšil, naopak zhoršoval. Když to vypadalo vážně, nebyla zrovna doktorka v ordinaci v naší obci a my s dcerou za ní museli do její další ordinace v jiné obci. V té době už hned ve dveřích ordinace lékařka diagnostikovala černý kašel. Zuzanku odvezli do nemocnice, kde strávila 6 neděl. V té době nebylo možné děti v nemocnici navštěvovat a ani nebylo běžné získat od lékařů nějaké podrobnější zprávy o tom, jak se dítěti daří. Já jsem však měla v této nemocnici svou bývalou spolužačku na pozici vrchní sestry a od ní jsem se dozvěděla, v jak vážném a politováníhodném stavu se naše malá holčička v té době nacházela.

> "Po návratu z nemocnice se její vývoj malinko zpomalil, ale vše se do roka srovnalo."

Po návratu z nemocnice se její vývoj malinko zpomalil, ale vše se do roka srovnalo. To už pěkně reagovala, ukazovala na obrázcích zvířátka, o kterých se

mluvilo, dokázala říkat, co které zvíře dělá. Na přiložené fotografii je ještě zcela normálním, veselým a komunikujícím děťátkem.

Bohužel je vše už opravdu dávno a neměla jsem v té době důvod si nějakým způsobem podrobně zaznamenávat, kdy a čím byla očkována dále (například si nevybavuji TBC, pravé neštovice či obrnu – část z toho zřejmě proběhlo bez mé přítomnosti a vědomí, jak se to tenkrát dělalo – v nemocnici nebo ve škole) a jak přesně vše probíhalo po zdravotní stránce. Píši jen to, co bylo tak výrazné, že si to ještě po letech živě pamatuji. Mimo jiné vím, že rozhodně bezproblémově prodělala plané neštovice.

> “Na přiložené fotografii je ještě zcela normálním, veselým a komunikujícím děťátkem.”

Před druhým rokem jejího věku nám přišla pozvánka na očkování proti spalničkám. Zuzaka byla zdravá, a tak jsem neměla důvod k žádným obavám a pochybnostem a na očkování se k doktorce dostavila. Z dnešního pohledu si opakovaně říkám, že jsem si cestou měla raději zlámat obě nohy, než tam s dcerou dojít. Doktorka mne upozornila na možné nežádoucí účinky, konkrétně si pamatuji, že zmiňovala osypání a horečky do jednoho týdne.

Zpočátku probíhalo vše bez problémů. Moc dobře si vybavuji, že dcera neprojevovala žádné znepokojující zdravotní změny. Ten osudný den, kdy se život naší rodiny nadobro změnil, asi týden po aplikaci vakcíny, Zuzanka rozhodně

neměla ani zvýšenou teplotu, ani nějaký kašel. Zdála se naprosto zdravá a v pořádku. Vypravila jsem se s ní tedy pro jejího staršího bratra do školky, když najednou v kočárku zmodrala, celá se stáhla v křeči a oči se jí obrátily v sloup. Byla jsem naprosto zděšená. Byly to strašné okamžiky, které ze své paměti nikdy nevymažu. V té době neexistovaly mobilní telefony, v obci byl jeden pevný telefon. Nechala jsem obě děti venku s jednou sousedkou a běžela volat záchranku. Ani ta samozřejmě nedorazila do pěti minut, jako je to možné v dnešní době, dokonce přijel pouze řidič bez lékaře. Začal ji rozdýchávat. Zjistil také vysokou horečku, která měla bleskový průběh. Obě nás naložil

"... když najednou v kočárku zmodrala, celá se stáhla v křeči a oči se jí obrátily v sloup. Byla jsem naprosto zděšená. Byly to strašné okamžiky, které ze své paměti nikdy nevymažu."

do sanitky a odvážel do nemocnice, přičemž na mne křičel, že pokud nebudu pokračovat v umělém dýchání, že holku nedovezeme živou. V sanitce byla dcera popelavá, studená, bez výsevu vyrážky ... Vím, že měla křeč v puse, nemohla jsem jí ústa otevřít, umělé dýchání jsem prováděla do nosu. V nemocnici byla 3 a půl hodiny na přístrojích, než se ji podařilo jakž takž stabilizovat. Nebyla jsem schopná odejít, dokud neuvidím, že je živá. Lékař se vehementně bránil mě k ní pustit, tvrdil, že přijde o místo, když mi to umožní. Nakonec jsem ale přes sklo mohla vidět, že hýbe ručičkama a rozrušená jsem odešla domů. Zuzanku jsem zanechala na jednotce intenzivní péče.

Šla jsem k naší dětské lékařce a plná zoufalství, bezmoci a vzteku jí vyčetla, že naši malou naočkovala, když věděla, že očkování proti černému kašli u ní vyvolalo černý kašel. Hájila se, že očkování je povinné a ona s tím nemůže nic dělat. Že vše provedla správně.

Z nemocnice nám Zuzanku vrátili s vyjádřením, že prodělala zánět mozkových blan (postvakcinační meningitida nebo meningoencefalitida je uváděna jako

velmi vzácný nežádoucí účinek u očkování proti spalničkám – zdroj Vakciny.net - mezi nejběžnější následky u přežívajících pacientů po meningoencefalitidě jsou uváděny motorické deficity, sekundární epi syndrom a změna mentálního stavu – zdroj wikiskripta.eu). Část času v nemocnici proležela dcera na infekčním, neboť lékaři diagnostikovali také spalničky, ale výsev ekzému byl prý dovnitř. Sama tomu dodnes úplně nerozumím.

Po návratu Zuzanky z nemocnice se celý náš život naprosto změnil. Vyžadovala neustálou a intenzivní péči. Tenkrát jsem se o ni hrozně bála, nikdy jsem ji nenechala bez dozoru, neexistovalo ji nechat ani na chvíli samotnou. Velice slinila

> "Byli jsme odesláni na vyšetření na neurologii. Před touto návštěvou jsem si ještě vůbec nepřipouštěla, že by mohlo jít o trvalé postižení."

a šilhala (na úpravu zraku nosila brýle). Při každém problému hned měla teplotu. Při každé rýmě měla křeče podobné té první, jen mnohokrát slabší – strnula a otáčela oči v sloup. Lékaři diagnostikovali epilepsii a do 8 let brala na tuto nemoc léky. Při chůzi nám přepadávala – mnohokrát se praštila při nečekaném pádu. Nebyla schopna držet pořádně rovně hlavičku – ve vzpřímené poloze ji měla na stranu. Dodnes hlavu častěji obrací ke straně a v chůzi je nejistá (potřebuje průvodce), i když už nepadá.

Zuzanka byla od té události neklidná až divoká. Nedokázala se soustředit, chovala se nekontrolovatelně. Byli jsme odesláni na vyšetření na neurologii. Před touto návštěvou jsem si ještě vůbec nepřipouštěla, že by mohlo jít o trvalé postižení. Nicméně během vyšetření Zuzanka běhala po ordinaci, nereagovala na žádné povely, ani na žádost lékařky o kresbu, dokonce si nevzala od doktorky ani panenku. Ta mi zcela bez obalu doporučila, ať dám holku do ústavu, že z ní nikdy nic nebude. Toto naprosto nevybíravé vyjádření lékařky byl pro mne v těch těžkých dnech další šok. Už nikdy jsem k ní proto nevkročila.

Zuzanku jsem si nechala doma (navštěvovala i školku, školu po dvou letech odkladu, pak stacionář). Její stav se v mnohém zlepšil (např. nesliní, nemá křečové záchvaty). Celá situace nicméně byla a je velice náročná a narušila mimo jiné i naše manželství takovým způsobem, že po čase skončilo rozvodem. Nyní jsem s dcerou sama (synové mají vlastní rodiny).

Zuzanka už nikdy nebyla ve stavu, v jakém byla před osudným dnem. Cokoliv předtím uměla, zapomněla. Přestala úplně mluvit. Nikdy od té doby už nebyla schopna se úplně sama obléci nebo říci, že potřebuje na toaletu. Doposud vyžaduje dohled nad vším, co dělá. Není schopná pomoci ani s drobnou manuální prací. Bojí se sama pohybovat i v našem domě. Velice těžké je pro ni ocitnout se v neznámém prostředí či vedle cizích lidí. V dokumentaci má zapsáno LMD s mentální retardací. Nicméně je, a vždycky byla, po fyzické stránce velice pěkná žena. O to víc její stav cizí lidi překvapuje.

"Doktorka mi zcela bez obalu doporučila, ať dám holku do ústavu, že z ní nikdy nic nebude."

V dospělosti měla být Zuzanka přeočkována proti tetanu. Docházeli jsme už k obvodní lékařce pro dospělé. Ta odmítla provést přeočkování s tím, že je to u Zuzany rizikové (zřejmě tak usoudila ze záznamů ve zdravotnické dokumentaci). Spolu s dcerou jsem byla na týden v nemocnici, kde pod dohledem přeočkování provedli. Lékaři se nicméně divili, proč jsme tam vlastně hospitalizované. Jedna z doktorek si po pracovní době přišla s námi popovídat. Vyslechla si náš příběh a mezi čtyřma očima mi řekla, že vakcína proti spalničkám je problémová a že náš stav dle jejího názoru skutečně může být důsledkem onoho očkování.

Osobně považuji naši situaci za smůlu a ani svým synům očkování jejich dětí nerozmlouvám. Nicméně je mi velice líto, že situaci lépe nezvážila naše dětská lékařka s přihlédnutím na varovné signály při očkování proti černému kašli.

maminka Zuzanky V.

PERVAZIVNÍ VÝVOJOVÁ PORUCHA

Náš syn Robin se narodil v únoru 2013 jako druhorozené dítě. Jeho psychomotorický vývoj byl standardní, ve vývoji fyzickém byl trošku napřed (chodit začal v deseti měsících). Kolem jednoho roku začal používat slova, v té době řekl asi tři až čtyři. Dětská lékařka u obou dětí trvala na dodržování očkovacího kalendáře. Když měla Robinka očkovat 1. dávkou MMR, sdělila jsem jí, že syn měl tři dny průjem. Pokud neměl horečku, nic údajně nebrání tomu, aby se vakcína aplikovala. Syn se bránil, kopal, vztekal se, dostal se až do stavu apnoické pauzy. Jako by tušil, že tato vakcína může mít na jeho zdraví nežádoucí vliv. Pro nespolupráci tento den naočkován nebyl. Náhradní termín jsme dostali cca za týden, to už vakcínu opravdu dostal. Bylo mu v té době 15 měsíců.

“Postupně jsme začali pozorovat, že syn přestal mluvit, oční kontakt byl velmi špatný, hodně málo vnímal nás i podněty z okolí.”

Postupně jsme začali pozorovat, že syn přestal mluvit, oční kontakt byl velmi špatný, hodně málo vnímal nás i podněty z okolí. Dětí si nevšímal a začal si žít ve svém vlastním světě. Málokdy reagoval na nějaké pokyny. Byl velmi negativní, uplakaný, vzteklý. S hračkami si příliš nehrál a nehraje. Nemá pud sebezáchovy, jeho oblibou je skákání z parapetů, leze po nich, věci kolem sebe rozhazuje a ničí. Robinek je velmi hyperaktivní. Jeho chování a nezájem o okolí mě přimělo tuto situaci řešit. Absolvovali jsme vyšetření na neurologii - podezření na poruchu autistického spektra, kde nic konkrétního nezjistili. Začali jsme nedávno

spolupracovat s Centrem rané péče (terénní sociální služba pro rodiny pečující o dítě s opožděným či ohroženým vývojem nebo s mentálním, pohybovým, příp. kombinovaným postižením v raném věku), prošli jsme si vyšetřením u psychologa. Závěr zní: Pervazivní vývojová porucha vzhledem k věku nekrystalizovaná (uzavírám zatím jako multisystémovou vývojovou poruchu – dle DC: 0 - 3) s dominující nízkou sociokomunikační motivovaností a omezením symbolizace (v řeči i hře). Hyperaktivní, s netlumenými impulzivními reakcemi.

> "Začalo nám docházet, že tyto příznaky se začaly objevovat opravdu po vakcíně MMR."

Až zpětně jsme pátrali, kdy nastal takový zlom. Došli jsme zhruba k synovu věku 15 měsíců. Začalo nám docházet, že tyto příznaky se začaly objevovat opravdu po vakcíně MMR. Vzhledem k Robinkovu věku nemáme ještě stanovenou diagnózu. Momentálně je syn na rozcestí - mezi poruchou autistického spektra a syndromem ADHD. Po třetím roce se údajně ukáže, jakou cestou se syn vydá. S Robinkem je těžká komunikace, vůbec nemluví, hračky ho většinou nezajímají. Jeho zábavou je skákat po nábytku, stole, shazovat stoličky, válet se po zemi, na parapetech, skákat z nich, strhávat záclony, kousat pastelky, rozhazovat papíry, lomcovat s klikou nebo bouchat do dveří... Děti ignoruje a nehraje si s nimi, ani se sestrou. Syn je na plenách, umí jíst jen rukama a učíme se pít z hrníčku. Máme v plánu s ním docházet na terapie, které by mohly jeho vývoji pomoci. Bude v budoucnu potřebovat speciální školku.

V době očkování mě bohužel nenapadlo, co může aplikace vakcíny způsobit. Neměli jsme dostupné informace o nežádoucích účincích jednotlivých vakcín, lékařka nás s nimi neseznámila. Plně jsme důvěřovali pediatričce, která jednoznačně odmítla, že by očkování mohlo vyvolat tuto poruchu. Dnes už máme pro děti jiného pediatra s hodně rozdílným přístupem. Robinek druhou dávkou vakcíny MMR očkován nebyl a už ani nebude.

maminka Veronika

DCERA OČKOVÁNA MMR NEBUDE PRO KONTRAINDIKACE

Naše dcera se narodila v termínu. Vakcínou Infanrix Hexa byla očkována ve schématu 3+1. K tomu jsme se rozhodli také pro Prevenar 13, který náš bývalý pediatr podával dohromady s Hexou (opravdu jsme mu důvěřovali a neměli důvod si cokoliv zjišťovat).

> "Po 3. dávce se dcera začala pravidelně každou noc budit v 1 hodinu a usínala mezi 3.-4. hodinou ranní."

Řekla bych, že vše začalo již při podání první dávky těchto vakcín. Dcera měla v 7 týdnech apnoe, s čímž byla týden hospitalizována v nemocnici a 2 týdny poté byla poprvé očkována Hexou a Prevenarem 13 dohromady. Zároveň jí v nemocnici diagnostikovali hypertonii.

Po 3. dávce se dcera začala pravidelně každou noc budit v 1 hodinu a usínala mezi 3.-4. hodinou ranní. Takto to trvalo 6 - 7 měsíců. Na naše dotazy, zda je to v pořádku, nám bylo vždy řečeno: "Moje děti to mají taky". No ... měli jsme zpozornět. Když se blížilo datum poslední dávky, začala jsem vyhledávat informace a zjistila, že podávání těchto vakcín dohromady se nedoporučuje, a tak jsem poslední dávku nechala rozdělit (Prevenar jsme nedoočkovali a ani nedoočkujeme). Po poslední Hexe (podáno v pátek), dcera za celý víkend naspala cca 12 hodin a celý ho strávila v šátku. Byla plačtivá, nedokázala usnout.

> "Nyní, více jak rok od poslední dávky, máme stále problémy s usínáním ..."

K hlášení nežádoucích účinků na SÚKL nikdy nedošlo. Ale o to nám snad ani v současné době nejde. Nyní, více jak rok od poslední dávky, máme stále problémy s usínáním, je to jak na horské dráze. Několik týdnů usíná dobře, pak se to velmi rychle zlomí a usíná i několik hodin. Z neurologického hlediska je v pořádku, jen prostě nedokáže usnout, cosi jí v tom brání a jeví známky hyperaktivity. Dcera očkována

MMR nebude z důvodu kontraindikace. Slovy naší lékařky: “Jen blázen by ji naočkoval”. Před těmito problémy jsem byla silně proočkovací, v současné době je můj názor “rozumně očkovací”. Pokud se však rozhodneme pro další dítě, možná se můj názor s jeho narozením změní.

> “Před těmito problémy jsem byla silně proočkovací, v současné době je můj názor ‘rozumně očkovací.”

Dceři nyní diagnostikovali ADD a po kontrole ve spánkové laboratoři a na neurologii v Motole má nyní trvalé kontraindikace.

Zpětně se domníváme, že pokud by nebyla takto “zběsile” očkována, ale lékař by přihlédnul k prodělané apnoi a očkovací látky minimálně rozložil, nemuseli jsme se s těmito problémy vůbec potýkat.

maminka Jitka

PEDIATR TVRDIL, ŽE TO S OČKOVÁNÍM NESOUVISÍ

Každé očkování našeho Filípka narozeného v prosinci 2014 proběhlo při plném zdraví, dle očkovacího kalendáře. Našemu lékaři jsem ohledně očkování 100% věřila do chvíle, než jsem si informace o očkování začala zjišťovat sama.

1. dávka Infanrix Hexa v únoru 2015 - ve 12 týdnech dle doporučení pediatra:
Z klidného a spavého miminka se stal uplakánek, který se v noci budil každých 20 - 30 minut. Intervaly nočního vstávání se prodloužily až kolem 13. měsíce, kdy se Filípek začal budit jenom po 1 - 2 hodinách. Pediatr tvrdil, že se to může stát.

> "Tři dny po aplikaci začal mít Filípek problémy s vyprazdňováním. To trvalo skoro týden."

2. dávka Infanrix Hexa, 1. dávka Rotarix, 1. dávka Prevenar 13 - březen 2015, 2. dávka Prevenar 13 - duben 2015 - bez reakce.

3. dávka Infanrix Hexa + 2. dávka Rotarix - konec dubna 2015 - v necelých 5 měsících dle doporučení pediatra:
Tři dny po aplikaci začal mít Filípek problémy s vyprazdňováním. Stolici měl fyziologické barvy, konzistence i zápachu, ale vyprazdňoval se každých 30 minut. To trvalo skoro týden. Na doporučení pediatra jsem zavedla příkrmy a po pár dnech se mu zažívání upravilo do normálu. Reakce pediatra byla taková, že to s očkováním nesouvisí. Říkala jsem, že jím i piji to stejné, nenavštěvuji nová místa a v našem režimu nenastala žádná změna. Ptala jsem se po příčině, na což mi lékař nedal žádnou odpověď ani po tom, co měl výsledky ze stěru.

3. dávka Prevenar 13 – červenec 2015 - bez reakce.

4. dávka Infanrix Hexa - prosinec 2015 - v roce dle doporučení pediatra:
První noc po očkování proplakaná, syn se celou noc vrtěl a byl často vzhůru. Během dne byl protivný, uplakaný a rozmrzelý. Během následujících dvou

týdnů se situace opakovala se stále mírnějším průběhem, až se nakonec vrátil k normálu.

4. dávka Prevenar 13 – nedostane, MMR – odloženo na neurčito.

V zásadě nejsem proti očkování (myšlenka vakcinace mi přijde dobrá), ale nelíbí se mi, jak je v našem státě nastaveno. Svého syna bezmezně miluji a chci pro něj jen to nejlepší. Pokud mi lékař zaručí, že vakcína bude mít 100% účinek, a to bez nežádoucích účinků, nechám naočkovat i všechny své budoucí děti proti všem nemocem světa. Nicméně takhle to nefunguje a riziko nežádoucích účinků (NÚ) je opravdu vysoké. Jsem rodič a záleží jen na mně, zda nechám své dítě naočkovat, nebo budu riskovat, že mi dítě zemře na neočkovanou nemoc (touhle větou hodně pediatrů rodiče straší).

"Pokud mi lékař zaručí, že vakcína bude mít 100% účinek, a to bez nežádoucích účinků, nechám naočkovat i všechny své budoucí děti proti všem nemocem světa."

Po zkušenostech ze svého okolí jsem se rozhodla nedat poslední dávku Prevenaru 13. Bojím se NÚ, které po čtvrté dávce bývají nejhorší (zastavení vývoje, neutišitelný pláč, extrémní spavost, atd.). Ještě větší strach mám z MMR. A ani nevidím důvod, proč by měl být můj syn naočkován proti nemocem, které ohrožují hlavně děvčata v těhotenství.

Na očkování je nejen v ČR ještě hodně práce a já pevně věřím, že bude jednou dotaženo k dokonalosti.

maminka Alžběta

PEDIATR DIAGNÓZU ODMÍTÁ, BAGATELIZUJE JI

Než se s Vámi podělím o naši zkušenost s očkováním, chtěla bych upozornit, že vše je založeno na bázi našich domněnek. Nemáme nic podložené, potvrzené, ale jednoduše to až podezřele sedí. Posuďte sami ...

Naše dcerka se narodila 30. září 2011 císařským řezem v 37. týdnu po nezdařené indukci v 36. týdnu. Očkování jsem brala jako velmi důležitou a užitečnou věc. Věřila jsem pediatrovi plně a moc se neptala. Že je něco špatně, mi došlo až po posledním očkování ve 2,5 letech. Tudíž veškeré maličkosti dřívějšího vývoje vyvozujeme jen z fotek a videí.

> "Přibližně 10 dní po očkování se objevila horečka. Krátce na to začala mít problémy s rovnováhou."

První očkování dostala dcera v polovině ledna (tedy ve 3,5 m.). V té době se usmívala, plácala do hraček, pásla docela pěkně koníky - opřená o předloktí (stále měla ruce v pěst).

Druhé očkování dostala o 3 týdny později. Motoricky se na břiše opírala o lokty, sama se nepřetočila. Udržela většinu hraček určených pro svůj věk. Většinu času trávila na zádech, chytala si nožičky a s oblibou sundávala ponožky. Broukala si. Přetáčet se začala někdy mezi 7. - 8. měsícem. Nikdy se neplazila, neválela sudy atp. Dle pediatra v pořádku. Na doporučení pediatra jsme začali pod bříško dávat overball. V 10 měsících objevila polohu na čtyřech, ale posunout se neuměla. Pediatr už zvažoval termín, kdy ji odešle na cvičení Vojtovy metody, pokud nezačne sama lézt. Stihla to, lezla přesně na den v 11 měsících. O týden později se začala stavět a obcházet nábytek. Celkově během dalšího půl roku dohnala hodně. Motoricky začala být lehce napřed. V řeči naopak pokulhávala, čemuž jsme nevěnovali pozornost.

Čtvrtou hexu dostala o rok později, o měsíc později první dávku Prevenaru. Druhou o další dva měsíce později. Stále nemluvila, ale motoricky byla relativně šikovná. Ve 2,5 letech dostala první dávku Priorixu. U této vakcíny jsem dost váhala - dát jsem ji nechtěla. Měla jsem z ní jednoduše špatný pocit. Tlak ze strany pediatra byl nicméně velký, nehledě na to, že jsme chtěli, aby mohla nastoupit do školky. Přibližně 10 dní po očkování se objevila horečka. Nic extrémního. Krátce na to začala mít problémy s rovnováhou. Najednou nebyla schopna jít po schodech, aniž by se držela. Nohy najednou nestřídala. Kompletně zmizela nonverbální komunikace. Celková komunikace se zhoršila. Dcerka se začala hodně vztekat a ječet, třeba i několik hodin v kuse, pro zdánlivé maličkosti. Klasicky při příchodu domů, když se měla zout a v botách jsem ji nepustila z předsíně. Začala jsem mít pocit, že je dcera buď velmi hloupá nebo mi nerozumí. Konzultovala jsem to s pediatrem. Bylo mi doslovně řečeno, že je rozmazlený spratek a že ji to přejde. Nakonec jsem si vyhádala žádanku na logopedii. Přibližně ve 3,5 letech byla diagnostikována vývojová vada řeči - receptivní dysfázie. Pediatr ovšam diagnózu odmítá, bagatelizuje ji.

Nová pediatrička nás odeslala na neurologii, kde mezi čtyřma očima konstatovali, že u dcery pravděpodobně proběhl zánět mozku po očkování MMR. Pediatrička naplánovala hospitalizaci pro komplexní vyšetření, bohužel bylo uděláno pouze EEG, zbytek byl zrušen.

Díky práci na logopedii a lesní školce začíná dcera komunikovat. Uklidnily se záchvaty vzteku, pravděpodobně vázané na frustraci z neporozumění. Ve 4 letech je ve většině dovedností na 3 - 3,5 letech, sociální dovednosti spíš na 2 rocích. Dělá jí problém větší kolektiv i změny. Je na hranici poruchy autistického spektra. Nelze s jistotou určit vzhledem k poruše řeči (otec má PAS).

U posledního očkování, které jsem osobně nechtěla dát, jsem hlídala, aby byli všichni v domácnosti zdraví, ona sama alespoň 14 dní předem taktéž. U předchozích očkování si nejsem jistá, jestli byla 100% zdravá. Naše druhorozená dcera, neočkovaná, je zdravá po všech stránkách.

maminka Sára

NA ŽÁDNÉ TAKOVÉ NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY MĚ DOKTORKA PŘEDEM NEUPOZORNILA

Syn byl očkován ve čtyřech měsících věku. Měsíc navíc jsem si těžce vymohla jako odklad, jinak by byl očkován už dříve. Taky jsem musela dost ostře odmítnout očkování proti pneumokokům, ač není povinné.

Očkován byl vakcínou Hexacima (bez předchozího upozornění, celou dobu se mluvilo o "hexe"). Prosila jsem doktorku o co nejméně dávek (v té době jsem ještě nebyla informovaná) a ona i přesto dala Hexacimu, která v té době ještě neměla schválené schéma 2+1. Navíc to bylo v roce 2014, kdy byla ještě Hexacima v klinických studiích, na což mě lékařka také neupozornila.

"Snažila jsem se o tom s lékařkou mluvit, ale byla jsem jen strašena nedávným úmrtím na černý kašel."

Očkování jsem se docela bála. Zdálo se mi, že je na ně syn ještě malý. Snažila jsem se o tom s lékařkou mluvit, ale byla jsem jen strašena nedávným úmrtím na černý kašel (zpětně jsem si zjistila, že žádné takové nebylo).

Syn byl v době očkování zdravý, až na malé ložisko ekzému na tváři. Podle lékařky by ale nevadila ani rýma. Naopak by to prý "lépe zabralo".

Po naočkování se do jedné hodiny objevilo v místě vpichu zarudnutí a zatvrdnutí, citelná horkost. Také se u syna objevila spavost. Večer v den očkování: horečka 39,2°C, neutěšitelný pláč, buzení po půl hodinách i kratších intervalech. Úplně nám to rozhodilo kojení, z intervalu tří hodin se stalo kojení co půl hodiny. Ekzém se hodně zhoršil.

"Zhruba na tři týdny po očkování se syn přestal přetáčet, smát, žvatlat, často plakal ..."

Zhruba na tři týdny po očkování se syn přestal přetáčet, smát, žvatlat, často plakal (cca po hodině). Zatvrdlina na noze přetrvala ještě několik měsíců.

Na žádné takové nežádoucí účinky mě doktorka předem neupozornila, snad kromě "teplotky", na kterou doporučila preventivně koupit čípky Paralen. Byla jsem z toho dost vyděšená a úplně jsem ztratila v naši pediatričku důvěru. Už jsem k ní nešla. Nežádoucí účinky jsem sama nahlásila na SÚKL a přešla k jiné lékařce, kterou jsem o všem informovala.

> "Byla jsem z toho dost vyděšená a úplně jsem ztratila v naši pediatričku důvěru."

Chtěla jsem přestat očkovat i jsem to konzultovala se SÚKLem, ale bylo mi sděleno, že, cituji:

"Reakce jako zarudnutí, zatvrdnutí, teplo, horečka, neutěšitelný pláč či poruchy spánku patří mezi časté reakce po očkování a vzhledem k závažnosti onemocnění, proti kterým vakcína chrání, nejsou důvodem pro to dále neočkovat. Pokud u Vašeho synka došlo k regresu vývoje, tzn. že přestal na určitou dobu dělat něco, co už před tím uměl, jako například přetáčet se, bylo by výhodou se buď s dětským lékařem a nebo s očkovacím centrem domluvit na možnosti rozložení vakcíny - to znamená, že by všechny složky nedostal naráz. Případně by se také mohlo uvažovat o schématu 2+1, pokud je možný, při kterém by synek měl o jednu dávku méně, aby měl co nejnižší zátěž".

Na schéma 2+1 jsme přešli a třetí dávku jsme odložili od druhé až za rok.

Žádné další nežádoucí účinky syn už neměl (proběhla vitaminová a homeopatická příprava). Stejně se očkování ale bojím mnohem více než nemocí. Očkování MMR stále odkládám a dám pouze v případě, že syn bude přijat do školky.

maminka Hana

DANIELKA - AFEKTIVNÍ ZÁCHVATY

Když se nám narodila 13.7.2012 druhá dcerka Danielka, říkali jsme si, že je oproti první dceři velice hodná, ta totiž hodně plakala, trpěla na koliky. Danielka byla oproti ní hodňoučká, i když měla bolení. Jen tak nezaplakala, bylo to hodné miminko, stále se usmívala, dobře spinkala.

Na první očkování jsme šli 11.10.2012 (v jejích třech měsících), vůbec jsem se nebála, neboť s první dcerkou jsme veškerá očkování prošly v pořádku, bez jakýchkoli vedlejších příznaků, dokonce jsem tenkrát dala ještě navíc naočkovat i meningokoka Z tohoto důvodu jsem si vůbec nepřipouštěla, že by se mohlo něco změnit. U Danielky jsem ale už cestou domů z očkování zažila nečekaně dlouhý pláč. Doma se to pak stupňovalo, v noci se přidala i zvýšená teplota. Druhý den to bylo dost podobné, ale přesto trošku lepší a po pár dnech se dcerka dostala zase do dobré kondice.

"U Danielky jsem ale už cestou domů z očkování zažila nečekaně dlouhý pláč. Doma se to pak stupňovalo, v noci se přidala i zvýšená teplota."

6.12. 2012 (v jejích 5-ti měsících) jsme šli na druhou dávku Infanrix Hexa, říkala jsem doktorce, že mi po té první plakala a dost se budila a že měla teploty. Lékařka mi sdělila, že je to u některých dětí normální, že ji mám dát dnes na noc po vakcíně preventivně Paralen. Malá se zdála docela dobrá, ale asi hodinu až dvě po očkování už měla zase teplotu, byla nevrlá, otrávená, pomáhalo jen nošení a houpání, kojení zabíralo jen chvíli, v noci se stále budila, plakala a plakala, musela jsem ji nosit a chodit s ní po domě. Pamatuji si, jak jsem ji stále poplácávala po zadečku a snažila se kojit. Pokaždé se chytla, ale hned se pustila a řvala, skoro jsem se bála, že se mi odstaví, kojení bylo možné jen, když jsem jí odváděla něčím pozornost (plácáním po zadečku, houpáním, puštěnou digestoří apod.) Jedině tak byla schopná se chvíli prsu držet - jinak stále plakala. Pak už byla unavená, usnula na pár minut a zase znovu plakala. Vůbec jsem se od ní nemohla hnout, i když před očkováním sama usínala a spinkala v klidu ve své postýlce.

Zhruba týden po očkování dcera onemocněla, měla zánět horních i dolních cest dýchacích, pak byla týden zdravá a pak zase rýma a kašel. Do té doby to bylo vždy zdravé miminko bez rýmy a dalších obtíží. V únoru 2013 nakonec skončila na antibiotikách, jelikož se jí to stále vracelo.

Každopádně někdy mezi vší tou rýmou a kašlem jsme našli asi 14 dní, kdy se zdála malá v pořádku, a tak se očkovalo třetí dávkou Infanrix Hexa, a to 10.1.2013 (v jejích 6-ti měsících). I po tomto očkování následoval stejný průběh, neutišitelný pláč a bojkot kojení. Lékařka nám sdělila, že je to prý naprosto běžné a nemáme to tolik řešit.

> "Naše Danielka už ale nebyla to usměvavé miminko, vztekala se při přebalování, svlékání, oblékání, mazání, koupání, sušení. Vše, co předtím probíhalo s úsměvem a v pohodě, bylo najednou jinak."

Naše Danielka už ale nebyla to usměvavé miminko, vztekala se při přebalování, svlékání, oblékání, mazání, koupání, sušení. Vše, co předtím probíhalo s úsměvem a v pohodě, bylo najednou jinak. Špatně spala, v noci se často budila, všimli jsme si, že někdy je jakoby ve svém světě - jakmile se porušil jakýkoli rituál, následoval vzteklý pláč.

Tenkrát mě nicméně vůbec nenapadlo, že by to mohlo být dáváno do souvislosti s vakcinací. To až později jsem si postupně dávala vše dohromady. Začala jsem se o tuto problematiku zajímat hlouběji a začala mít strach z vakcíny MMR, která působí na nervový systém ještě více než Infanrix Hexa. Proto jsem také naši lékařku požádala o odložení této vakcíny.

Dne 9.1.2014 (Danielce v té době bylo 18 měsíců) jsme měli jít na poslední očkování Infanrix Hexa, čehož jsem se už samozřejmě poměrně bála. Lékařka nám však řekla, že vakcína se musí doočkovat, jinak to nemá smysl, a že ta ochrana za tu trochu pláče stojí. Bohužel, moje tušení bylo správné a nastalo

to samé, jako v předchozích případech - neutišitelný a naléhavý pláč, tentokrát opravdu velice silný, teploty jen zvýšené, takže léky jsme žádné nedali (na internetu jsme se navíc dočetli, že by se dávat ani neměly, že mohou snižovat tvorbu protilátek po vakcíně).

> "Otočila jsem se a byla jsem v šoku. Danielka tam ležela bezvládně na posteli, rty měla promodralé."

Od toho dne to bylo s dcerkou velice složité, nastal silný bojkot kojení, který nakonec vedl k jeho ukončení. Kojení ji strašně rozčilovalo, začalo ji vlastně rozčilovat úplně vše, což už jí, bohužel, zůstalo do dnes. Vadí jí oblékání, svlékání, přebalování, koupání, mazání, sušení. Vše probíhalo se strašným řevem, který končil teprve ve chvíli, kdy bylo všechno hotovo. Někdy dokonce úplně lapala po dechu, což jsme nikdy předtím nezažili.

28.1.2014 (20 dní po očkování), měla malá už pár dní rýmu, a tak jsem si šla připravit vysavač a odsávačku nosních hlenů. Odsávání rýmy neměla, stejně jako většina dětí, ráda nikdy, ale když jsem ji tentokrát položila na zem na matraci a ona zahlédla odsávačku, začala šíleně řvát a vztekat se, plazila se pryč, a pak bylo náhle ticho ... Byla jsem v tu chvíli zády k ní, vyndávala jsem odsávačku z krabičky, když v tom mi došlo, že bude asi něco špatně. Otočila jsem se a byla jsem v šoku. Danielka tam ležela bezvládně na posteli, rty měla promodralé. Srdce mi bušilo jako o závod a nevěděla jsem, co dělat. Nejdřív jsem se jí snažila vzbudit, zjišťovala jsem, zda dýchá. Pak jsem si ji dala blíž k sobě, několikrát ji bouchla do zad a posléze několikrát vdechla do nosánku. Danielka pomalu začala dýchat, dech byl zpočátku slabý a nakonec začala dýchat normálně. Byla jsem doma sama s oběma holčičkami, a tak jsem pro jistotu volala záchrannou službu, kde mě uklidnili a řekli mi, že si přijedou malou vyšetřit. Když přijeli, řekli mi, že nás musí hospitalizovat. Mezi tím dojel manžel a já mohla s malou Danielkou odjet záchrankou do nemocnice.

Tam ji vyšetřili, odvedli nás na pokoj a druhý den jsem se od lékařky na vizitě dozvěděla, že se Danielce musí udělat kardiologické vyšetření a také EEG. Měla rýmu, kašel (poprvé laryngitida), takže dostala inhalace vincentky, prothazin

a nosní kapky Magistraliter. Bohužel Danielka pobyt v nemocnici snášela velice špatně, měla jeden záchvat za druhým, strašně se bála sester a doktorů, odběr krve se zdařil až na počtvrté a Danielka bojovala jako tygr. Jakmile se otevřely dveře pokoje a vešla sestra, nastal strašný řev. Nechtěla nic, nechtěla tam tenkrát ani jíst. Nechtěla vlastně vůbec být v tom pokoji. Uvědomila jsem si, že se bojí v cizím prostředí. Byly porušeny všechny její rituály, které jí dávaly pocit klidu a bezpečí. Lezla mi tam po zemi, bouchala na dveře a řvala. Když jsem s ní šla na chodbu, sestry mi říkaly, ať se vrátím na pokoj, že rušíme ostatní pacienty. Bylo to k zoufání, nemohla vůbec usnout. Jestli spala přerušovaně za tu noc 2 hodiny celkem, tak to bylo dost. Ptala jsem se proto ještě dopoledne sestry, zda bychom nemohly být propuštěny, že to tam prostě nezvládáme. Když přišla doktorka, ráno na vizitě mimochodem velmi milá, dostala jsem nepříjemné kázání, jak jsem na dítě měkká a že ji ohrožuji, když chci jít domů, že jí potřebují udělat různá vyšetření. Nakonec jsem to psychicky nevydržela a rozbrečela jsem se. Vždyť mi šlo jen o to, aby se moje holčička cítila v bezpečí a bylo mi jasné, že tam se rozhodně nemůže zlepšit, když je v tak strašném stresu.

Když nás den předtím přijímali, slibovali mi, že je to na jednu noc a druhý den malá podstoupí všechna vyšetření, aby to měla rychle za sebou. Ráno při vizitě mi ale lékařka řekla, že nám ta vyšetření rozprostřeli do více dní, aby to na malou nebylo moc najednou, což ale v jejím stavu bylo to nejhorší, co mohlo nastat. Nakonec jsme se domluvili, že půjdeme domů a na mou žádost mě propustili s tím, že si daná vyšetření necháme udělat ambulantně. Doma se stav malé velice zlepšil, spala mi tenkrát 6 hodin v kuse, chudinka.

Stavy vzteku, úzkosti, hysterie, rituály, to vše ale trvalo i nadále. Bylo na denním pořádku, že mi několikrát za den přestávala dýchat. Když se bouchla do hlavy, spadla a něco ji najednou bolelo. Když se něčeho bála, když se něčeho lekla, když se jen vztekala ... Někdy to bylo dost šílené, bylo to velice náročné období.

Absolvovali jsme neurologické vyšetření, z něhož vyplynulo, že se pravděpodobně jedná o tzv. afektivní záchvaty, kdy dítě ze vzteku, strachu, bolesti, leknutí, bouchnutí začne plakat, ale najednou nemůže popadnout dech

a v tu chvíli už nemůže samo nic dělat, je v křeči, nemůže se nadechnout a začne promodrávat. Mozek dítěte tělíčko uvede do mdloby, aby se zabránilo udušení, protože když je v bezvědomí, povolí křeč a obnoví se samostatné dýchání. Jednou se nám to například stalo na zahradě. Malá zrovna chtěla, abych ji vzala do náruče, jenže já v té chvíli zrovna nemohla, měla jsem plné ruce, a tak jsem šla pomalu dál. Danielka za mnou začala brečet, a pak najednou ztichla. V tu chvíli mi došlo, že má určitě zase záchvat. Otočím se, malá ke mně jde s nataženýma ručičkama, otevřenou pusou, nemůže popadnout dech, promodrává, šok v očích ... a já vím, že k ní nestihnu doběhnout včas. Vidím, jak bezvládně padá obličejem k zemi. Celou sedřenou ji beru do náručí, v poloze na boku a čekám až se probere, abych ji mohla konejšit. Vždy byla po takovém záchvatu dezorientovaná a vystrašená. A takových událostí bylo nespočet, až jsem si už někdy říkala, že snad ani nemůže být hůře ...

> “Vidím, jak bezvládně padá obličejem k zemi. Celou sedřenou ji beru do náručí, v poloze na boku a čekám až se probere, abych ji mohla konejšit.”

Byli jsme také na kardiologickém vyšetření, vyšetření EEG jsme podstoupili dvakrát, vše bylo naštěstí v normě. Když však viděla lékařka na neurologii záchvat, který následoval, když ji jen chtěla poslechnout nebo klepnout do kolínka, odeslala nás rovnou k psycholožce. Říkala, že toto nemůžeme sami zvládnout. Ptala jsem se jí také na její názor na očkování a potvrdila mi, že naše problémy opravdu mohou být následkem očkování a že by se MMR v tomto případě bála, že tam mohou následovat většinou i horší projevy.

Bohužel, ani zdravotní stav malé se nelepšil, stále se nám vracely laryngitidy, jednou jsme zase musely být hospitalizované. Bylo to po tom, co měla Danielka v noci záchvat laryngitidy a do toho z toho šoku, že se jí špatně dýchá, měla afektivní záchvat (což bylo skoro pravidlo). Přestala mi dýchat, celá sebou v křeči mlátila u mě v náručí asi minutu a pořád to nechtělo ustat. Podali jsme jí čípek Rectodelt a volali záchranku. Malá ale měla opět šok z lékařů, strach, řev,

v nemocnici to bylo zase hrozné - sice už byla starší, takže se dala lépe zabavit, něco jsem jí i vysvětlovala, ale nebylo možné ji ani zvážit samostatně na váze, musela být u mě v náručí, změřit nešla, vyšetření proběhlo s obrovským bojem. Když se jí pokoušeli brát krev a ona stále dokola modrala a lapala po dechu, řekla mi jedna sestra, že jestli ji nechci trápit, můžu odběr odmítnout. Malá už byla stabilizovaná, a tak jsem podepsala revers a odešli jsme se doléčit domů.

Zvykla jsem si, že k lékaři jdu s dcerou až opravdu v nejnutnějším případě, protože záchvat, který to vždy vyvolá, je šílený. Je velice těžko vyšetřitelná, i když s věkem se to samozřejmě zlepšuje.

"Dnes má afektivní záchvaty stále, ale už se jen zřídka stane, že upadne do bezvědomí."

Dnes má afektivní záchvaty stále, ale už se jen zřídka stane, že upadne do bezvědomí. MMR stále odkládám, neboť se velice bojím následků, které by to mohlo vyvolat. Děsím se nadcházejícího podzimu, že zase začnou laryngitidy, ty probdělé noci, kdy sedím nad malou a hlídám, zda dýchá, jsou neskutečné. Musím jen doufat, že když už je starší, zvládneme to všechno líp.

Ještě podotknu, že z neurologie jsme byli odesláni do očkovacího centra, kde by ji pravděpodobně chtěli stejně naočkovat, jen prý s diazepamovou clonou. Nejdřív jsem byla nadšená, že se dá nějakým následkům takto vyhnout, ale pak jsem se dozvěděla, že se vlastně jen, laicky řečeno, mozek uspí. Proto nejsou vedlejší účinky očkování ihned patrné, dítě je vlastně utlumené. Z toho důvodu jsem tuto variantu také vyloučila.

Dnes jsem si jistá, že nám vše vyvolalo očkování a nebýt jeho, tak bych možná stále měla tu hodnou holčičku, která se snad ani neuměla vztekat. Já vím, řeknete si, třeba by se vztekala i tak, ale já vím a cítím své ...

Stáňa T.

MY VÁM TO ALE HLÁSILI, BYL JSEM TAKÉ U TOHO

Náš syn po svém narození strávil cca 14 dnů v inkubátoru s diagnózou pneumotorax. Možná proto jsme se o něj dost báli a když nám lékařka nabídla kromě povinné hexy ještě Prevenar 13, věřili jsme, že pro něj děláme to nejlepší, protože i ona má těmito vakcínami, dle svých vlastních slov, očkované vnuky. Navíc se sama negativně stavěla k očkování proti rotavirům. Neměli jsme důvod jí nevěřit. Každopádně jsem se ještě poradila se svou kamarádkou, a ta mi doporučila neočkovat vakcíny v jeden den, ale alespoň se 14-ti denním rozestupem. Je z lékařské rodiny, tak jsem jí prostě věřila a poslechla. A očkovalo se.

> “Navíc se propínal do oblouku v jakýchsi křečích. Báli jsme se ...”

Přesně v roce života našeho syna (21.1.) jsme byli hospitalizováni s rotaviry. Z nemocnice jsem odcházela na reverz po dvou dnech, protože syn již nebyl v ohrožení života a doma jsem mu mohla rozhodně poskytnout lepší péči, než v nemocničním pokoji. Ještě cca deset dnů bojoval s průjmy.

Na očkování 4. hexy jsme byli pozvaní 11.2. Zda to bylo dostatečně dlouho po nemoci, už si teď tedy nejsem vůbec jistá, každopádně po očkování u něj propukly horečky přes 39 stupňů a v noci se cca týden probouzel se strašným pláčem, nešel utišit a jako by nás ani nevnímal. Navíc se propínal do oblouku v jakýchsi křečích. Báli jsme se, a tak jsme se vydali k doktorce. Bylo nám sděleno (už nevím, zda lékařkou či sestrou), že to jsou běžné příznaky. Chtěli jsme vědět, co můžeme dělat. Nejsem si moc jistá, ale myslím, že nám bylo doporučeno nasadit Nurofen.

Pak jsem tedy začala sama pátrat po informacích kolem očkování. Blížila se nám doba očkování MMR. S tím, co jsem věděla (a i s ohledem na to, že jsem byla těhotná), jsem tedy podepsala reverz. Dostali jsme odklad MMR na dva roky věku syna.

Dva roky mu byly letos v lednu a v tu dobu došlo opět k debatě. Rozhodli jsme se s manželem očkování ještě odložit co nejblíže nástupu do školky. K doktorce jsme jej tedy na očkování nepřivedli, očkovaný by stejně být nemohl, měl totiž zrovna virózu. Sestra na nás ale místo pozdravu jen štěkla: "Kde máte toho staršího? Má jít na očkování ... "

> "Sestra zaklapla kartu a debata byla u konce. Od té doby máme jinou lékařku."

Na závěr diskuze o zdravotním stavu při očkování zastupující lékařka prohlásila: "Já chápu, že se asi bojíte, ale opravdu není čeho." Řekla jsem, že se bojíme především kvůli tomu, co jsme u syna viděli s manželem po 4. hexe. Na to sestra donesla kartu a povídá: "Tady nic není. Kdybyste měli takové příznaky, jak říkáte, tak vás pošleme na neurologii." Manžel jí na to odpověděl: "My vám to ale hlásili, byl jsem také u toho". Sestra zaklapla kartu a debata byla u konce. Od té doby máme jinou lékařku.

Ráda bych ještě doplnila: kamarádka, co mi radila, že mám nechat mezi očkováním Infanrix Hexa a Prevenarem rozestupy, nedávno prohlásila, že očkování Prevenarem bylo stejně zbytečné, protože obě její děti mívají pravidelně a víc než často záněty středního ucha, před kterými je chtěla očkováním uchránit ...

M.L. ,36 let, Teplice

NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY PO OČKOVÁNÍ U OBOU NAŠICH DĚTÍ

Dcera:

Naše dcera byla poprvé očkována Infanrixem Hexa, žádné nepovinné očkování jsme nedávali, i když byl na nás vyvíjen nátlak, že nám může zemřít a že je to nezodpovědné… Tenkrát jsme si říkali, že my jsme také taková očkování neměli a že stačí toto, že i tak to bude až moc dát 6 nemocí najednou. Jinak jsme byli pro základní očkování, i když se mi od začátku nelíbilo, že je toho tolik a opakuje se 4x.

"Po podání této vakcíny měla horečky a příznaky podobné spalničkám a příušnicím …"

Poprvé byla dcerka očkována 17.5.2012 a po očkování se u ní projevila velká spavost. Prospala opravdu celý den i své „vítání občánků", byla taková malátná. Druhou dávku dostala 19.6.2012, měla mírně zvýšenou teplotu, 21.8.2012 dostala 3. dávku – teplota už byla kolem 38,5°C, ale nevěnovali jsme tomu pozornost.

Pak přišlo pozvání na očkování vakcínou Priorix. Po podání této vakcíny dne 15.7.2013 měla horečky 38,6°C a příznaky podobné spalničkám a příušnicím (červené osypání, nevrlost a plačtivost). Také se jí udělaly po 12 dnech od aplikace červenohnědé fleky pod nosem, u úst a v půlkruhu na ruce (pod nosem a na ruce několik fleků vedle sebe, každý asi o průměru 0,5 cm), které nemizely celé dva měsíce a už to vypadalo, že jí zůstanou navždy. Následně se jí rozvinul ekzém na obou lýtkách, s kterým se potýkáme dodnes.

Už ani nevím, jak k tomu došlo, ale 17.9.2013 byla očkována poslední dávkou Infanrix Hexa, to jsme si asi ty fleky ještě vůbec nespojovali s očkováním, vše nám došlo až následně. Po poslední hexavakcíně byla teplota opět kolem 38,5°C.

Po těchto zkušenostech jsme napsali negativní reverz a dále očkovat nebudeme. Do státní školky byla přijata.

Syn:
Po zkušenostech s dcerou jsme se logicky báli očkovat, chtěli jsme jen základní očkování nějakou šetrnější vakcínou, která neobsahuje tolik nemocí. O vakcíně Priorix jsme ani neuvažovali. Bylo nám opět vyhrožováno, že neděláme dobře a že nemůžeme dávat do souvislosti případ dcery a syna … Báli jsme se a očkování neustále posouvali, pak jsme se po domluvě s pediatrem rozhodli, že naočkujeme vakcínu, která obsahuje 5 nemocí, a to až zhruba v 7 měsících.

Jak bylo domluveno, přišli jsme 30.6.2015 na očkování. Pan doktor malého naočkoval a teprve poté si přečetl příbalový leták, ze kterého zjistil, že naočkoval čtyři nemoci namísto pěti, a to vakcínou Infanrix Hib. My jsme byli sice rádi, že dostal syn o nemoc míň, protože jsme se reakcí báli, ale šokovalo nás, že nejspíš doktoři nemají o vakcínách příliš přehled, když nám bylo sděleno, že je to vakcína proti pěti nemocem. Toto očkování zvládl syn bez nějakých viditelných nežádoucích účinků. Ihned po týdnu od aplikace Infanrix Hib jsme však byli nuceni do očkování proti dětské obrně, což jsme striktně odmítli. Ještě musím podotknout, že jsme chtěli očkovat ve zkráceném schématu, což byl zpočátku také problém.

> “Báli jsme se a očkování neustále posouvali, pak jsme se po domluvě s pediatrem rozhodli, že naočkujeme vakcínu, která obsahuje 5 nemocí …”

Na druhou dávku Infanrixu Hib jsme se synem šli 15.10.2015 s důvěrou, že bude zase vše v pořádku. Po vakcíně byl syn pár dní bez energie, byl takový smutný, přestože je jinak hodně usměvavé a spokojené dítě. Všimly si toho hlavně babičky, zkrátka lidé, kteří ho znají. Už den po očkování dostal horečku asi 39,3°C, další den byl bez horečky, která se objevila opět za další dva dny. To už se nám nezdálo a šli jsme k panu doktorovi. Ten uznal, že ta první teplota může být z očkování, ale ty další už rozhodně ne. Udělal CRP, kde se nic nezjistilo (měl hodnotu asi 8), a říkal, že počkáme, co se z toho vyvrbí za nemoc, že nejspíš někde něco chytil. Měli jsme už dlouho dopředu naplánované školení

na Slovensku, a tak jsme po domluvě s lékařem a vybaveni papírem s popsanou situací nakonec přeci jen jeli.

23.10.2015 dostal syn v noci vysoké horečky (měřila jsem v zadečku a po odečtu měl 41 stupňů). I když měl tak vysokou teplotu, nezdálo se nám, že by to nějak nezvládal a sanitku jsme na Slovensku nevolali, chladili jsme vlažnou vodou

> “Jsme si jistí, že to je vše z očkování. Lékař nám dal nakonec za pravdu a řekl, že už nás nebude nutit.”

a nosili na těle, podávali léky na snížení teploty. Přes den měl kolem 38°C nebo i méně, další den opět tak vysoká horečka, to už nám na školení poradili zkusit Viburcol čípek, protože “nurofeny” a podobné léky vůbec nezabíraly. Toto, musím říct, docela zabralo a syn byl celkem klidný. Naštěstí jsem kojila a kojil se často, tak jsme to asi díky tomu nějak zvládli. Třetí noc už měl jen mírně zvýšenou teplotu. Hned v pondělí jsme šli vše říci lékaři a ten uznal, že to nakonec asi opravdu bylo z očkování.

Bohužel to mělo a má vše ještě dohru. Všimli jsme si, že syn, který se už snažil posadit a také občas i kromě plazení lezl, přestal po této vakcíně a následných horečkách lézt a začal se zpátky jen plazit, to trvalo asi do jeho roku. Neuměl si sednout. Kolem roku začal sedět na kolenou nebo na patách. Sám s rovnýma nohama před sebou si sedl až ve 14-ti měsících. Nyní, v 16-ti měsících začíná chodit. Jsme si jistí, že to je vše z očkování. Lékař nám dal nakonec za pravdu a řekl, že už nás nebude nutit. Nikdo nám totiž nemůže říct, co by se stalo v případě dalšího očkování či doočkování.

Ještě musím dodat, že se u syna asi od jeho 3 měsíců řeší propadající se váhová křivka. Ve 2 měsících byl ještě na asi 65. percentilu, ve 4,5 měsících na 25., v 9 měsících na 3. percentilu, v roce mimo graf a ve 14-ti měsících úplně mimo graf – růstově je ve 14 měsíci na 25. percentilu a drží si svoji linii stále stejnou.

Běháme kvůli tomu po doktorech, i když se mi syn zdá absolutně v pořádku, nikdo nic nenašel, akorát má od druhé vakcíny řídkou stolici, předtím ji měl pár měsíců již tuhou.

Vyslechli jsme si však také poznámky o tom, že jsme si to snad přivolali sami tím, jak jsme se očkování báli.

“Štve mě, že když se něco pokazí, tak pak najednou dávají všichni ruce pryč.”

Nakonec nám pan doktor řekl, že si vzpomíná, že před 20 lety měl také takový případ, kdy sourozenci reagovali špatně na očkování, prý to ale vždy nakonec „rozchodili“ – k tomu asi není co dodat …

Štve mě, že když se něco pokazí, tak pak najednou dávají všichni ruce pryč. V půl roce syn neseděl sám a byl to pomalu problém, a pak najednou ve 14-ti měsících to problém nebyl a dával se mu na všechno čas.

Také je špatně, že když už je v rodině nějaké nestandardní snášení vakcín, že se hlava nehlava aplikuje to stejné i u dalších dětí, přestože už tam nějaké náznaky toho, že by nemuselo být vše v pořádku, jednoznačně jsou. Absolutně se nebere v úvahu intuice rodičů a ti jsou zesměšňováni či strašeni.

maminka Jana

LÉKAŘKA SOUVISLOST S OČKOVÁNÍM STRIKTNĚ ODMÍTLA

Náš starší syn se první měsíc života budil v noci pouze jednou na kojení, od jednoho měsíce do čtyř spal v kuse celou noc a ráno se budil v dobré náladě.

Ve čtyřech měsících, bezprostředně po očkování druhé dávky hexavakcíny zároveň s Prevenarem 13, se začal několikrát (cca 3 - 6krát) za noc budit s šíleným pláčem. Prevenar už jsme nedoočkovali, hexu ano (3+1 podle očkovacího kalendáře). Buzení probíhalo každou noc a trvalo déle než rok, teprve kolem 18. měsíce věku se začal spánkový režim zase lepšit. Lékařka

"Ve čtyřech měsících, bezprostředně po očkování druhé dávky hexavakcíny zároveň s Prevenarem 13, se začal několikrát za noc budit s šíleným pláčem."

souvislost s očkováním striktně odmítla slovy: "To rozhodně není z očkování." Nedůvěřuji již ani lékařce ani očkování.

Lékařka mi před očkováním neposkytla informace žádné, bohužel jsem je sama nevyžadovala. Pouze řekla, že bude očkovat hexu a Prevenar zároveň, že je to tak pro dítě lepší.

Poté, co jsem jí oznámila, že Prevenar už doočkovat nechci, teprve začala chrlit informace a snažila se mě přesvědčit, že to není dobrý nápad (nedoočkovat). Bohužel si už nepamatuji, čím vším se oháněla.

MMR odkládáme, pravděpodobně nedáme vůbec.

maminka Klára

VYRÁŽKA PO APLIKACI HEXAVAKCÍNY

Naší první paní doktorce jsem 100% důvěřovala, chodila jsem k ní sama jako dítě, byla vždy milá a pečlivá. Když jsme se začaly bavit o očkování, ochotně mi odpověděla na vše, co mě napadlo, ale já se tehdy ještě tolik nezajímala. Rozhodli jsme se s manželem, že naočkujeme Synflorix a Infanrix Hexa (podle očkovacího kalendáře variantu 3+1). Paní doktorka mi sama navrhla, že vakcíny rozdělíme, že nerada očkuje zároveň. Věřili jsme, že děláme pro dceru to nejlepší.

Doktorka v den aplikace dceru prohlédla, poslechla a ptala se, zda jsme všichni zdraví. 1. dávku Synflorixu dcera dostala v 10. týdnu a kromě křiku u aplikace nebyla absolutně žádná reakce. 1. dávku Hexy dostala ve 12 týdnech, zde už se projevila mírná vyrážka, která zhruba do týdne zmizela. Dále jsme chodily každých 14 dní buď na Synflorix nebo na Hexu. Po Synflorixu byla dcera maximálně druhý den unavenější. Po Hexe se vždy objevila vyrážka, která měla vždy delší průběh než po předchozí aplikaci. Naše paní doktorka, bohužel, po prvních aplikacích obou vakcín dlouhodobě onemocněla a nakonec úplně skončila. Střídaly se u ní v ordinaci asi 3 doktorky, každá měla na vyrážku jiný názor a každá by nejraději léčila jinou mastí samozřejmě ani jedna nechtěla připustit, že je to nežádoucí účinek po očkování. Navíc, co řeším, když to zmizí, že?

> “Paní doktorka se mi vysmála, když jsem chtěla poslední dávku u obou vakcín zase rozdělit.”

Po 3. Hexe měla dcera zase vyrážku a já už nevěřila zastupujícím doktorkám. Jedna kamarádka manželovy maminky je kožní lékařka. Říkala jsem si, že nic nezkazíme, když se na dceru podívá. Řekla nám, ať pořádně promazáváme, že se vyrážka tváří jako ekzém, který se někdy projeví po očkování. Naštěstí vyrážka po víc jak měsíci zmizela.

Zhruba v tu dobu jsme změnili lékařku, ale asi jsme si jen pohoršili. Paní doktorka se mi vysmála, když jsem chtěla poslední dávku u obou vakcín cca ve 14 mě-

sících zase rozdělit. Protože přece dcera podle karty neměla po očkování žádné nežádoucí účinky! Když jsem oponovala, co byla tedy ta vyrážka vždy po Hexe, absolutně to shodila. To nebyl nežádoucí účinek, ale reakce na moje stravování (kojila jsem), změnu počasí (začalo být teplo) a špatně vymáchané prádlo (dceru prý dráždil prací prostředek). Stála jsem si nicméně za svým požadavkem a nakonec jsme tedy vakcíny rozdělily. Ale musela jsem sama požádat, aby si paní doktorka dceru aspoň poslechla, zda je v pořádku, než jí vakcínu aplikuje, protože sama se k tomu nechystala. Samozřejmě po Hexe měla dcera znovu vyrážku.

> "Musela jsem sama požádat, aby si paní doktorka dceru aspoň poslechla, zda je v pořádku, než jí vakcínu aplikuje, protože sama se k tomu nechystala."

Paní doktorka se zase na něco vymlouvala, že to není nežádoucí účinek. Trvala jsem na tom, aby to zapsala jako nežádoucí účinek, ale opravdu pochybuji, že to je v kartě zaznamenáno. Vyrážka po dvou měsících naštěstí opět zmizela, i když mě strašila představa, že dcera bude mít už navždy ekzém. Má ho dnes už dospělý synovec a vím, jak celé dětství trpěl. Měl ho po celém těle – krk, paže, hrudník, záda, nohy.

Pak jsme začaly s paní doktorkou bojovat o odklad očkování Priorix. Měla jsem z něj jako z jediného očkování strach, jelikož se synovcům (dvojčatům) po aplikaci ve 2 letech velmi zpomalil růst. Teď v 8 letech chodí na endokrinologii a musí si píchat růstový hormon, protože většina pětiletých dětí je o hodně vyšší než jsou oni. Naše paní doktorka samozřejmě chtěla očkovat hned v 15-ti měsících, když měla dcera ještě vyrážku po Hexe, kterou viděla na vlastní oči (dceru jsem jí šla schválně kvůli tomu ukázat). Zeptala jsem se, jestli to opravdu myslí vážně, když má ještě reakci po Hexe a jestli vůbec ví, že by měla očkovat jen 100% zdravé dítě! Ušklíbla se, prohlásila, že jsem hysterická a řekla, že se tedy domluvíme na prevenci v 18-ti měsících.

Na prevenci jsem šla i s manželem a naším odkladem očkování na neurčito. Manžel se mnou šel jako morální podpora, ale neměl v plánu se vměšovat. Paní doktorka byla velmi útočná, že nechceme očkovat „v termínu“. Nejvíce mě dostalo její tvrzení, že se o očkování strašně zajímá a že je naprostý nesmysl, že by se po očkování Priorixu projevila nějaká z nemocí jako nežádoucí účinek. Pokud prý ano, tak už dítě tu nemoc chytilo před očkováním a projevilo se to po inkubační době, tedy až po očkování. To už tedy nevydržel ani manžel, který je naprosto klidný, nehádavý a konfliktům se vyhýbá. Zeptal se paní doktorky, jestli si vůbec četla příbalový leták, když se o to očkování tak strašně zajímá. Ještě dodal, že je to věc pouze nás rodičů a že ona je kryta naším reversem. Paní doktorka na to nic neřekla, vzala od manžela revers, sestřička nám podala zdravotní průkazku a rozloučily se s námi. Já jsem tam od té doby nebyla, manžel jednou s nemocnou dcerou. A tam mu paní doktorka velice mile a jemně sdělila, že ano, že spalničky se opravdu mohou po očkování projevit, ale jen lehce. A jestli si to tedy nechceme s tím odkladem rozmyslet. Manžel jasně řekl, že ne. A paní doktorka se už nezmínila. Asi má určitý respekt k otcům, ale matky jsou podle ní, zdá se, jen přecitlivělé až hysterické.

“Teď je dceři 26 měsíců a já hledám novou paní doktorku...”

Teď je dceři 26 měsíců a já hledám novou paní doktorku, jelikož čekáme další přírůstek do rodiny (nemám na to se s paní doktorkou pokaždé hádat a manžel zase nemá čas k ní se mnou neustále chodit). Každopádně lituji, že naše první paní doktorka musela ze zdravotních důvodů skončit. Byla proočkovací, ale rozumná. Nevím, jestli takovou ještě najdu. Dále hlavně lituji, že jsem se pořádně nezajímala dříve, ale až po návštěvě kožní lékařky. Mohla jsem změnit schéma Hexy z 3+1 na 2+1 a trvat na delších rozestupech mezi jednotlivými dávkami. Třeba bych tím dceru ušetřila nějakého trápení. Druhé dítko bude mít výhodu, že už má informovanější rodiče.

Petra M.

PŘÍBĚH NAŠÍ RODINY A NAŠICH DVOU DCER

Poté, co se nám narodila první dcera přirozeným porodem a zcela zdráva, jsme chtěli udělat maximum, aby tomu tak bylo i nadále. Součástí toho bylo i očkování, kterému jsem důvěřovala a nespatřovala v něm žádná rizika. Tudíž nabídka naší pediatričky očkovat souběžně 1. dávku hexy se Synflorixem mi nepřipadala nijak zvláštní. Dcera však očkování dvěma vakcínami najednou odnesla vysokými horečkami (40°C), které sice po dvou dnech odezněly, ale s každým dalším očkováním byly dny s teplotami delší. Odůvodnění pediatra, že teploty jsou součástí poočkovacích reakcí organismu, mě sice nenechalo chladnou, ale důvěřovala jsem lékaři.

> "Nabídka naší pediatričky očkovat souběžně 1. dávku hexy se Synflorixem mi nepřipadala nijak zvláštní."

Po roce, po očkování MMR, se naší dceři spustila lavina „infekcí", které se ve většině případů tvářily jako angíny doprovázené vysokými teplotami. Teploty se objevily do 14 dnů po aplikaci vakcíny (stejně jako po dvou předešlých vakcínách). Skoro na každý takový infekt dostala dcera antibiotika. Infekce se objevovaly téměř každý měsíc až dva po dobu téměř jednoho roku. 3krát nebo 4krát se stalo, že jsme byli buď mimo domov, nebo že dcera ATB vyzvrátila a nechtěla pozřít, tudíž léčba do 3 dnů od počátku teplot nebyla s ATB započata. V těchto případech teploty doslova z minuty na minutu přestaly samy.

> "Přikládala jsem to tedy virózám a samovolnému odeznění až do té doby, než jsme navštívili imunologické centrum..."

Přikládala jsem to tedy virózám a samovolnému odeznění až do té doby, než jsme navštívili imunologické centrum, kde nenašli žádný problém s dceřinou imunitou, ale kde nás upozornili na možnost syndromu PFAPA (syndrom periodických horeček). Jedná se o autoimunitní onemocnění, kdy se tělo začne

samovolně bránit infekci, která v organismu není. CRP bývá zvýšené, ne-li vysoké, a prostředí dutiny ústní se tváří jako angína s bílým povlakem a zduřelými uzlinami. Jedinou možností, jak rozpoznat, zda se jedná o tento syndrom, je podat v prvopočátcích dítěti lék na bázi kortikosteroidů Prednison, po kterém by teploty ustaly. Ten jsem však odmítla dceři dávat, a tak jsme všechny ATAKY, jak se těmto stavům říká, protrpěli v horečkách.

Uchýlila jsem se do péče homeopata, který ze dne na den předepsal dceři homeopatika na vyčistění těla od antibiotik. Dcera současně začala užívat přírodní doplněk stravy COLOSTRUM – na podporu imunitního systému – který, jak já říkám, byl pro ni zásadní, neboť od začátku užívání neměla žádnou ataku

> “Nyní budou dceři 4 roky a od poslední ataky máme nových čistých 8 měsíců.”

a vydrželo jí to dalších 10 měsíců. Nyní budou dceři 4 roky a od poslední ataky máme nových čistých 8 měsíců. Dceru už jsem nenechala očkovat druhou dávkou MMR. Jsem zcela přesvědčena, že tyto problémy periodických horeček nastaly v důsledku očkování a reakce organismu na něj.

Mezitím se nám narodila druhá dcera, taktéž přirozeným porodem, v termínu a zcela zdráva. Po reakcích na očkování u první dcery už jsem ji nenechala očkovat současně dvěma vakcínami Hexa a Synflorix, pouze jen ze zákona povinným očkováním hexavakcínou. Věřila jsem, že bude průběh lepší. Dcera neměla takové reakce jako naše první dcera, jen zvýšenou teplotu do 38 stupňů první den po aplikaci. V 6. měsíci ale začal kolotoč s opakovanými bronchitidami, častými hospitalizacemi v nemocnicích, jednou dokonce s podezřením na meningokoka, kdy musela podstoupit i lumbální punkci. Od 1 roku je v péči imunologa a alergologa. Kvůli častým bronchitidám byla u dcery zahájena léčba “dýchátky” na bázi kortikosteroidů. Paradoxně se však průběhy viróz zhoršují, dcera má za sebou febrilní křeče s úpadkem do bezvědomí a zástavou dechu,

CMV virózu, laryngitidu a horší průběhy bronchitid (které se jako s.o.s léčí opět kortikosteroidy - Prednisonem, Rectodeltem a jako prevenci před febrilními křečemi Diazepamem). Pro tak malé tělíčko je to, dle mého názoru, opravdu silná chemická zátěž.

Očkování se do dětského tělíčka dostává již v 9. týdnu po narození. Tělíčko by si samo mělo vybudovat silný imunitní systém převážně z mateřského mléka a minimálně do 1 roku ho nechat posilovat imunitu samotně.

Dceři budou 2 roky, má za sebou 3 dávky hexavakcíny, a momentálně je díky febrilním křečím očkování stopnuté. I u ní se domnívám, že spouštěčem mohlo být očkování. Zda tomu tak opravdu bylo, to už mi asi nikdy nikdo neřekne.

Závěrem bych chtěla dodat, že nejsem úplným odpůrcem očkování a vím, že je ho zapotřebí proti mnoha nemocem, které po prodělání mohou způsobit daleko horší zdravotní problémy. Jen si myslím, že pokud lékař či rodič vidí, že má očkování na jeho dítě negativní dopad a je spouštěčem nežádoucích účinků, mělo by být přihlíženo individuálně k potřebám dítěte. Rodič by měl mít možnost volit a vybrat např. jinak upravená očkovací schémata či jiné na trhu dostupné očkovací látky. Také by rodina neměla být vystavována tlaku, který cítím ze zákona o povinném očkování (např. sankciování školních institucí za přijetí dětí do kolektivu bez dokončeného očkování). Navíc se obávám, že jednotlivé složky v očkovacích látkách nejsou vždy zdravotně zcela nezávadné, o čemž bohužel zřejmě nejsme farmaceutickými firmami plně a objektivně informováni.

“Rodič by měl mít možnost volit a vybrat např. jinak upravená očkovací schémata či jiné na trhu dostupné očkovací látky.”

maminka Mirka

NÁŠ PŘÍBĚH O KOMPLIKACÍCH PO POVINNÉM OČKOVÁNÍ

Mám celkem 4 děti. Dvě starší dcery nikdy s očkováním problém neměly (v době jejich očkování nebyla ani Hexa ani Priorix), nebo jsem alespoň nic nezaznamenala.

Třetí dítě, syn, byl očkován heaxavakcínou. Přestože byl - jak se říká - hodné miminko (vůbec neplakal), po očkování měl několik dní teploty, poplakával, byl mrzutý, přes den neklidně pospával, v noci spinkal špatně. Dětské doktorce jsem to nehlásila, jelikož jsem byla upozorněna předem, že se to může stát. Oznámila jsem jí pouze ty teploty. Měl také časté spánkové apnoe (onemocnění patřící mezi poruchy spánku, charakterizováno poruchou dýchání projevující se zástavou dechu), někdy třeba týden v kuse každou noc (1x, výjimečně 2x), pak třeba 3 dny nic. Nanny (chůvička) spouštěla poplachy, ale když jsem k synovi přišla, dýchal (myslím, že dýchání bylo buď moc slabé, takže to Nanny nezaregistrovala, nebo vypadlo na chvíli a hned po alarmu zase naskočilo. Nebyla jsem v té době informována, že by to mohlo souviset s očkováním, a tak mne ani nenapadlo dávat si to dohromady. Nejsem si přesně jistá, kdy tyto dýchací potíže začaly a skončily. Také byl v té době kojen, ale stačilo mu málo, o jídlo se sám nepřihlásil.

> "Jelikož syn měl po očkování Hexou výše popsané potíže, rozhodli jsme se u dcery očkovat v jejích šesti měsících Pediacelem."

Nejmladší dcera, čtvrté dítě, měla velké potíže s přijímáním mléka (příkrmy od půl roku hltala jako o závod). Nechtěla se nechat kojit ani přijímat mateřské či umělé mléko z lahvičky. V šesti týdnech měla nějaký druh salmonely, ležely jsme spolu na infekční klinice v Plzni. S lékařkou jsme usoudily, že by se po očkování mohlo její krmení ještě zhoršit a odsunuly jsme první dávku až na dceřiných 6 měsíců.

Jelikož syn měl po očkování Hexou výše popsané potíže, rozhodli jsme se u dcery očkovat v jejích šesti měsících Pediacelem (pětisložková dětská vakcína - tetanus, záškrt, dávivý kašel, obrna a hemofilové nákazy typu B). Hned po první vakcinaci nás ale potrápil neutišitelný pláč, otok v místě vpichu, teplota. Druhá i třetí aplikace této vakcíny už proběhly jen s teplotou, spavostí a mrzutostí.

“Šla jsem k ní a malá ležela na bříšku, přímo uprostřed postýlky a nijak nereagovala.”

Ve věku 20 měsíců začala být očkována chybějící žloutenka B, kterou Pediacel neobsahuje a je, bohužel, povinná. První vakcína proběhla celkem v klidu, dcerka jen víc spala a měla lehce zvýšenou teplotu. Reakce na druhou dávku už byla špatná: dcera plakala hodinu v kuse (no, plakala, lépe by to spíš vystihovalo spojení “ukrutný řev”), pak si zdřímla a bylo jí lépe. Přes den různě poplakávala, určitě ji totiž bolela ručička - dost se při aplikaci bránila. Večer šla poměrně v klidu spát, ale v noci mě vzbudila Nanny (mám ji jako hlídače, jelikož malá v noci občas prchá z postýlky, takže mě to upozorní, že si to brousí nenápadně po bytě bez dozoru). Šla jsem k ní a malá ležela na bříšku, přímo uprostřed postýlky, takže přímo na “Nannyně”, a nijak nereagovala. Pohladila jsem ji po hlavičce a nic, žádná reakce. Tak jsem jí přitiskla ruku na zádíčka, abych zjistila, jestli dýchá a necítila jsem také vůbec nic. Než jsem však stihla začít cokoliv dělat, dcera najednou škubla nožičkou a už bylo poznat, že dýchá. Ta kontrola dechu samozřejmě netrvala dlouho, byly to vteřiny - vůbec mě totiž nenapadlo, že by snad nedýchala. Spíš jsem si myslela, že spinká tak hluboce, že dýchá velmi mělce a přístroj

to prostě nezaregistroval, což jsem právě znala už dříve od syna. Dceru jsem pak hlídala až do rána, ale už dýchala bez problémů.

Druhá noc po očkování proběhla v pořádku, ovšem třetí a čtvrtou noc se poplach opakoval - tentokrát už ale kvílící siréna dokázala dceru částečně probrat. Problém jsem nahlásila dětské lékařce a dostala jsem od ní doporučení na neurologii.

> "Nanny jsem dceři v postýlce prozatím pro jistotu nechala. Je jí teď téměř 2,5 roku a od té doby žádný další poplach Nanny nespustila."

Lékařka původně chtěla doočkovat třetí dávku žloutenky, ale po tom, co jsem jí donesla potvrzení od neuroložky, že šlo o následek po očkování (žádné jiné příčiny neuroložka neshledala), bez problémů akceptovala a souhlasila, že nedoočkujeme ani třetí žloutenku ani MMR. Moji dceru sama objednala na imunologické vyšetření, které bylo neuroložkou doporučeno, a domluvily jsme se, že pak s výsledky objednám dceru do očkovacího centra do Prahy Motola, což neuroložka také doporučila. Tam se pak mám domluvit, jak to bude s očkováním/neočkováním dcery dál.
Nanny jsem dceři v postýlce prozatím pro jistotu nechala. Je jí teď téměř 2,5 roku a od té doby žádný další poplach Nanny nespustila. Ty tři poplachy po očkování byly jediné za celé ty roky.

Dcera je však poslední dobou dost nemocná. Mívá teď poměrně často rýmy a pokašlává. Tato onemocnění probíhají bez horeček, maximálně se zvýšenou teplotou. Léčíme je úspěšně doma bylinkami a sirupy. Zda se jedná o souvislost s očkováním, netuším. Závažnější byla pouze laryngitida, kdy jsme jeli v noci na pohotovost, a neštovice, které měly vcelku ošklivý průběh.

maminka Lenka

I LÉKAŘI SE ZDĚSILI, KDYŽ VIDĚLI SYNOVU REAKCI NA OČKOVÁNÍ

Můj syn Tom se narodil před 15 lety. Po vakcinaci TBC v porodnici ztratil sací reflex (musel být vyživován sondou), měl vysoké horečky a ošklivou reakci v místě vpichu. Každé další očkování pro něj končilo hospitalizací na JIP: otoky, apnoe, vysoké horečky, krvavé ekzémy. Vždy nám bylo řečeno: "Ano, je to reakce na očkování, stává se to ..." Nic víc.

> "Každé další očkování pro něj končilo hospitalizací na JIP: otoky, apnoe, vysoké horečky, krvavé ekzémy."

Asi nejhorší to bylo po naočkování vakcinou Trivivac (MMR): horečky, vyrážka, otoky příušních žláz a petechie po celém těle (malé červené nebo fialové tečky - výron krve z těch nejmenších cév). Diagnostikována postvakcinační trombocytopenie (snížené množství krevních destiček). A co víc - synovi začaly otékat ruce, nemohl ohnout prsty, a pak se mu začala do krve olupovat kůže. Odpověď lékařů jediná: "Ježíš, takovou reakci jsme ještě neviděli!!!" Přes to všechno byl syn i řádně revakcinován (jak MMR, tak v pěti a deseti letech dalšími povinnými vakcínami). Bylo nám dokonce doporučeno syna očkovat vakcínou Varilrix proti planým neštovicím pro riziko trvalého zjizvení, podotýkám, že byla synovi aplikována 2x. Přesto rok po vakcinaci syn prodělal slabě neštovice poprvé, podruhé pak v loňském roce, masivně, se značnými komplikacemi.

Když syn onemocněl planými neštovicemi, nechal imunolog udělat protilátky na všechny očkované choroby. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že syn NEMÁ protilátky na žádnou z očkovaných nemocí (kromě hepatitidy B - tam protilátky jsou), a to 3 roky po plné revakcinaci a dodržení platného očkovacího kalendáře. Na imunologii se utvořily dva tábory lékařů - jeden říká neočkovat už nikdy nic, druhý říká alespoň tetanus a příušnice. Nemusím asi psát, k jakému názoru se, po všech zkušenostech, přikláním. Syn je nyní imunodeficitní a je sledován na imunologii. Je těžký atopik, alergik, astmatik, a to přesto, že nikdo v rodině po několik generací ničím podobným netrpěl.

A.B.

PRŮJEM, EXÉM A PROBLÉMY S USÍNÁNÍM

Synovi je nyní 10 měsíců. Očkování povinnou vakcínou jsem odkládala do 6ti měsíců a rozhodla se pro schéma 2+1, jelikož jsem měla obavy z nežádoucích účinků. Starší syn (nyní 3 roky) byl očkován ve schématu 3+1 ve 3., 4. a 5. měsíci. Očkování má nedokončené, jelikož jsem se začala o tuto problematiku více zajímat a spojila si jeho projevy s nežádoucími účinky vakcíny. Tehdy to byl počínající ekzém na nožičce a špatné usínání večer zhruba měsíc po poslední dávce.

> "Zhruba ve stejné době se objevilo první ložisko ekzému. Na nožičce se udělala malá suchá ploška."

Ale zpět k mladšímu synovi. V 6ti měsících dostal 1. dávku Hexacimy. Na výběr jsem nedostala, doktorka aplikovala Hexacimu automaticky, říkala jen, že je to ta vakcína proti šesti nemocem. Syn byl v den očkování zdravý, dost jsem na to dbala, při nemoci jeho nebo někoho z rodiny bych ho očkovat nenechala. Lékařka je v tomto stejného názoru. První dávku syn snášel dobře, měl ten večer pouze lehce zvýšenou teplotu.

Druhou dávku dostal v 8 měsících. Opět byl zdravý. Cestou zpět domů (jeli jsme autem) se snažil usnout, ale neustále sebou cukal, nevydržel spát ani 30 vteřin, vždy sebou cuknul a probudil se, pobreknul a znova. Cukání po příjezdu domů přestalo, ale začal sebou cukat vždy při usínání a stále se všeho lekal. To trvalo 2 měsíce, pak se vrátil k normálu.

Týden po aplikaci druhé Hexacimy začal mít také průjem, postupně přestal jíst vše (v té době už jedl krásně příkrmy) a jen se kojil. I když jsem jen kojila,

po každém jídle měl někdy i dvakrát průjem. Žádné horečky, žádná střevní nemoc v rodině, žádné problémy se zuby, výtěr negativní. Po týdnu se vše vrátilo k normálu a začal zase normálně jíst a vyprazdňovat se.

Zhruba ve stejné době se objevilo první ložisko ekzému. Na nožičce se udělala malá suchá ploška. Nevěnovala jsem tomu moc pozornost, ale začalo se to rozjíždět a za pár týdnů měl na noze plochu o průměru 3,5 cm. Horší ale je, že se přidaly obě ruce (paže/ramena) a stále se objevují nová a nová malá ložiska, zejména na nohou a na rukou.

> "Co se týče dalšího očkování, které by nás mělo čekat za půl roku, jsem rozpačitá."

Na desetiměsíční kontrole jsem u doktorky vyjmenovala všechny problémy, které podle mě po aplikaci Hexacimy nastaly. Cukání prý může být ze stresu po aplikaci, na průjem neříkala nic a s ekzémem bych měla zajít ke kožnímu. Podle ní to může být potravinová alergie.

Čeká nás nyní návštěva imunologie, kterou jsem si sama domluvila. Co se týče dalšího očkování, které by nás mělo čekat za půl roku, jsem rozpačitá. Nechci tím synovi více uškodit než prospět. A protože do školky bude muset, budeme nuceni hledat nějaké schůdné řešení ...

maminka Lenka

MOJI SYNOVÉ A NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY PO OČKOVÁNÍ

Moji synové byli při každém očkování naprosto zdraví, dbali jsme na to a nikdy jsme je nenechali očkovat, pokud měli oslabený organismus. Očkováni byli a budou pouze povinnými vakcínami.

Starší syn je narozen v lednu 2013. Očkování bylo pokaždé malinko posunuté, největšího posunu jsme dosáhli u Priorixu. Před každým očkováním jsme se obávali nežádoucích účinků. Jako matka prvního dítěte bez informací, které mám dnes, jsem slepě důvěřovala pediatrovi, že jiná alternativa není. Po každém nahlášení nežádoucích účinků jsem pouze slyšela, že to je v pořádku, že to se stává.

První syn byl plně kojen 6 měsíců, částečně kojen do 15 měsíců.

1. dávka Hexy - 18. týden: poruchy spánku, otok a zčervenání místa vpichu
2. dávka Hexy - 31. týden: horečky, silný pláč
3. dávka Hexy - 7. měsíc: horečky
4. dávka Hexy – 20. měsíc: horečky, nevolnost, zvracení, únava
1. dávka Priorix – 27. měsíc: bez reakce
2. dávka Priorix – 37. měsíc: horečky

Po očkování 4. dávky Hexy + obou dávkách Priorixu nasazena homeopatika THUYA + SILICEA.

Mladší syn narozen v lednu 2015. Při třetím očkování nasazena homeopatika THUYA + SILICEA. Plně kojen do 6 měsíců, částečně kojen stále.

1. dávka Hexy – 5. měsíc: horečky, velká únava
2. dávka Hexy – 6. měsíc: horečka
3. dávka Hexy – 7,5 měsíce: bez reakce

maminka Lucie

NEŽ JSEM SE STAČILA NADECHNOUT A ZAREAGOVAT, BYLA NAOČKOVANÁ

Nejsem úplně neočkovací typ, jsem pro povinné očkování, ale s rozumem a přihlédnutím na celkový stav dítěte.

U starší dcery očkování proběhlo bez jakýchkoliv problémů, tehdy jsem se ještě tolik nezajímala a plně věřila lékařce, a proto má dcera naočkovaný Infanrix Hexa, Prevenar, Priorix, Havrix a v porodnici tehdy ještě očkovali proti TBC. Nežádoucí účinky neměla žádné, maximálně zvýšenou teplotu.

Já byla na žádost zaměstnavatele očkována proti hepatitidě B. Po 1. dávce hned večer začala dva dny trvající horečka, bolest svalů a kloubů jako např. při chřipce. Paže, do které očkovali, dost bolela a mravenčily mi prsty - to trvalo cca týden. Druhou dávku jsem chtěla odložit, protože jsem týden před ní začala kašlat, smrkat a měla jsem zvýšenou teplotu. Podniková lékařka odklad odmítla a očkovala mě s tím, že pokud nejsem v akutní fázi nemoci s horečkami, ale už nemoc odeznívá, nevadí to, a navíc by se to prý nestihlo. Nechtěla jsem přijít o místo, tak jsem se podvolila. Ruka byla zase týden téměř nepoužitelná, opět horečky a bolest celého těla. Bolest polevila po týdnu, ale horečky zůstaly. Dva měsíce jsem chodila do práce nadopovaná Brufenem. Ráno a večer jsem běžně naměřila i 39,5 °C, byla jsem šíleně unavená. Po těch dvou měsících jsem byla tak oslabená, že jsem v práci chytila nemocniční infekci, na níž jsem následující měsíc brala koňské dávky tetracyklinu. Podle mé obvodní lékařky mi vakcína píchnutá v oslabení zbourala imunitní systém. Dávala jsem se dohromady přes půl roku.

> “Ráno a večer jsem běžně naměřila i 39,5 °C, byla jsem šíleně unavená.”

U mladší dcery už jsem tedy měla informací více. Očkování jsem stále víceméně důvěřovala, ale po své vlastní zkušenosti s doočkováním hepatitidy B jsem už měla obavy z případných nežádoucích účinků. Zvažovala jsem tedy Pediacel nebo alespoň schéma 2+1 povinné hexavalentní vakcíny a začátek vakcinace

nejdříve v 6 měsících věku dcerky. Bohužel jsem se o tom zatím jen zběžně zmínila před sestrou a to byla chyba. Do poradny v 9 týdnech jsem šla vyzbrojená reverzem, ve kterém stálo, že odmítáme nepovinné očkování proti pneumokokům (Prevenar / Synflorix). Byla jsem přesvědčena, že Infanrix Hexa začíná pediatrička očkovat až ve 3. měsíci, a tak jsem na toto očkování s sebou reverz zrovna neměla. Protože ale sestra a lékařka věděly, že asi budu "problematická", měly hexu už nachystanou v ordinaci a využily chvíle, kdy jsem s nimi mluvila. Najednou sestra držela dcerce nohy, podala doktorce injekci a než jsem se stačila nadechnout a zareagovat, měla malá první dávku.

"Jenže po 3. dávce Infanrixu Hexa se dcerka přestala otáčet a snažit se zvedat, cca 14 dní jen ležela na zádech a koukala."

Paní doktorka sice dcerku před očkováním prohlížela, ale dcerce doznívala rýma a pořád byla ještě dost žlutá, tak jsem očkování v tuto dobu nečekala, ani kdybych s ním jinak souhlasila. Rozhodilo mě to a pod dojmem, že dál lze pokračovat již jen v klasickém schématu, pokračovalo se podle očkovacího kalendáře. U dalších dávek byla dcera zcela zdravá a bez obtíží. První a druhá dávka byla bez reakce, dcerka bez problémů, "tabulkově" byla ve vývoji lehce napřed.

Jenže po 3. dávce Infanrixu Hexa se dcerka přestala otáčet a snažit se zvedat, cca 14 dní jen ležela na zádech a koukala. Od žvatlání slabik se vrátila k broukání. Na bříšku najednou nechtěla být. Později se vrátila alespoň k pozici "letadlo", ale tam zůstala zaseknutá až do 10 měsíců a pořád se neotáčela. Asi 14 dní po třetí dávce vakcíny se také objevila první ložiska ekzému.

Lékařka spojitost s očkováním zásadně odmítla, podle ní to byla shoda náhod a potíže připsala rostoucím zubům. Na ekzém psala jednu mast za druhou, že uvidíme, která nakonec zabere. Týdny a měsíce utíkaly, malá zůstávala pouze u "letadla", pořád se neotáčela (dokonce ani na bok), ekzém se rozlezl po celém těle, nepomáhaly ani kortikoidy. Na kontrole v 10 měsících doktorka napsala žádanku na rehabilitaci a další mast na zkoušku. Na rehabilitaci však měli volný termín až za měsíc.

"Nevydržela jsem to a zajela se poradit s veterinářkou našeho pejska, která se věnuje homeopatii..."

Nevydržela jsem to a zajela se poradit s veterinářkou našeho pejska, která se věnuje homeopatii. Vybrala nám homeo na míru na měsíc užívání. Po týdnu byl ekzém téměř pryč a dcerka se začala plazit. Za další týden se posadila a začala lézt. Ložiska ekzému se úplně zhojila.

Fyzioterapeutka konstatovala mírnou hypotonii, ale protože malá začala dělat pokroky sama, nemuseli jsme cvičit a jen docházeli na kontroly. V roce se konečně zase začala otáčet.

"Po týdnu byl ekzém téměř pryč a dcerka se začala plazit. Za další týden se posadila a začala lézt."

Čtvrtou dávku hexy v roce jsem na reverz posunula o pár měsíců. Měli jsme doporučená homeopatika na míru, aby se potíže neopakovaly. Měla jsem strach, ale očkování naštěstí proběhlo zcela bez problémů. MMR odkládám nejdříve po 2. roce věku, pokud vůbec.

Ordinaci dětské lékařky teď převzala nová doktorka a i ta zatím spojitost s očkováním odmítá. Dcerka už téměř vše dohnala, má ve všem zhruba 4 měsíce skluz. Doufám, že náš příběh pomůže ostatním správně se rozhodnout. Na fotce je vyfocen ekzém, který měla dcerka po aplikaci Infanrix Hexa. Takto vypadal v počátcích, postupně se ještě rozlézal a horšil.

Lenka

ATOPICKÝ EKZÉM ZŮSTAL A BOJUJEME STÁLE

Dcera začala být očkovaná podle očkovacího kalendáře, tzn. v 9 týdnech vakcínou Infanrix Hexa. Po rozhovoru s pediatričkou jsem nabyla dojmu, že očkování již tak brzy po narození je pro ni to nejlepší. První dvě dávky proběhly v pořádku, po třetí dávce ve 4. měsíci věku začala být dcera apatická, noha jí opuchla (měla bouli ne v místě vpichu, ale kousek vedle a měsíc jsme se jí nemohli zbavit) a dostala vysokou horečku - podle doktorky naprosto normální stav. Bohužel to ale nebylo všechno. Nastal regres ve vývoji, dcera přestala dělat naučené věci a jen ležela jak placka, hlavičku nezvedala, rukama nehýbala. Pediatrička nás tedy poslala na rehabilitaci, abychom začaly cvičit Vojtovu metodu. Já jsem ve svém volném čase začala studovat všechny dostupné materiály. Zjistila jsem, že i některé další rodiny mají stejný nebo podobný příběh a někteří mají potvrzené i od neurologa, že je to následek očkování a další vakcíny mají zakázané. Zeptala jsem se tedy pediatričky, jestli to nemůže mít dcerka taky z vakcíny. Ta veškerou spojitost s očkováním vyloučila a řekla, že jsou to naprosto běžné stavy po očkování, které má plno dětí. (???)

“Nastal regres ve vývoji, dcera přestala dělat naučené věci a jen ležela jak placka, hlavičku nezvedala, rukama nehýbala.”

V 16. měsíci věku jsme byli pozvaní na očkování Priorix. Sestra se zhrozila, že ještě není naočkovaná 4. dávka hexavakcíny, že tedy musíme urychleně přijít. Po dlouhém rozhovoru, kdy jsem chtěla očkování odložit na pozdější dobu, mi bylo řečeno, že pokud nedoočkujeme 4. dávku a nenaočkujeme Priorix, budu mít později problémy s přihláškou do MŠ, protože mi nebudou moci potvrdit, že je dcera řádně očkovaná. A tak tedy dcera dostala poslední dávku hexavakcíny. Pár dnů na to se jí objevil silný atopický ekzém, se kterým si nevěděli rady ani kožní odborníci. Celé tělo měla naráz pokryté rudými ložisky ekzému, rozškrabané až do krve.

“Pár dnů na to se jí objevil silný atopický ekzém, se kterým si nevěděli rady ani kožní odborníci.”

Za další měsíc dostala 1. dávku Priorixu. Dcera 10. den po tomto očkování začala mít vysoké horečky, zánět spojivek, vyrážku po celém těle, spala několik hodin v kuse denně (běžně spávala jen hodinu po obědě), byla apatická, nemohla vstát z postele ani chodit. Podle paní doktorky bylo vše naprosto běžné a normální. Po třech týdnech se dcera zotavila a začala se pomalu vracet ke svému režimu.

“10. den po tomto očkování začala mít vysoké horečky, zánět spojivek, vyrážku po celém těle, spala několik hodin v kuse denně, byla apatická, nemohla vstát z postele ani chodit. Podle paní doktorky bylo vše naprosto běžné a normální.”

Pokud by mi nebylo jasně řečeno, že bez očkování mi nepodepíše pediatrička přihlášku do MŠ (kterou samozřejmě potřebuji), tak bych nikdy v tomto věku nenechala dceři vakcíny doočkovat a rozložila bych je na později. Věřím, že tak malé tělo v prvním roce života nemůže tolik vakcín najednou vstřebat a poprat se s tím bez následků. Věřím, že moje dcera měla to štěstí, že díky své váze (v roce měla 11kg) a imunitě, si s tím vším poradila celkem rychle a nedošlo k fatálním následkům. I když atopický ekzém zůstal a bojujeme stále ...

maminka Lenka

NA EKZÉM SE NEUMÍRÁ, ALE POTRÁPIT DOKÁŽE

Naše dcera (narozena 2004) byla naočkována dle očkovacího kalendáře. Ani mne nenapadlo pochybovat, zvažovat, pátrat… Plně jsem věřila lékařce a důsledně dodržovala termíny, které ona vypsala. Pamatuji si, že mne před očkováním informovala toliko o tom, kdy mám přijít, a pak v ordinaci přidala větu: „Žádné komplikace nebývají, ale až přijdete domů, zaveďte jí paralenový čípek, ať se netrápí bolestmi a horečkami…" Až na drobná vychýlení ze zdraví (např. čtrnáctidenní průjem), které se dalo vysvětlit i prochladnutím, únavou či růstem zubů, dcera vše zvládala obstojně, jak lékaři rádi používají – bez komplikací.

> "Po očkování proti zarděnkám, příušnicím a spalničkám nejprve reagoval silným zahleněním … a následně se osypal v předloktí. A tím to všechno začalo."

Problém nastal ve druhém roce života mého syna (narozen 2007), který byl do té doby očkovaný všemi povinnými vakcínami. Po očkování proti zarděnkám, příušnicím, spalničkám (vakcína Trivivac) nejprve reagoval silným zahleněním, v té době jeho první vážnější „nemoc" a následně se osypal v předloktí. A tím to všechno začalo. Doktorka, kterou jsem samozřejmě informovala, řekla, že to může být po tom očkování, neboť bylo provedeno živou vakcínou, ale že to přejde. Dál neřešila nic, nikam to nehlásila, jen nás odeslala na kožní.

Já sama jsem téměř od cca 2 měsíců věku alergik a atopik, který přes třicet let obě tyto své „choroby" léčil klasickou medicínou se stále se zhoršujícími výsledky. Lékařka nicméně před očkováním, ani po nahlášení nežádoucích účinků u syna nijakým způsobem

toto nezohledňovala, ani se tím nijak zvlášť nezabývala. Vím, že ekzém ani alergie nejsou choroby, na které by se běžně umíralo, na druhou stranu ale z vlastní zkušenosti vím, jak dokáží znepříjemnit život, každý den a každou minutu, především v sezóně. Nepřeji to ani svým nepřátelům, natož svým dětem.

“Ale zákon, který mne nutí, abych ubližovala svému dítěti na zdraví, dodržovat prostě nemohu.”

Proto jsem okamžitě, jakmile jsem u syna shledala první příznaky začínajícího ekzému (do té doby byly obě mé děti téměř zcela zdravé, především u syna se skutečně jednalo o první „nemoc”), zbystřila a rozhodla se konat. Ovšem po vlastních letitých neúspěšných pokusech srovnat svou imunitu do latě za pomoci lékařů jsem se roz-hodla obrátit na alternativní medicínu a pomocí homeopatik a bylinek se mi podařilo syna z poměrně vážných ekzémů po roce dostat.

Dokonce i můj stav se výrazně stabilizoval, protože jsem bylinkové očistné kúry prováděla spolu s ním. Dostala jsem se ze stavu, kdy jsem antihistaminika brala od února do srpna a kůži si potírala kortikoidy, do stavu, kdy neužívám vůbec žádné léky a plnými doušky si vychutnávám jarní čerstvý vzduch…

Za tu dobu jsem si však uvědomila, že nejsem schopna jako matka jít a podobné zkušenosti ho vystavit znovu – byť by se jednalo o pouhé riziko. Patřím k lidem, kteří poctivě dodržují předpisy a zákony. Ale zákon, který mne nutí, abych ubližovala svému dítěti na zdraví, dodržovat prostě nemohu. Je to mé přesvědčení, které nemusí být správné, ale je nezvratné. Až syn vyroste a dospěje k názoru, že mé obavy byly zbytečné, klidně si může všechna očkování, která mu v dětství nebyla mnou dopřána, doplnit. (Ale nejspíše zjistí vlastní životní zkušeností, že to jde i bez nich.)

Samozřejmě mne mrzí, že kvůli mé víře a přesvědčení mu hrozí vyloučení z kolektivu, že děti, se kterými si dnes a denně ve škole a školní družině hraje a se kterými jezdí na školní výlety, jednou odjedou za zážitky na školu v přírodě a pojedou bez něj. Zatím mu ale vysvětluji, jak a proč jsem se rozhod-

la, jakým způsobem o sebe a své zdraví a bezpečnost musí pečovat a také mu objasňuji, jaká úskalí mé rozhodnutí přináší. Snad jednou diskriminace lidí, kteří chtějí o své zdraví skutečně dbát a přijmout svoji zodpovědnost za ně (a ne jen posedávat v čekárně a čekat, jak to pan doktor vyřeší) v tomto státě zmizí.

Bohužel v současné době z vlastní zkušenosti musím tvrdit, že:

- **V tomto státě není běžný individuální přístup k očkování:** Přestože jsem komplikace hlásila a také uvedla, že v rodinné anamnéze se vyskytují podobné potíže, přestože mi dva nezávislí celostní lékaři (s titulem MUDr.) písemně potvrdili, že nedoporučují další očkování, nebyla zdravotní situace mých dětí pediatričkou zohledněna a ta si přeje dále očkovat.

  Osobně se domnívám, že ji k takovému jednání do jisté míry vede tlak z vyšších míst (ČLK, zákony a doporučení), hrozba kontrol, případně pokut, a to i za to, že se po posouzení zdravotního stavu dítěte a s přihlédnutím ke svým profesním znalostem a zkušenostem rozhodne podpořit rodiče v neočkování konkrétního dítěte či vytvořit individuální plán (odsune termín očkování na pozdější dobu).

  Ze svého okolí bohužel znám rodiny, kde bylo opakovaně lékařem očkováno i dítě, které prokazatelně jako následek předešlého očkování mělo epilepsii nebo revma. O sourozencích ani nemluvě.

- **V tomto státě není běžné hlášení nežádoucích účinků:** Přestože mi lékaři (kromě dětské doktorky, také kožní a jiní odborníci) ústně potvrdili, že se může jednat o reakci na očkování, není tato skutečnost žádným způsobem dále hlášena, zkoumána ani zohledněna v dalším přístupu k péči o zdraví

mého syna. Statistikám týkajícím se hlášení nežádoucích účinků ze svého úhlu pohledu rozhodně nevěřím.

- **Rodiče nejsou před vlastním očkováním řádně informováni o hrozících nežádoucích účincích a nemohou tudíž podat informovaný souhlas s touto procedurou:** Když jsem byla těhotná, nemohla jsem použít ani kapičky proti senné rýmě, v lékárně mi je odmítli prodat, že by to mohlo mít nežádoucí účinky na plod. I Paralen si zakoupíte v lékárně s příbalovým letáčkem a můžete se před jeho požitím dozvědět, jaké vedlejší účinky může mít, a zvážit jeho podání v konkrétní situaci. Příbalový leták k očkovací lát-

> "I Paralen si zakoupíte v lékárně s příbalovým letáčkem ... Příbalový leták k očkovací látce se vám do ruky prostě nedostane..."

ce se vám do ruky prostě nedostane, můžete si ho leda stáhnout na internetu. Pokud lékař informuje rodiče o nějakých nežádoucích účincích, pak pouze slovy: "Může přijít teplota či zarudnutí v místě vpichu...." Přečtěte si prosím letáček alespoň k jednomu očkování, abyste věděli, o čem všem rodič před vyslovením souhlasu s očkováním informován NENÍ!!!! Mne osobně na atopický ekzém jako možnou reakci na očkování nikdo neupozornil. Až když jsem sama přišla s výsledkem, bylo mi oznámeno, že je to běžné... Přestože se mne na můj zdravotní stav lékařka před prvním očkováním dětí ptala, přestože byla informována, že jsem silný alergik a atopik, přestože to na mne bylo v té době zřetelně vidět (ekzémy a senná rýma), nijakým způsobem nepochybovala ani mne nevarovala, a bez váhání píchla do obou mých dětí plnou dávku vakcín v doporučeném termínu.

- **Děti běžně přicházejí do styku s lidmi, kteří nejsou očkováni proti různým nemocem, zakázat přístup do vybraných kolektivů dětem, o kterých rodiče rozhodli, že nebudou očkovány, je účelová diskriminace:** Generace babiček současných dětí nebyla očkována ani proti zarděnkám

(očkování proti spalničkám zavedeno v roce 1969, proti zarděnkám u dívek v roce 1982, u chlapců 1986...), ani proti žloutence typu B (u rizikových

> “Generace babiček současných dětí nebyla očkována ani proti zarděnkám, ani proti žloutence typu B. Stejně tak jako mnohé učitelky ve školkách, na táborech či školách v přírodě.”

skupin zavedeno v roce 1982, u novorozenců v roce 2001) apod. Stejně tak jako mnohé učitelky ve školkách, na táborech či školách v přírodě. Pokud dnes dospělí přesto očkováni byli, účinnost očkovací látky u mnohých vyprchala a nebyla v dospělém věku obnovena (jediné v dospělosti vyžadované očkování je proti tetanu, který není přenosný z člověka na člověka).

U mnohých dětí, které očkováním prošly, bylo očkování neúčinné a nemají tedy téměř žádné protilátky, statistiky neexistují, neboť se toto nezkoumá (známý je pouze vypočtený statistický údaj, kolikrát byla aplikována očkovací látka, přesné údaje o faktickém proočkování populace či imunitě neexistují). Některé děti nebyly očkovány pro závažné kontraindikace. Na ulici či v obchodech nebo ve škole děti běžně přijdou do styku i s dětmi či dospělými, kteří nebyli očkováni také z důvodu víry a přesvědčení nebo proto, že nepocházejí z naší země.

Pokud nějaké dítě na táborech a školách v přírodě stráví měsíc v pečlivě vybraném kolektivu dětí (proočkovanost dospělých nad 18 let se v této situaci nesleduje), pak stále zbývá dalších jedenáct měsíců, kdy bez jakýchkoliv omezení a postihů přichází do styku se všemi skupinami “nenaočkovaných” výše vyjmenovaných. Problém nastává pouze a jedině v případě školek, táborů a škol v přírodě: zde jsou vyloučením z kolektivu trestány děti za přesvědčení svých rodičů...

Společně s nimi jsou ale hrozbou pokut za přijetí neúplně naočkovaného dítěte také trestáni lidé, kteří s velkou dávkou lásky a nadšení pořádají pro děti akce v přírodě (tábory a ozdravné pobyty), aby jim umožnili utužit si zdraví fyzické i psychické, což je přesně to, co pro všechny děti jejich rodiče a lékaři chtějí. Jsou to tedy především organizátoři školních a mimoškolních aktivit, na které pak takto celý systém dopadá. Přičemž daleko praktičtější by byla pouhá povinnost organizátorů evidovat, kterému očkování se dítě podrobilo. Informace by pak byly přesnější a v případě nouze a potřeby (epidemiologické ohrožení) by bylo možno rychle a adekvátně reagovat. A povinnost řešit proočkovanost by zůstala na bedrech lékařů a nikoliv školních a volnočasových organizací.

> "Nemůže být neustále jen nařizováno a trestáno bez jakékoliv zodpovědnosti za případné škody."

- **Neexistuje odškodnění případných škod způsobených tím, že občan poslechne (bez dalších otázek) nařízení státu:** Pokud stát nařizuje povinnost očkovat, měl by přijmout plnou zodpovědnost také formou fondu za odškodnění nežádoucích účinků očkování. Nemůže být neustále jen nařizováno a trestáno bez jakékoliv zodpovědnosti za případné škody. A pokud stát nehodlá přijmout tuto zodpovědnost na sebe, měl by zodpovědnost za rozhodnutí o očkování či neočkování dětí nechat na rodičích (stejně tak jako na nich nechává péči o děti očkováním postižené).

maminka Pavla

DOKTORKA MI VYNADALA, ŽE JE TO NEPŘÍPUSTNÉ

Syn dostal první dávku hexavakcíny v 17 týdnech. Původně jsem očkování chtěla odložit alespoň do půl roku jeho věku vzhledem k tomu, že já jsem atopik a alergik se sklonem k astmatu. Doktorka mi ale vynadala, že je to nepřípustné. Ještě týž den po očkování synovi vyskočila teplota na 38,5°C. Stále plakal a nešel ničím uklidnit (ani prsem, i když toto tišení předtím vždy zabíralo na všechno, tentokrát tento způsob v podstatě několik hodin bojkotoval úplně). Házel hlavičkou ze strany na stranu, občas se jakoby s ručičkama v křeči zatřásl a plakal.

"Jak čas plynul, všimla jsem si, že se po očkování přestal otáčet a že vlastně nic dalšího nedělá."

Jak čas plynul, všimla jsem si, že se po očkování přestal otáčet a že vlastně nic dalšího nedělá. Jeho vývoj se obnovil až v 6 měsících, a pak vše rychle doháněl.

První noc po očkování prospal nezvykle klidně (nebudil se na kojení po 3 hodinách, jak byl dosud zvyklý). Druhý den byla horečka o něco nižší, ale pořád byl plačtivý a pro změnu nemohl usnout (uspávala jsem třeba hodinu a půl a spal 5 minut). V noci se budil každých 20 minut a plakal. Toto mu bohužel zůstalo a každou noc se pak budil 15-17x, přes den nemohl usnout, a když náhodou usnul, tak po 5 až 10 minutách byl znovu vzhůru a plakal. Tohle špatné spaní přetrvávalo minimálně rok, až pak se to pomalu začalo lepšit. Teprve někdy po druhém roce přestal plakat po probuzení a v noci se budil jen 5x.

Když jsem o problémech říkala pediatričce, sdělila mi, že je to normální a že se mu mění spánkové cykly - nic z toho prý s očkováním nesouvisí. Lékařka tedy očkovala dál a já jí tenkrát bohužel věřila. MMR syn zatím očkované nemá.

maminka Diana

HOREČKY A ROZTROUŠENÁ SKLERÓZA

Mému synovi je 10 let, má asi od tří let astma. Na žádná předchozí očkování neměl žádné vážnější reakce. Pouze po třetí hexavakcíně měl pár hodin teplotu do 38°C, která sama odezněla.

V pondělí (březen 2016) večer jsem byla se synem Luďkem na povinném přeočkování v 10 letech vakcínou BOOSTRIX POLIO (proti záškrtu, tetanu, obrně a dávivému kašli). Ještě před očkováním jsem si četla příbalový leták a snažila se o očkování najít co nejvíce informací, protože jsem od jiných maminek slyšela, že právě na toto očkování měly jejich děti různé nežádoucí reakce (teploty, velká bolest hlavy, otoky očí, potíže s polykáním, velká únava) i přesto, že na žádné předchozí očkování neměly nikdy žádné reakce.

"V pondělí (týden po očkování) šel syn do školy, ze které se vrátil opět s teplotou 38,2°C, bolelo ho břicho, hlava, opět měl zimnici a trochu zvracel."

Dětské lékařky jsem se před očkováním ptala na možné nežádoucí účinky a bylo mi řečeno, že toto očkování děti dobře snáší, že bývají pouze lokální reakce (bolest okolo vpichu nebo zarudnutí) a že pokud ho bude okolí vpichu bolet a nateče, mohu mu místo chladit. Případnou teplotu mám pak snižovat léky a dva dny po očkování nemá syn cvičit.

Druhý den ráno v 6:30 byl syn ještě bez teploty, ale zdál se mi hodně unavený, a tak zůstal v posteli. V 8:00 už měl teplotu 38,5, strašně ho bolela hlava, měl zimnici a byl hodně unavený. Teplotu měl postupně až 39,5 (dávala jsem léky proti teplotě a zábaly). Teploty (i když ne už tak vysoké) měl až do čtvrtka, stále byl hodně unavený (prospal skoro celé dny), neměl chuť k jídlu a bolela ho hlava. Přes víkend stále odpočíval, teplotu už neměl, ale ještě si občas stěžoval, že ho při prudším pohybu píchá v hlavě.

V pondělí (týden po očkování) šel syn do školy, ze které se vrátil opět s teplotou 38,2°C, bolelo ho břicho, hlava, opět měl zimnici a trochu zvracel. Hned

po škole jsem šla se synem k lékařce, ta mu odebrala krev a poslala ho na neurologii. Výsledky krve byly naštěstí v pořádku a na neurologii mi lékařka po důkladné prohlídce řekla, že z neurologického hlediska se jí zdá syn také v pořádku. Pokud by ho nepřestala bolet hlava, máme znovu přijít. Jinak mi doporučila, že mám dát synovi čas, že si potřebuje po očkování odpočinout. Od středy byl syn bez teploty, ale velkou únavu jsem na něm viděla až do pátku.

Celou dobu po očkování jsem byla s dětskou lékařkou v kontaktu po telefonu a průběžně jsem ji o synově stavu informovala.

Před očkováním byl syn naprosto zdráv (žádná rýma ani kašel). Dva týdny po očkování syn proležel, další týden nechodil na sportovní kroužek, ale po třech týdnech vypadal již v pořádku.

Nikdy jsem neuvažovala, že bych svému dítěti nedala povinné očkování, ale tato zkušenost mě dost vyděsila. Nejsem proti povinnému očkování, ale myslím, že by mělo být šetrnější. Myslím, že je hodně důležité, aby rodiče (a lékaři) hlásili všechny nežádoucí účinky (i když jsou jen krátkodobé).

Já sama nemám s očkováním dobrou zkušenost. Před několika lety jsem byla na očkování proti klíšťové encefalitidě. Bezprostředně po očkování jsem sice žádné reakce neměla, ale po nějaké době jsem se necítila dobře, brněly mě malíčky na rukou a měla jsem dvojité vidění. Nejdříve se zdálo, že to mám asi od páteře. Vstupní lékař na rehabilitaci ale řekl, že pokud se brnění rukou po cvičení nezlepší, musíme pátrat, jestli to není něco horšího (roztroušená skleróza nebo nádor). To mne dost vyděsilo a požádala jsem obvodní lékařku o další vyšetření. Bohužel na magnetické rezonanci a při lumbální punkci se roztroušená skleróza potvrdila. Vůbec jsem si to s očkováním nespojovala, nicméně na neurologii se mě ptali, zda jsem nebyla na nějakém očkování. Bylo mi řečeno, že spouštěčem mé roztroušené sklerózy je pravděpodobně právě očkování proti klíšťové encefalitidě. Jako možný nežádoucí účinek to není v příbalovém letáku prý proto, že se to nedá stoprocentně dokázat.

maminka Veronika

BOHUŽEL JSME NARÁŽELI NA LÉKAŘE, KTEŘÍ NÁS IGNOROVALI

Moje dcera se narodila jako zdravé dítě. Sice lehce po termínu, ale přirozeně. Bez poporodní žloutenky a s krásnou porodní váhou i délkou. Její vývoj byl v pořádku, dle mého do určité doby i rychlejší, než uvádí tabulky. Postupně se ale vše vlivem očkování zpomalovalo - podle babičky například začala za sebou tahat nožičky. Doba, kdy byly vidět první známky regrese, se shoduje s dobou, kdy byla očkována hexavakcínou. Bohužel mi nikdo neřekl a nikde jsem se před téměř 7 lety nedočetla, že by na vývoj mohlo mít očkování vliv. A tak jsme očkovali dál.

> "Přestala žvatlat, přestala se radovat z příchodu tatínka z práce. Ani tak nás nikdo neupozornil na to, že je něco špatně."

Někdy v roce dostala další hexavakcínu a tentokrát to už začalo být opravdu zvláštní. Přestala žvatlat, přestala se radovat z příchodu tatínka z práce. Ani tak nás nikdo neupozornil na to, že je něco špatně. Dle lékaře, kterého jsme tenkrát měli, to bylo normální. Lékaře jsme změnili a v 18 měsících dostala očkování MMR vakcíny. Bohužel se situace opakovala. Dcerka začala mít svůj svět, její chování bylo na úrovni miminka.

Bohužel jsme naráželi na lékaře, kteří nás ignorovali. Při první zmínce o tom, že se jedná o poruchu autistického spektra, se nám lékařka vysmála s tím, že dcera udržuje oční kontakt. Ano, udržovala, ale ty věci okolo už nikoho nezajímaly. Začalo kolečko návštěv lékařů, vše na náš popud.

Konečně v 5 letech byly stanoveny první diagnózy. Nízkofunkční PAS (porucha autistického spektra). Vývojová porucha řeči - logopedka stále tvrdí, že tam je i vývojová dysfázie. Navíc je podezření i na metabolické vady, jelikož dceři se přirozeně rozpadl chrup. Má nadváhu, i když nemá důvod. Ukazuje se porucha pohybového aparátu, vypadá to na špatné svalstvo, jelikož její ručky plandají jak papírky.

Nyní bude dceři 7 let. Sice již začala mluvit přijatelně, ale sociální stránka, chování atd. jsou na úrovni tříletého dítěte. Ze zdravého miminka máme dcerku se 3. stupněm PnP (Příspěvek na péči) a průkazem ZTP/P. Bohužel ani přesto mne nikdo neupozornil na to, že autistickou poruchu mohlo probudit očkování.

Když byly Michalce 4 roky, narodil se nám syn. Od miminka měl problémy s opruzeninami. Kvůli to-mu bylo očkování hexou neustále posouváno. Poté lékařka znervózněla a očkovat začala i přesto, že kůže nebyla zcela zahojena a boláčky byly celkem veliké. Zkrátila dokonce i rozestupy mezi jednotlivými dávkami vakcíny - bylo to hrozně rychlé. Dokonce očkování zapisovala dříve, než proběhlo, aby náhodou neměla nějaký problém.

"Nyní bude dceři 7 let. Sice již začala mluvit přijatelně, ale sociální stránka, chování atd. jsou na úrovni tříletého dítěte."

Poslední kapkou bylo synovo očkování hexou + Prevenarem najednou - též téměř v roce. Bohužel po tomto očkování nastaly teploty a u syna se začala projevovat velká úzkost, nedokáže od té doby spát sám, všeho se bojí, v noci téměř nespí. Již nestačí ani to, abych byla s ním v jedné místnosti, musím spát přímo s ním na posteli, jinak neusne. Bylo dokonce období, kdy měl extrémní záchvaty a stěžoval si na velké bolesti hlavičky a postupně se začal měnit v nervózního agresivního chlapečka. Má velké záchvaty vzteku a agrese, je ke mně i ke své sestře zlý, vzteklý a nervózní. Záchvaty má takové, že o sobě ani neví. Ze začátku pomohlo přitulit se, později už ani to nezabíralo. V jednom záchvatu na sebe dokonce skopnul poličku, která mu rozbila hlavu. Od toho pádu se záchvaty opakují častěji a častěji. Před pár týdny konečně polevily, ale problém se spánkem má stále.

"Doktorka zkrátila i rozestupy mezi jednotlivými dávkami vakcíny ... dokonce očkování zapisovala dříve, než proběhlo, aby náhodou neměla nějaký problém."

Když mu byly 2 roky a 5 měsíců, začal chodit na nočník, nepočůrával se. Nyní nastal regres a opět se počůrává, v noci i přes den, a to mu budou už 3 roky. Tento stav trvá od jeho jednoho roku, tedy již dva roky. Čeká ho vyšetření na genetice, neurologii, u psychologa a psychiatra.

> “Nedokážu říct, zda bych při druhé volbě neočkovala vůbec, ale asi bych se snažila s lékařkou komunikovat a zvolit vhodnější schéma, popřípadě jinou vakcínu, pokud by tato možnost existovala.”

Po těchto zkušenostech jsem se začala zajímat o to, proč se moje děti takto změnily. Narazila jsem na možnost, že to způsobilo očkování. Na doporučení jsem u syna odsunula očkování MMR (spalničky, příušnice, zarděnky). Zatím do školky nenastupuje, takže to nevadí. Nedokážu říct, zda bych při druhé volbě neočkovala vůbec, ale asi bych se snažila s lékařkou komunikovat a zvolit vhodnější schéma, popřípadě jinou vakcínu, pokud by tato možnost existovala. Určitě však po svých zkušenostech doporučuji očkovat s rozmyslem.

Ještě tedy pro doplnění: u dcery probíhalo očkování dle schématu. Probíhalo vždy, když byla zdravá. Po nahlášení změn po očkování nám bylo řečeno, že to je normální vývoj. Při změně lékaře jsme se dozvěděli to samé. U syna bylo očkováno poprvé až v 6 měsících a zpětně dokáži říci, že nebyl zdráv. Měl boláčky po velkých opruzeninách. Poslední kapkou byla hexa + Prevenar dohromady. Po zmínce, že tohle způsobilo očkování, jsem byla nazvána div že ne bláznem. Bylo ale domluveno posunutí. I přesto lékařka malému dala další dávku Prevenaru. MMR je nyní odsunuto.

maminka Lenka

UŽ TO NEBYLO TO SPOKOJENÉ, USMĚVAVÉ A SPÍCÍ DÍTĚ

Mé těhotenství bylo v počátku v pořádku, ale ve 4. měsíci těhotenství se změnilo v rizikové. Syn byl nedostatečně vyživovaný, necítila jsem pohyby, a skončila tak dvakrát na lůžkovém oddělení pro rizikové těhotenství. Při druhé hospitalizaci si mě tam již nechali. Měla jsem monitor 3x denně (protože i ten ho špatně snímal) a časté ultrazvuky, protože bylo zjištěno, že syn nemá dostatečnou výživu a mám málo plodové vody. Byla jsem právě ve 36. týdnu těhotenství, když bylo rozhodnuto, že mi budou porod vyvolávat, protože Martínek začal v bříšku čím dál tím víc zlobit. Doktoři měli podezření na tachykardii, která byla naštěstí vyloučena. Porod byl komplikovaný, přestala jsem cítit kontrakce a omdlévala. V průběhu porodu doktorka rozhodla pro císařský řez, ale já to nakonec zvládla. Syna ihned odnesli (ani ho nepřiložili k prsu) a přesunuli na JIRP (jednotka intenzivní a resuscitační péče). Poté, co ze mě vyšla placenta, řekla doktorka, že ještě takovou neviděla - bylo na ní velice mnoho infarktů a byla černá. Porodní váha syna byla 2705 g, měřil 48 cm.

> "Martínek spinkal skoro celou noc, jen občas se probudil, ale ihned usnul. Neplakal, nechal se chovat. Nevadily mu jiné osoby. Byl to jednoduše vysmátý kojenec."

Po 5 dnech byl syn přesunut na šestinedělí, kde mi ho přiváželi jen na kojení. Měl žloutenku. Martínek velice hezky spinkal a já měla oproti jiným maminkám opravdu klid. Po propuštění domů bylo vše v pořádku - měl se velice hezky k světu, ale váha šla dolů na 2300 g. S manželem jsme ho museli krmit každé dvě hodiny. Nakonec ale chlapeček začal přibírat na váze a vše se zdálo být v pořádku. Po 14 dnech však dostal zánět ledvin a my se tak vrátili zpátky do nemocnice.

Očkování dostal základní a vždy byl zdráv. Provádělo se podle očkovacího kalendáře. Po Prevenaru (očkován ve 4, 5, 6 a 13 měsících) měl reakci v podobě teplot a byl neklidný. Vše se ale vrátilo do normálu. Martínek spinkal skoro

celou noc, jen občas se probudil, ale ihned usnul. Neplakal, nechal se chovat. Nevadily mu jiné osoby. Byl to jednoduše vysmátý kojenec. S manželem jsme byli moc šťastní...

Změna však začala s očkováním Hexou (očkován byl ve 3, 4, 6 a 12 měsících), a to po poslední dávce (únor 2015). Syn se změnil. Už to nebylo to spokojené, usměvavé a spící dítě. Poznali jsme na něm, že nemá zájem o hračky tak jako dřív, začal být vzteklý a hlavně se začal budit a také přestal jíst. Co se týče jídla, nejedl klidně i tři týdny. Pil jen umělé mléko a čaj, jiné jídlo odmítal. Pak na pár dní jíst začal, načež vše začalo zase znova. Byl pohublý a neměl zdravou barvu. Noční spánek se proměnil v horor, budil se i 25x za noc. Pokud spal dvě hodiny v kuse, byl to zázrak. Vstávala jsem klidně dvakrát za deset minut a utěšovala ho. Nevnímal mě. Kopal, řval a pokud jsem ho postavila na zem, skácel se. Nebyl k probuzení. Byl vystrašený, prohýbal se do luku. Hlavičku měl na matraci a nožičky na horní části postýlky. Takový záchvat trval i hodinu. Po jeho uklidnění jsem si šla lehnout, aby se to celé za chvilku zase opakovalo. Tento stav trval rok.

{ “Vstávala jsem klidně dvakrát za deset minut a utěšovala ho. Nevnímal mě. Kopal, řval a pokud jsem ho postavila na zem, skácel se. Nebyl k probuzení. Byl vystrašený, prohýbal se do luku.” }

Při konzultaci s doktorkou jsem žádala o neurologické vyšetření, ale ta se do mě jen nevybíravě pustila, zda si myslím, že dostanu nějaký zázračný lék. Okamžitě jsem lékařku změnila a nová lékařka ihned odebrala krev na testy. Vše bylo ale v pořádku. Syn podstoupil neurologické vyšetření a EEG, opět vše v pořádku. Martínek moc nemluvil, uměl jen pár slov. Byl velice úzkostný a nenechal se pomalu chytnout ani ode mě, natož od manžela. Pokud viděl někoho z rodiny či mé kamarádky, okamžitě se šel schovat a velice plakal a klepal se. Trvalo vždy dlouho, než se k němu mohl někdo přiblížit...

Po více jak roce (duben 2016) syn začal konečně lépe spát, budí se cca 4x za noc. I tak si ale myslím, že ve věku 27 měsíců už by měl spát lépe. Když vidíme jiné děti v jeho věku, které mluví a spinkají celou noc, tak je nám smutno. Syn začíná přidávat pár slov a začal konečně jíst. Co se týče stavů úzkosti, i to je o něco lepší. Nesmí ho však nikdo ani pohladit, pokud sám nepřijde. Nechce se tulit a z lidí má strach. Návštěva lékařky je opravdu ošklivou scénou, kdy pláče a není k utišení. Do školky letos rozhodně nepůjde. V prosinci (r. 2016) mu budou tři roky a já s ním budu doma. Nedokáži si představit, že by tam měl být. I paní ředitelka mi naznačila, že by měl nejspíš asistentku.

"Když vidíme jiné děti v jeho věku, které mluví a spinkají celou noc, tak je nám smutno."

Velice nás trápí, že z našeho vysmátého broučka se stal někdo, kdo nedokáže přijmout lásku, i kdyžuž se to postupně zlepšuje. Budu se snažit s manželem pomoct mu, jak jen to půjde.

Odkládáme očkování MMR vakcínou a ani ošetřující lékařka to zatím nedoporučuje.

Proč tento příběh píši? Aby se každý zamyslel nad tím, co se může všechno stát. Očkování jsem věřila, vždyť to přece dělá každý. Nyní už má důvěra není stoprocentní. Je to naše dítě a my o něm budeme rozhodovat. Lékaři by si měli uvědomit, že nejde jen o peníze, ale především o zdraví našich dětí!

Markéta, Martin a Martínek

PANÍ DOKTORKA MĚ POŽÁDALA, AŤ SE JEŠTĚ ROZMYSLÍM, ŽE UŽ MĚLI I PŘÍPAD ÚMRTÍ

Když jsem otěhotněla, bylo mi 20 let a přítelovi 22. Těhotenství probíhalo naprosto bez problémů, přibrala jsem 9 kg, takže moje váha před porodem byla 72 kg. Rodila jsem 40+3tt akutní sekcí pro nepostupující porod. Dcera Beata se narodila 11.10.2014. Měla 3,2 kg a 52 cm (Apgar skóre 7, 8, 9). Od prvního dne jsem plně kojila (kojím stále, dceři je nyní 20 měsíců). Do prvního očkování byla velmi klidná, neplakala, byla bez nemocí. Po prvním očkování však začaly časté rýmy, neklid a přecitlivělost.

Příbalové letáky mi nikdy nebyly nabídnuty. Dcera byla při očkování vždy zdravá. Očkování jsem ze začátku důvěřovala na 70%, nyní je moje důvěra asi na 10%. Nežádoucí účinky jsem bohužel nikdy nenahlásila.

Shrnutí očkování:

5.2.2015	*Hexacima - nežádoucí účinek (teploty, rýma, spavost, neklid)*
5.3.2015	*Hexacima - OK*
2.4.2015	*Hexacima - OK*
1.10.2015	*Hexacima - OK*
16.4.2015	*Prevenar 13 - nežádoucí účinek (křeč celého těla, teploty, nechutenství, neutišitelný pláč 2,5 hodiny v kuse, nespavost následovaná ospalostí, lehká apatie)*
25.6.2015	*Prevenar 13 - OK*
6.8.2015	*Prevenar 13 - nežádoucí účinek (opět křeč celého těla, teploty, nechutenství, neutišitelný pláč 2,5 hodiny v kuse, nespavost následovaná ospalostí, lehká apatie)*

Prevenar 13 nenechám doočkovat a Priorix zatím odkládám. Nejsem si jistá, jestli ho někdy naočkuji. Očkování jsem se od začátku snažila odkládat, alespoň o pár týdnů, bohužel jsem neměla tolik informací jako teď (u druhého dítěte budu odkládat o hodně déle).

Když mi byl nabídnut Prevenar 13, odmítla jsem. Paní doktorka mě požádala, ať se ještě rozmyslím, že už měli i případ úmrtí (víc nedodala a já jsem bohužel podlehla). Podobně to na mě zkoušela i s vakcínou Priorix, když bylo dceři

> “Do prvního očkování byla velmi klidná, neplakala, byla bez nemocí. Po prvním očkování však začaly časté rýmy, neklid a přecitlivělost.”

18 měsíců. Sestřička mě upozornila, že očkování musí mít vykázané do 18 měsíců a ať co nejdříve přijdeme, paní doktorka mě ještě postrašila uprchlickou krizí.

Zpětně jsem šťastná, že nežádoucí účinky byly “pouze” takové, jaké jsem popsala.

maminka Nikola

PO VAKCINACI SE JEHO OSOBNOST ZMĚNILA, UŽ NENÍ JAKO DŘÍV

V únoru 2015 ve věku 25 měsíců podstoupil náš syn očkování Priorixem. V době očkování byl zcela zdráv.

5. den: Po očkování začíná syn v noci kašlat (byl v kontaktu s nastydlým bratrancem, mysleli jsme si, že mohl něco chytit od něj).

6. den: Přidává se rýma.

8. den: Ráno naměřena teplota 38°C, stále má kašel a rýmu, oběd po pěti lžičkách vyzvracel.

9. den: Teplota je celý den kolem 37°C, kašel a rýma přetrvávají.

10. den: Ráno je teplota kolem 37°C, dopoledne se objevuje kopřivka od tváře kolem ucha až ke krku, svědí ho, nasazuji Fenistil kapky, vyrážka po chvilce mizí. Během dne 3x průjem. Teplota v noci 38°C, podáváme Nurofen.

11. den: Přes den bez teploty, večer 39°C - podáváme Nurofen, v noci 38,8°C – Nurofen, 1x průjem.

12. den: Ráno horečka 39°C – Nurofen, během dne bez teplot, opět kopřivka na ručičce – Fenistil, do 30 min. vyrážka mizí. Odpoledne opět teplota 39°C – paralenový čípek – do 30 min. bez teploty. Maty je opět ve své kůži, hraje si. V noci už se teplota neobjevila, ale Maty má neklidný spánek, beru si ho do postele, stále se ale budí, kope vztekle nohama, kroutí se, povídá, zřejmě blouzní.

“V noci už se teplota neobjevila, ale Maty má neklidný spánek, beru si ho do postele, stále se ale budí, kope vztekle nohama, kroutí se, povídá, zřejmě blouzní.”

13. den: Ráno je Maty hrozně nepříjemný, vůči mně odměřený, jako bych byla cizí, odstrkuje mě. Nechce své oblíbené pohádky, nechce z postele, nechce snídat, prostě nic. Po chvíli vstává manžel. Maty se začíná bezdůvodně vztekat, hází věcmi, křičí, odmítá cokoliv, co mu říkáme. Když se ztiší, je zahleděný, neví, co se s ním děje. Jakmile na něj promluvíme, je nepříčetný, opět křičí, válí se po zemi.

> "Volám tedy dětské doktorce, ta se s tím prý nesetkala. Vidět ho nechce, doporučuje Sedalia homeopatický sirup a meduňkový čaj."

Takto se nikdy nechoval, vždy jsme se na všem bez problémů domluvili. Když se mu něco nelíbilo, tak se třeba rozplakal, ale nikdy neprotestoval tímto způsobem. Volám tedy dětské doktorce, ta se s tím prý nesetkala. Vidět ho nechce, doporučuje Sedalia homeopatický sirup a meduňkový čaj. Začínáme být zoufalí, podaří se nám ho zklidnit asi na 10 minut, kdy se chová úplně normálně, jako kdyby se nic nestalo. Posadíme ho na nočník, kouká u toho na pohádku a chce podat ze stolu vrtulník. Když mu ho ale podám, chce další. Pořád říká: "Další vrtulník." My ale nikdy žádný další neměli. Tak mu říkám: "Ale my nemáme další vrtulník." Slézá z nočníku a začíná se opět vztekat. Nejde uklidnit.

Už nevíme, co dělat. Oblékáme ho a jedeme do Motola. Kope, vzteká se a nechce se oblékat, to nikdy nedělal. Dám mu pití. Tím se uklidní a opět, jako by se nic nestalo, směje se na nás, povídá. Přebaluji ho, chce podat hračku autobus. Když mu ho podám, převrátí se na břicho a opět se začne vztekat. Odnášíme ho řvoucího do auta. Po cestě se úplně uklidní. Volám na vakcinologické centrum v Motole. Tam se tímto ale prý nezabývají. Otáčíme auto a jedeme domů. Maty se uklidňuje. "Tak třeba to bylo jen nějaké rozpoložení," říkáme si s manželem. Na cestě zastavujeme u babiček v práci, tam se chová zcela normálně. Po cestě domů usíná a spí v autě. Když se probudí a zjistí, kde se probudil, začíná se opět vztekat. Doma vztekání pokračuje, válí se po zemi. Nevíme si rady, nejde

utěšit naprosto ničím. Když byl dřív někdy mrzutý nebo uplakaný, vždy jsme ho bez problémů utáhli na pohádku, na čokoládku, na něco, co měl rád. Nevíme, co dělat. Když se po více jak hodině neuklidňuje, opět ho nakládáme do auta. Zastavujeme u dětské lékařky pro žádanku na neurologii. Jedeme do Motola, cestou se opět uklidňuje. V Motole se chová normálně, hraje si. U neuroložky je také v pohodě. Jdeme na EEG. Tam zjistí jen malé změny, ale díky žádance od dětské musí zvažovat nežádoucí účinky po očkování. Posílají nás na krev a za dva dny EEG ve spánku.

> "... začíná se vztekat, válí se tam po zemi, křičí na celé neurologické oddělení. Lékařka vychází z ordinace a připouští, že to asi není úplně normální projev období vzdoru."

Domů přijíždíme večer. Je unavený, ale chování relativně v normě. O půlnoci hysterický, asi 2 hodiny neutišitelný křik. Poté spánek, co 2 hodiny neklidný.

14. den: Probouzí se špatně naladěn, kouká na nás opět odměřeně - jak na cizí, trochu nás zkouší kopat. Celé dopoledne je jen s manželem, chování docela normální, ale chodí se kolem něj po špičkách. Objevuje se kopřivka na noze a ještě na boku, po chvilce mizí. Odpoledne opět hysterická scéna venku, pak ještě jedna. Doma nic nechce dělat, nechce se koupat, večeřet, spát (to jsou věci, které mu vždy přišly automatické, nikdy s tím neměl problém). V noci neutišitelný záchvat, hází sebou v postýlce, ubližuje si, nechce se k nám ani přiblížit. Kope nás, poté usíná vyčerpáním.

15. den: Ráno dlouho spí, v 9 hodin ho musím vzbudit. Zprvu reaguje docela dobře, komunikuje, laškuje, směje se, pak ale nechce z postýlky, nechce snídat, vzteká se, volá mě. Když přijdu, vzteká se dál. Manžel ho vyndá z postýlky, utíká ale zpět a sápe se do ní. Řvoucího ho oblékám a jedeme do Motola na spánkové EEG. Při obouvání se z ničeho nic uklidní a chová se zcela normálně. V Motole ho zkouším uspat v kočárku. Nechce ale spát, po hodině se vracím zpět s neúspěchem. Nechce dovnitř, začíná se vztekat, válí se tam

po zemi, křičí na celé neurologické oddělení. Lékařka vychází z ordinace a připouští, že to asi není úplně normální projev období vzdoru. Syn začíná vypadat unaveně, využijeme toho a pokoušíme se ho uspat. Daří se natočit asi 40 minut EEG ve spánku. Poté následuje ještě několik hysterických záchvatů kvůli maličkostem. Odpoledne doma už je klidnější, hraje si, ale večer nechce do vany. Nakonec usne po 5 minutách a v noci kolem jedné hodiny se budí, mlékem se ale uklidní vcelku rychle.

16. den: Několikrát vztekání buď bez důvodu nebo kvůli maličkostem, které dřív vůbec neřešil.

17. - 20. den: Nárazové vztekání asi 1x denně. Jinak se pomalu dostává do normálu. Ještě docela dlouho se v noci budí, má neklidný spánek, ale už to nejsou ty křiky jako po očkování.

Shrnutí:
Očkování Priorixem jsme odkládali až na dobu jeho dvou let z důvodu špatných zkušeností v našem okolí. Očkování jsem se obávala. Kamarádka má autistickou holčičku a tvrdila mi, že se jí po očkování doslova změnila před očima. Popsala mi, jak to probíhalo. Téměř to samé mi řekla jedna paní v čekárně u doktorky, která tam přišla s autistickým chlapcem. Z tohoto důvodu jsem očkování odkládala, lékařka ale nebyla ochotná odložit déle než do dvou let. Chtěla jsem změnit pediatra, pak se mi to ale rozleželo v hlavě, řekla jsem si, že to moc řeším a že se nám určitě nic nestane.

Matyáš měl kompletní Hexu i Prevenar za sebou a nikdy neměl žádnou reakci, ani zvýšenou teplotu, prostě nic. Po očkování Priorixem se nám ale změnil před očima. Jeho osobnost se změnila, už nebyl jako dřív. Vzteká se bez důvodu nebo kvůli maličkostem, odmítá dělat běžné věci, které mu dříve přišly normální a nikdy nic nenamítal, nevadily mu. Je často odměřený, šíleně náladový. Člověk neví, kdy ho co praští přes nos. Tyto stavy se pomalu zlepšují, vrací se zase zpátky do normálu. Něco nepochopitelného udělá jen výjimečně. Náladovost je běžná. Před tímto očkováním byl minimálně nemocný, po očkování má již rok měsíc co měsíc laryngitidy a věčně rýmy.

Změnu chování si nejprve lékaři vysvětlovali jako období vzdoru a mě jako hysterickou matku, která moc čte na internetu. Já mám ale podezření, že se jednalo nejspíš o encefalopatický pláč. Na neurologii o tom ale nechtěli ani slyšet, opět prý moc čtu. Já ale jako matka věřím, že ač to mohlo vypadat jako období vzdoru, určitě o takto náhlé a krátké období vzdoru nešlo. Usuzuji tak z chování před vakcinací a také proto, že toto nestandardní chování mého dítěte trvalo jen něco přes týden.

"Změnu chování si nejprve lékaři vysvětlovali jako období vzdoru a mě jako hysterickou matku, která moc čte na internetu."

Neuroložka nakonec konstatovala, že zřejmě došlo k oslabení imunity nějakou infekcí a současně s reakcí na očkování to tělo nezvládlo. Druhou dávku Priorixu nám ale zatím nedoporučila, máme to již dále konzultovat s vakcinologickým centrem v Motole. Nežádoucí účinky byly jak námi, tak prý i lékařkou hlášeny na SÚKL (Státní ústav pro kontrolu léčiv).

Dnes je to již přes rok, Matyáš je v pořádku. Chová se k jeho věku normálně, je tedy dost náladový, nemá moc smysl pro humor, občas se vzteká, ale asi tak stejně jako spousta dětí kolem.

V září 2015 se mu narodil bratr. Prvních 10 měsíců zvládl relativně dobře, neprojevovala se žádná žárlivost, na bratra byl hodný. Když se ale začal bráška pohybovat, Matyášovo chování se opět velmi zhoršilo. Je vzteklý, vytáčí ho každá maličkost, dělá naschvály. Vzteká se i ve školce, což minulý rok nedělal. Je velmi nevyrovnaný, pere se to v něm. Trochu mi to začíná připomínat jeho reakci po očkování. Tenkrát byl ještě malý, neuměl tolik mluvit, ale žádná změna v jeho životě nebyla, tak nevím. Zdá se to jako typický projev žárlivosti, navenek ano, ale v určitých momentech mi to jako normální chování nepřipadá. Mám v sobě vnitřní pocit, že je jeho psychika narušená od incidentu po očkování. Doma si to nechceme nikdo připustit a doufáme, že je to jen povahový rys a časem se to uklidní.

maminka Denisa

OČKOVÁNÍ SYNOVI PŘIPRAVILO BOLESTNÝ START DO ŽIVOTA

Patrik se narodil jako zdravé a poměrně velké miminko v červnu roku 2012. Porod byl sice vyvolávaný (podle výpočtu lékařů 14 dní po termínu), ale jinak přirozený a hezký. Hned v porodnici dostal třetí den po porodu umělé mléko, protože já jsem pro něj své ještě neměla. V prvních týdnech života byl Páťa velmi nespokojené, ubrečené dítě, které navíc nepřibývalo podle tabulek. Kojila jsem i přikrmovala zároveň, ale až když jsem snížila dávku umělého mléka na minimum, jeho stav se začal zlepšovat. Také se začala hojit seboroická dermatitida, kterou měl na čele a ve vláskách. Vše se obracelo k dobrému, začal lépe spát a byl přes den více v pohodě.

> “Neměli jsme jedinou pochybnost o očkování. Naopak jsem se pozastavovala nad rodiči, kteří očkovat své děti nenechávali.”

V jeho čtyřech měsících se začalo očkovat. Neměli jsme jedinou pochybnost o očkování. Naopak jsem se pozastavovala nad rodiči, kteří očkovat své děti nenechávali. Netušili jsme nic o možných nežádoucích účincích (kromě teploty a zarudnutí místa vpichu). V ordinaci se řešilo pouze to, zda dát k hexavakcíně ještě i Prevenar či nikoliv. Nakonec jsme se rozhodli, že ano. Pediatr nám vysvětlil, že je to vhodné a velmi účinné a že bude dobré to dát vše najednou. Nakonec jsme byli poučeni, že když dostane teplotu, tak ji do 38°C srážet nemáme, pokud bude vyšší, tak ano.

Teplotu Patrik měl, ale nijak vysokou. Začaly se mu ale na obličeji a později i na krku objevovat červené, suché flíčky. Navíc když jsem mu po nějaké době opět zkoušela dát jako příkrm umělé mléko, osypal se po celém těle. Řešili jsme to s pediatrem, ten nás ale odbyl s tím, že je to ekzém a že to syn zdědil po mně (měla jsem ho v dětství také). Došlo na druhé očkování, opět hexavakcína s Prevenarem dohromady a opět další rozlézání ekzému. Umělé mléko ani jiné mléčné výrobky od té doby už nikdy nedostal a i já jsem držela kvůli kojení bezmléčnou dietu.

Ve svých šesti měsících dostal třetí dávku obou vakcín. Bylo to před Vánoci. Žádnou akutní reakci jsme bezprostředně nezaznamenali, ale během týdne měl po celé pusince moučnivku, byl velmi zahleněný a přestal jíst do té doby už běžně podávané příkrmy. Po Vánocích (13 dní po vakcíně) dostal vysoké horečky, osypal se po celém těle a celý den zvracel. Jeli jsme na pohotovost, kde udělali vyšetření z krve a nic nezjistili. Jediné, z čeho se opravdu vyděsili, byl stav jeho ekzému – měl obličej a krk úplně rozdrápaný do krve.

> “Ohýbal se do luku, kopal kolem sebe, mlátil hlavou o zeď a do toho si do krve škrábal ekzém. To trvalo pět měsíců.”

Od té doby Patrik měsíc odmítal cokoliv sníst a začal se v noci budit. Několikrát za noc měl záchvaty, při kterých byl úplně mimo sebe. Ohýbal se do luku, kopal kolem sebe, mlátil hlavou o zeď a do toho si do krve škrábal ekzém. To trvalo pět měsíců. Přes den byl velmi nespokojený, vůbec se nesmál (nemáme žádné fotky s jeho úsměvem), stále brečel, byl agresivní (kousal, škrábal, bouchal vším a do všeho). V kočárku řval vzteky, v autosedačce řval vzteky, nebylo možné s ním nikam jít. Podle pediatra šlo o bolesti bříška, ale já už jsem v té době sháněla všechny možné informace o tom, co se to vlastně děje, a začala mít podezření, že jeho stav je způsobený nejspíše očkováním.

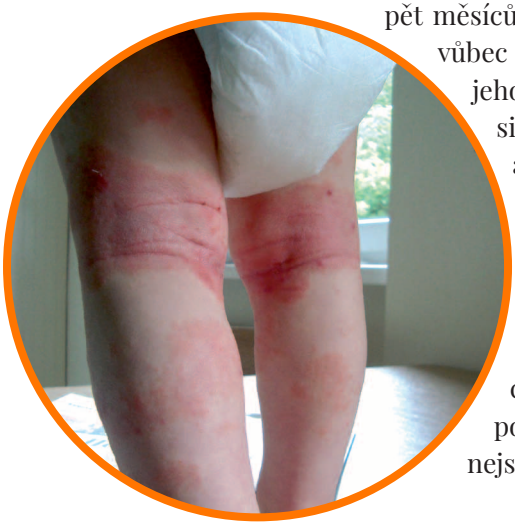

Na roční preventivní prohlídce jsem doktorovi řekla, že očkovat zatím nebudeme. Vyslechla jsem si, jak jsem nezodpovědná, že ty naše problémy s tím nesouvisí a že ho velmi ohrožuji. Nežádoucí účinky jsem pak nahlásila na SÚKL (Státní ústav pro kontrolu léčiv) sama.

V červenci (to Patrikovi bylo 13 měsíců) chytil do ekzému ještě opar. „Nejhorší komplikace u atopického ekzému," řekli v nemocnici v Motole a nechali si nás tam. Pak nastala nemocniční mašinérie. Antibiotika, antivirotika, léky na alergii, léky na snižování horečky a jako bonus kortikoidy přímo do žíly. To vše si vybralo svou daň a celý srpen se to dralo Patričkovou kůží ven: ekzém měl na každém kousku kůže, celé dny proplakal a neustále se škrábal. A já jsem se po té motolské anabázi zhroutila.

Až po dalším roce od očkování jsme se dostali na imunologii a alergologii, kde mu byla zjištěna alergie na mléko, vejce, ořechy, ryby a také hraniční alergie na lepek. Mezi čtyřma očima nám bylo řečeno, že ty noční záchvaty způsobil nejspíše otok mozku vyvolaný pravděpodobně vakcínami („prý je toho teď nějak víc"). Do zprávy to lékařka ale odmítla napsat. Na kožním nám řekli, že s ekzémem nic neudělají, že musíme počkat, až to samo odezní, a že máme zkusit alternativní metody.

"Na kožním nám řekli, že s ekzémem nic neudělají, že musíme počkat, až to samo odezní, a že máme zkusit alternativní metody."

A tak jsme zkoušeli: homeopatii, tradiční čínskou medicínu, do toho samozřejmě dietu s vyloučením alergenů. Teď jsme ve fázi, kdy se Patrikův stav velmi zlepšil na paleo autoimunitním protokolu, dietě s vyloučením cukrů a obilovin. Téměř úplně zmizel jeho ekzém, zároveň i jeho psychika je mnohem lepší. Přestal být agresivní, hyperaktivní, nezvladatelný. Potraviny má ale stále velmi omezené, postupně se snažíme jídelníček rozšiřovat, jde to však pomalu a mnohé potraviny mu stále vadí.

Očkování nám vzalo zdraví našeho syna a jemu připravilo nepředstavitelně bolestný start do života. Nemohli jsme si užít naše první společné měsíce, byl to jen strach, stres a naprostá bezmoc. Byli jsme tak hloupě důvěřiví ke všemu, co nám lékař o očkování napovídal. Nesehnali jsme si žádné další informace a doplatili jsme na to. Dnes už jsem k celé západní medicíně velmi skeptická.

"Byli jsme tak hloupě důvěřiví ke všemu, co nám lékař o očkování napovídal. Nesehnali jsme si žádné další informace a doplatili jsme na to."

V březnu 2015 se nám narodil druhý syn Šimon. Není a nikdy nebude očkovaný. Až teď vidím, jak má vypadat zdravé a spokojené dítě a neuvěřitelně nás bolí, že jsme tyto první krásné roky života nedokázali zajistit i tomu prvorozenému.

maminka Tereza

ZVĚTŠENÉ UZLINY PO OČKOVÁNÍ

Jelikož se ke mně po narození dcery dostaly nějaké informace ohledně očkování (a ne zrovna kladné), začala jsem se o očkování více zajímat. Přečetla jsem toho hodně a byla doslova vystrašená z toho, že bych do dcery nechala cokoli píchnout. Pro klid duše jsem se rozhodla pro odklad do 10. měsíce. V mém okolí se očkuje snad vše, co jde, a nežádoucí účinky jsem nezaznamenala. Nechala jsem tedy nakonec naočkovat Pediacel ve schématu 2+1.

Po první dávce byla malá jen hodně spavá, bez teplot, nevykazovala sebemenší rozdíl v chování nebo vývoji. Po druhé dávce (v té době už velmi zdatně lezla po čtyřech) začala na pár dnů padat, podlamovaly se jí ruce (i když očkována byla do nohy). Teploty nicméně opět nebyly a chování zcela normální. I tak mě to hodně znepokojilo. Třetí dávka byla aplikovaná velmi nešťastně řvoucímu dítěti do zatnuté nožky, takže následovaly dva dny pláče pro bolestivost, v místě vpichu měla asi týden několikacentimetrovou bouli. Podala jsem 2x Nurofen kvůli bolesti, zabíral krásně, teploty ani jiná další reakce nebyla.

S lékařkou jsem se domluvila na posunutí MMR (vakcína proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám), kterou jsem nechala očkovat zhruba týden po druhých narozeninách dcery. Čekala jsem teploty, ale zdálo se, že reakce neproběhla žádná. Malá si ale začala stěžovat na bolest za krkem. Přisuzovali jsme to špatné pozici při hraní na zemi, a tak jsme se snažili ji posazovat ke stolu. Na bolest si ale stěžovala stále, a tak jsem pohmatem zkoušela, co ji bolí. Zjistila jsem, že má v místě, kde končí lebka a začíná páteř, po obou stranách uzlinky velikosti hrášku. Rozhodla jsem se pár dnů počkat (ať nejsem za hysterku), co se bude dít. Uzliny nemizely, bolestivost také ne, a tak jsme šli k doktorce. Ta nám oznámila, že je to reakce na zarděnky z vakcíny a že se nemám dítěte ptát, zda ho to bolí, protože mi vždy odpoví, že ano (což není pravda) a že se to časem ztratí. Od vakcinace uběhlo 8 měsíců a uzlinky jsou stále zvětšené, jen dcerku již nebolí. Dcera byla v době každé vakcinace zdravá a snažili jsme se předcházet před i po vakcinaci kontaktu s nemocnými. Dcera byla kojena do 2 let a 4 měsíců.

maminka Zuzana

OČKOVÁNÍ PROTI HPV VAKCÍNOU SILGARD

V roce 2009 jsem se svým tehdejším gynekologem nechala "přemluvit" k očkování proti HPV, i když mi v té době bylo už 25 let a s HPV virem jsem se už potkala (v té době jsem za sebou měla odstranění kondylomat, tzv. genitálních bradavic, které způsobuje právě jeden z HPV virů). Do této doby jsem naprosto důvěřovala doktorům a nepochybovala o očkování. Dokonce jsem se hrozně divila, proč mám zůstat po očkování 30 minut v čekárně, nikdy předtím jsem nečekala.

"Po třetí a poslední dávce jsem začala trpět na neustálé záněty čípku, které se po užívání antibiotik na chvíli zlepšily, ale po čase se zase vrátily."

Po třetí a poslední dávce v prosinci 2009 jsem začala trpět na neustálé záněty čípku, které se po užívání antibiotik na chvíli zlepšily, ale po čase se zase vrátily. Vlastně jsem nepociťovala žádné potíže, jen po každém pohlavním styku nastalo špinění až krvácení. Pan doktor bohužel nebyl vůbec sdílný, nikdy nic nevysvětlil, jen se vždy loučil slovy: "Ale Vy jste očkovaná, to nebude rakovina, nebojte..." Nakonec mě poslal do nemocnice na zákrok, kdy mi z čípku odebrali vzorky na zjištění předrakovinných změn. Výsledek byl naštěstí v pořádku, ale nervy jsem měla na pochodu - opravdu to nebylo nic příjemného.

Ke svému gynekologovi jsem přestala chodit, vysadila hormonální antikoncepci, prošla jsem detoxem a brala přírodní doplňky stravy na normalizaci menstruačního cyklu. Zhruba po roce už bylo vše v pořádku. Teprve potom jsem si našla nového gynekologa. Dnes, zdá se, jsem v pořádku a zdravá, neměla jsem ani problém otěhotnět.

Moje velmi blízká kamarádka, očkovaná toutéž vakcínou pár měsíců po mně, měla po třetí dávce zcela totožné problémy jako já. To už opravdu není náhoda. A to jsme si za to ještě zaplatily, v té době 11 tisíc korun.

Šárka

WEST SYNDROM

Náš Tomáš se narodil jako zdravé a usměvavé miminko. Prospíval jako ostatní miminka. Bohužel dva dny po třetí dávce hexavakcíny a Prevenaru 13 v jeho 6 měsících se objevilo rozhazování ručičkama a nohama. První dva dny jsem si myslela, že má škytavku... Ale přišlo mi to divné, tak jsem natočila video. Jeli jsme nahrávku ukázat doktorce. Na video se podívala a dala nám žádanku na neurologii. Týden na to bylo Tomáškovi natočeno EEG a rovnou nás poslali do Prahy do Krče, kde nám byla oznámena diagnóza Westův syndrom (velice nebezpečný druh epilepsie, který často vede k poškození mozku, což způsobuje narušení mentálního vývoje; nejčastěji bývají postiženi chlapci, příčinou bývají narušené nervové buňky). Hned malému nasadili léčbu Sabrilem. Bohužel to nestačilo, tak ještě podstoupil Synacthenovou kúru.

"Bohužel dva dny po třetí dávce hexavakcíny a Prevenaru 13 v jeho 6 měsících se objevilo rozhazování ručičkama a nohama ... Týden na to bylo Tomáškovi natočeno EEG a rovnou nás poslali do Prahy do Krče, kde nám byla oznámena diagnóza Westův syndrom..."

Ty dva měsíce, které nastaly po tomto očkování, mě stály několik let života. Nejhorší na tom je, že jsme věřili argumentům, že se nemůže nic stát. Že maximálně bude mít teplotu a bude víc spát. A bohužel těch, co věří, je stále mnoho. Po této zkušenosti už nikdy nenechám Tomáška očkovat. Dodnes lituji rozhodnutí nechat očkovat dle klasického očkovacího schématu. Měli jsme štěstí v neštěstí, že se všechno podchytilo včas a Tomášek se zase vyvíjí dál. Ale strach z každé další kontroly a z každého pádu a divného pohybu, je velice nepříjemný.

maminka Barbora Č.

PROBLÉM S VYPRAZDŇOVÁNÍM PO VAKCÍNĚ ROTARIX

Když jsme plánovali naše druhé miminko, už jsem věděla, že chci jíst a žít zdravěji. Od začátku těhotenství jsem řešila veškeré etikety na potravinách, nepila jsem kávu a cokoliv, co není v těhotenství vhodné… Prostě jsem chtěla u druhé dcerky začít jinak. Má první dcera byla od narození často nemocná, proto jsem věděla, že nyní musím od prvního okamžiku dělat vše jinak.

> "Lékařka mi řekla, že Rotarix je bez reakcí, že to dětem na lžičce chutná a ať se ničeho nebojíme."

Má druhá dcerka Amálka se narodila v září 2014. V době, kdy se blížilo první očkování, nám Amálčina lékařka dala letáčky s informacemi o nepovinném očkováním a řekla: "To, zda dáte i nepovinné očkování, nechám na vás, ale určitě si to pečlivě přečtěte, pokud vám na vašem dítěti záleží…" A tak jsem pátrala na internetu a hledala články o daném očkování. První nás čekalo očkování na lžičku vakcínou Rotarix. Všechny informace, které ke mně v tu dobu přicházely, byly bohužel jen ty typu "určitě očkovat, pro vaše dítě je to to nejlepší, co můžete udělat". Ty samé informace přicházely i od přátel a rodiny. Zavolala jsem tedy lékařce, že určitě budu mít o dané očkování zájem, ale stále trochu nejistá jsem se ptala, zda na to dcerka ještě není malinká. Něco uvnitř mě od očkování odrazovalo. Lékařka mi řekla, že Rotarix je bez reakcí, že to dětem na lžičce chutná a ať se ničeho nebojíme. Amálce byly v době očkování dva měsíce.

Když nadešel čas pro očkování vakcínou Infanrix Hexa a Prevenar 13, začala jsem opět zjišťovat, zda dát i nepovinné očkování Prevenarem. I tentokrát k nám přicházely jen informace typu "určitě očkovat dejte". V té době jsem ještě stále nevěděla, jak očkování může dítěti ublížit, a slepě jsem věřila lékařům a zdravotnictví. Říkala jsem si, že by přece nikdo nemohl chtít ublížit malému miminku a že důvod, proč očkovat, je určitě ochrana dětí před nebezpečnou nemocí.

A tak jsem šla v lednu 2014 s malou na další očkování, Infanrix Hexa a Prevenar 13 jí doktorka aplikovala dohromady. Teď už vím, že nejhorší je spojit dvě vakcíny a naočkovat je v jeden den. Malá měla po tomto očkování silné horečky, celé tři dny poplakávala a neklidně spala. Podotýkám, že do té doby byla Amálka neuvěřitelně pohodové a klidné miminko, které spalo celou noc a bez problémů také ve dne.

Ve čtyřech měsících nás čekalo další očkování. Opět lžička Rotarix, která nám způsobila tu osudnou reakci. Malá vlastně ze dne na den přestala v noci spát. Do té doby přitom spala celou noc. Bývala to spokojená, plně kojená holčička, usínala všude, kam jsem ji položila. Nyní jsem ji většinu dne musela dlouze uspávat, protože spala vždy jen chvilku. Vzbudila se s pláčem a vlastně byla neustále unavená. Najednou se přestala smát a "povídat". Většinu dne proplakala. Také přestala kakat. Problém s vyprazdňováním ji vlastně trápil nejvíce, ale to jsem v té době úplně nerozpoznala... Stále jsem to dávala za vinu jiným faktorům. Říkala jsem si, co jsem to zase snědla, že ji to nadýmá. Nebo, co když jí rostou zoubky?

> "Většinu dne proplakala. Také přestala kakat. Problém s vyprazdňováním ji vlastně trápil nejvíce..."

V 5 měsících mělo být další přeočkování Infanrix Hexa a Prevenar 13. Nechtělo se mi s Amálkou na očkování jít, protože měla průjem a byla neklidná vlastně 24 hodin denně. Zavolala jsem výživové poradkyni a ta nás vlastně jako první člověk upozornila na to, co očkování může způsobit. Dala mi pár odkazů na internetové stránky, kde jsem konečně začala zjišťovat, že všechny problémy, co máme, můžou být způsobené očkováním. A tak jsem kontaktovala lékařku a zrušila veškeré pokračování nepovinného očkování. Doktorka mě však začala kárat slovy: "Co jste to za matku? Je to vaše dítě... A to se nebojíte, že ho tím můžete zabít, když ho nedáte očkovat?"

S Amálkou jsem již u jiného lékaře a také povinné očkování jsem odložila na nejzazší možný termín.

Později jsem začala potkávat maminky, které mají neočkované děti nebo odkládají první očkování, co jen to jde. Přicházely ke mně i jiné informace než jen ty z letáků a od lékařů. Trvalo mi delší dobu, než jsem přišla na to, že Amálka, i když byla plně kojená, přestala kakat kvůli napadení střívek po očkování Rotarix. Pořád jsem si myslela, že mám třeba málo mléka. "Kojené děti nemusí kakat i několik dní, vezmou si vše z mateřského mléka a stráví to," je obvyklá odpověď lékařů. Ale proč tedy Amálka, i když přibírá, pořád pláče a je stále tak nešťastná?

Začala jsem to řešit také přes homeopatika, Bachovy esence, ale proto, že nikdo nevěděl, co vlastně problém přesně způsobilo (vypadalo to jako růst zubů a bolení bříška po kojení), vše pomáhalo jen krátkodobě nebo vůbec.

Nyní je Amálce 19 měsíců. V 15 měsících jsem Amálku odstavila, i když jsem ji chtěla kojit, co nejdéle to jen bude možné. Už jsem ale nevěděla, zda tomu jejímu trápení a citlivým střívkům častým kojením ještě nepřitěžuji. Opravdu už jsem byla bezradná. Když se dítě neustále budí každou půlhodinu, tak už opravdu nevíte, čím mu ulevit.

Malá teď konečně začíná být spokojenější. Střeva začínají pracovat lépe, zřejmě proto, že běhá a hýbe se víc, než když byla miminko. Začala totiž lézt až v 11 měsících. Pro křeče, bolest střev a neustálou únavu byla skoro nepřetržitě nošená. Možná i proto se celkový vývoj u Amálky "opozdil".

Co bych dnes udělala jinak? Nedala bych očkovat. A když ano, tak pouze povinné očkování, ale ne dříve než v 1 roce věku. Od doktorky jsme přešli k našemu úžasnému dětskému lékaři, který k očkování přistupuje citlivěji. Nyní vím, že vše mohlo být jinak, a celý rok Amálčina života jsme si obě mohly krásně užívat a ne jen přežívat. Ale jediné, co mě utěšuje, je to, že se nám nestalo nic horšího, což mnoho maminek, bohužel, říct nemůže. Malá vlastně sama zastavila očkování tím, jak začala reagovat.

maminka Amálky

ANI U STARŠÍCH DĚTÍ NEMUSÍ BÝT OČKOVÁNÍ BEZ PROBLÉMŮ

První dávku hexavakcíny dostala dcera v 18 měsících. K očkování jsem neměla nijak velkou důvěru, proto jsem odkládala. Chtěla jsem mít jistotu, že je dítě zdravé. Pozorovala jsem na dceři ekzém, který pediatr řešit nechtěl, že prý to nic není, ale já jsem chtěla vědět, jestli se bude nějak vyvíjet.

> "Klidné, pohodové dítě se změnilo v napjaté a neklidné. Například do té doby oblíbené koupání způsobovalo u dcery hysterický pláč, nebylo prakticky možné dostat ji do vany."

Původně jsem chtěla začít s očkováním v půl roce věku dítěte (dcera je narozená na podzim, chtěla jsem počkat na jarní období, kdy je riziko různých chřipek a jiných onemocnění menší). V oněch šesti měsících mívala dcera teploty, proto jsem očkovat odmítla. Na léto před dovolenými jsem očkovat také nechtěla, domlouvala jsem tedy očkování na rok věku dítěte. Krátce před prvním rokem dceru píchla vosa, postižené místo začalo otékat. Absolvovali jsme pobyt v nemocnici, různé kapačky apod. A proto jsem se rozhodla, že očkování odložím na 18. měsíc.

Po prvním očkování následovaly vysoké horečky a po nich úplná změna v dceřině chování. Klidné, pohodové dítě se změnilo v napjaté a neklidné. Například do té doby oblíbené koupání způsobovalo u dcery hysterický pláč, nebylo prakticky možné dostat ji do vany. Už jen pohled na vodu byl velký problém. Téměř měsíc jsem dceru mohla omývat pouze žínkou. Navštívila jsem proto pediatra a ptala jsem se ho na možnost vyšetření na neurologii. Doktor mi ale toto vyšetření odmítl, popřel jakoukoliv souvislost s očkováním a chtěl očkovat znovu.

> "Doktor ... popřel jakoukoliv souvislost s očkováním a chtěl očkovat znovu."

Na 2. dávku hexavakcíny jsme přišli po 4 měsících, tedy ve 22 měsících. Opět nastaly horečky, určitý neklid (ale ne tak výrazný jako po 1. hexavakcíně). Poté se dceřina stolice změnila na kysele páchnoucí průjmy. Vyřadili jsme mléčné

> “Na 2. dávku hexavakcíny jsme přišli po 4 měsících... Opět nastaly horečky... Poté se dceřina stolice změnila na kysele páchnoucí průjmy.”

výrobky, kyselý pach sice zmizel, ale průjmy přetrvávaly. Pediatr příčinu nezjistil, souvislost s očkováním odmítl. Potíže přešly po vynechání mléčných výrobků, vajec a lepku. Testy prováděny nebyly, potíže tedy odezněly nasazením eliminační diety.

Oba případy reakcí jsem nahlásila na SÚKL (Státní ústav pro kontrolu léčiv). Nyní je dceři 3,5 roku a jiné očkování dosud nemá. Sice jsme změnili pediatra, ale i ten současný už nás tlačí do dalšího očkování.

maminka Šárka

ODMÍTÁNÍ KOJENÍ A POZASTAVENÍ ŽVATLÁNÍ

Očkování jsem brala v těhotenství i po porodu jako nezbytnou součást života. Skoro vůbec jsem ho neřešila. Vždy jsem slýchávala od okolí věty typu "čeká nás očkování, to zase budou teploty". I reakce jako teplota mi tedy přišla úplně normální.

Syn se narodil v dubnu 2015, naprosto zdravý. Apgar skóre měl 10, 10, 10. Od narození byl plně kojený a neměli jsme jeden jediný problém.

"Paní doktorka byla jednoznačně uražená, ale když viděla mé a manželovo přesvědčení, přestala nás přemlouvat."

Po pár kontrolách u lékařky, které byly hlavně z důvodu vážení a měření, se začalo mluvit o očkování. Domluvili jsme se tedy na termínu první dávky. Byla nám nabídnuta i očkování nepovinná - pneumokoky a rotaviry. Tyhle vakcíny jsem rovnou odmítla, protože jsem ve svém okolí slýchávala, že i u dětí, kterým byly aplikovány, se tyto nemoci běžně vyskytují. Paní doktorka nás začala přesvědčovat, že náš syn má již dva starší sourozence a že by mohli nějaké tyto nemoci donést domů. Doporučila nám proto, abychom raději nechali synovi aplikovat i nepovinná očkování. Slíbila jsem jí, že si to do další návštěvy promyslím.

V červnu 2015 jsme přišli na první dávku Infanrix Hexa. V té době jsem už zaslechla něco o schématu 2+1 a 3+1, ale pořádně jsem to neřešila. První, na co se nás lékařka zeptala, bylo to, zda budeme očkovat i nepovinné vakcíny. Podotýkám, že hexu a pneumokoky by bývala píchala naráz. To jsme ale odmítli. Paní doktorka byla jednoznačně uražená, ale když viděla mé a manželovo přesvědčení, přestala nás přemlouvat. Syn tedy dostal první dávku hexy. Při píchání jsem byla u něj, hladila ho, provedení vpichu injekce si vůbec nevšiml. Byla jsem ráda, že jsme mu nezpůsobili velké bolesti. Na očkování jsme byli ráno, pak jsme zůstali celý den doma, aby toho na něj nebylo moc.

Čekala jsem nějaké reakce, ale za celý den se vůbec nic nedělo. Večer mi krásně usnul u prsa a já jsem si oddychla, jak jsme to pěkně zvládli. Jenomže druhý den ráno jsme se probudili, já si ho jako obvykle přiložila k prsu, aby se nakojil a ejhle... Pláč. Říkala jsem si, že asi nemá hlad, chudákovi to cpu, tak počkám. Za hodinku zase, nabídla jsem prso a opět pláč. Ale slovo pláč nevyjadřuje to, co syn opravdu dělal. Byl to křik, a velký. Za celé dopoledne se mi ho podařilo přiložit k prsu pouze jednou a jen na krátkou dobu. Takto to pokračovalo celý den. Vždy, když jsem nabídla prso, ozval se úplně nešťastný křik. Zkoušel se přisát, ale nešlo mu to. Nakonec jsem mu podala mateřské mléko po lžičkách, ale stejně ho moc nepozřel. Tato situace trvala 5 dní. Já, velký odpůrce umělého mléka, jsem už byla na pokraji zoufalství a pomalu se smiřovala s tím, že budu muset přestat kojit. Přesto jsme ten den vždycky nakonec nějak zvládli. Syn dokázal vypít alespoň pár kapek mého mléka, aby nebyl dehydrovaný, ale o nějakém kojení tu opravdu nemohla být řeč.

“Za celé dopoledne se mi ho podařilo přiložit k prsu pouze jednou a jen na krátkou dobu. Takto to pokračovalo celý den. Vždy, když jsem nabídla prso, ozval se úplně nešťastný křik.”

Nevím, jestli to byla náhoda, ale po těch 5 dnech jsem odcestovala za kamarádkou do Brna do rodinného centra, kde shodou okolností byla jedna laktační poradkyně. Hned jsem využila situace a podělila se s ní o náš problém. Jen na okraj jsem se zmínila, že jsme byli na očkování, protože do té doby mě souvislost nenapadla. Ihned věděla, která bije. Řekla mi velmi zajímavou informaci o tom, že některá miminka mají nežádoucí účinky ve stylu bojkotu kojení. Snad z důvodu toho, že jedna z látek, které vakcína obsahuje, je hliník. Ten by měl způsobovat dočasné ochabnutí svalů a z tohoto důvodu se miminko k prsu nemůže přisát, přestože by chtělo. Vysvětlila mi, jak se potýkat s bojkotem a jak miminko podpořit v kojení. Nevím, jestli to pomohlo nebo už jen pomalu odezníval nežádoucí účinek očkování, každopádně jsem už druhý den kojila téměř jako dřív, a pak už to bylo dobré úplně.

Při další návštěvě jsem o tom paní doktorce říkala, ale reagovala slovy, že tato situace nemá s očkováním co dělat a že se jednalo čistě o náhodu. Tehdy jsem si říkala, že se to asi opravdu mohlo stát, že jsme opravdu prošli klasickým bojkotem kojení a data se jen shodně scházela. Teď si za to nadávám.

Na další dávku hexavakcíny jsme šli v srpnu 2015. Ten rok bylo opravdu parné léto, a když jsem se lékařky ptala, jestli to šílené vedro při očkování nevadí, bylo mi řečeno, že ne. Souhlasila jsem tedy s druhou dávkou. Zdálo se, že reakce po druhém očkování žádné nenastaly. Byla jsem moc ráda. Až za pár dní si manžel všiml, že syn, který se každé ráno probouzel s úsměvem a žvatlal, najednou nedělá nic. Pozastavila jsem se nad tím, ale moc jsem to neřešila, protože jsem si říkala, že se to zrovna naučil a teď neměl potřebu to opakovat. Když nad tím přemýšlím teď, věřím, že to byl další nežádoucí účinek očkování.

Další očkování, tedy třetí dávka hexavakcíny, byla domluvena na září 2015. Šli jsme k paní doktorce a řekli jsme jí, že další dávku chceme odložit, protože syn měl týden předtím teploty. Lékařka nám řekla, že tohle prý neexistuje. Že pokud si chceme ušetřit jednu dávku a chceme píchnout schéma 2+1, musíme naočkovat hned - jinak by se to prý nestihlo. Jelikož jsem si opět předem nic nezjistila, nechala jsem tedy syna naočkovat. Po třetí injekci měl horečku 39,5°C od odpoledne až do druhého dne do rána.

Myslela jsem, že už máme vše za sebou, ale poté jsem zjistila, že nám lékařka podala mylné informace. A jelikož 3 dávky byly podány po krátkých intervalech, musíme naočkovat schéma 3+1. Domníváme se, že toto byl lékařčin záměr, kdy využila naší neznalosti. Tentokrát mám zjištěno, že 4. dávku lze odložit až do tří let věku dítěte, takže naočkujeme nejdříve ve dvou letech. Po těchto zkušenostech nebudeme očkovat prozatím ani Priorix.

Apeluji na všechny rodiče, aby si předem vše pořádně nastudovali. Dodnes mě mrzí, že jsem si potřebné informace nezjistila dříve.

maminka Bára

PO OČKOVÁNÍ PŘESTAL ŘÍKAT NAUČENÁ SLOVA

Po každé dávce Hexy syn trpěl 14denní rýmou. Na žádnou dávku nereagoval teplotou. Mezi druhou a třetí dávkou se objevila bronchitida a velmi silná rýma. Třetí dávka způsobila opět rýmu.

Čtvrtá dávka byla nejhorší. Na očkování jsme šli zcela zdraví. V době před aplikací 4. dávky Infanrix Hexa uměl syn říkat celá slova: "máma, táta, baba, auto, haf haf, pipi"... Slyšela jsem to tisíckrát za den. Ještě v čekárně před očkováním jsme si prohlíželi knížku a tato slova stále opakoval. Pak jsme šli do ordinace a lékařka mu aplikovala 4. dávku Infanrix Hexa. Poté jsme odešli zpět do čekárny na 20 minut, pro případ, kdyby byl nějaký vážný nežádoucí účinek. Po 20 minutách jsme tedy v klidu, že se nic neděje, odešli domů.

Cestou domů syn zakopával, občas tahal nohu za sebou a padal. Říkala jsem si, že ho nožička, do které dostal injekci, zřejmě bolí. Po dobu následujících dvou dnů se často držel za hlavičku, zřejmě ho bolela, a byl mrzutý. Celou dobu byl bez teploty (celé 3 dny). Říkala jsem si, že to bude v pořádku...

Jenže hned druhý den jsem zjistila, že je něco jinak. Byl po očkování jako vyměněný. Začal se hrozně vztekat, přestal mluvit. Najednou z celých krásně vyslovených slov bylo jen "eeee eeee" a ukazování na věci, které chce. Po dovednosti mluvení nebylo ani památky - jen ukazoval a dělal zvuky.

Po 4 měsících od očkování stále nebyl na téže úrovni, na níž byl před očkováním. Když jsem přišla na preventivní prohlídku v 18 měsících, řekla jsem to lékařce. Ta mi odpověděla, že tohle děti občas dělají, že přestanou mluvit a že to rozhodně nemohu přikládat očkování - tato reakce nám tedy jako nežádoucí účinek vakcíny nebyla uznána.

Dnes je to 5 měsíců od očkování 4. dávkou a musím říct, že mám radost, když občas začíná něco brblat. Doufám, že jsme na dobré cestě dostat se zpátky.

maminka Jana

OBČAS PŘEMÝŠLÍM NAD TÍM, JAK BY MŮJ ŽIVOT VYPADAL BEZ MÉ NEMOCI

Můj příběh začal v době, kdy mi bylo 14 let. U mě nešlo sice přímo o nežádoucí účinek po očkování, ale o porušení kontraindikace, o kterou se doktorka nezajímala. To je dnes ale, bohužel, častý scénář.

Jako mnoho teenagerů v Ostravě jsem trpěla lehčí formou alergie. Občas jsem měla sennou rýmu a pálily mě oči. Tehdy se začala používat speciální léčba alergie - alergenová imunoterapie. Léčba spočívala v tom, že mi po dobu několika měsíců dávali 2x týdně do ramene injekci. Asi dva měsíce jsem byla v pořádku, pak najednou se stalo něco zvláštního. V den, kdy jsem dostala další dávku, do mě spolužák lehce strčil a já jsem ztratila sílu a svalila se na zem. To nečekal ani spolužák ani já, normálně bych takové lehké šťouchnutí ustála. Potom se u mě projevovalo něco jako chřipka. Měla jsem zvýšenou teplotu okolo 37°C a cítila jsem se strašně slabá a malátná (asi jako při chřipce, ale neměla jsem horečku). K tomu jsem začala špatně vidět. Nemohla jsem přečíst, co se píše na tabuli. Postupně se přidávaly nepříjemné projevy. Předně mi dělala velký problém chůze, jako bych byla úplně unavená po maratonu, padala jsem na zem vyčerpáním. Chodila jsem do lidové školy umění, kde se mi moc líbil jeden kluk, který se mnou chodil vždycky na zastávku, když kroužek skončil. Od doby, kdy jsem začala padat, jsem ho začala odmítat, a s pláčem jsem pozorovala, jak odchází na zastávku s jinou dívkou. Nechtěla jsem, aby viděl, jak padám. Připadala jsem si, že jsem asi blázen a že mám určitě něco s mozkem. Dalším zvláštním jevem bylo, že jsem nemohla žvýkat, prostě jsem na to neměla sílu. Takže jsem zhubla až na 37 kg.

“V den, kdy jsem dostala další dávku, do mě spolužák lehce strčil a já jsem ztratila sílu a svalila se na zem.”

Samozřejmě jsem vše řekla mamce a pediatričce, ale nikdo mi nevěřil. Pediatrička tvrdila, že to bude asi jarní únava. Když jsem jí řekla, že padám, chtěla mě poslat na neurologii, ale to jsem odmítla, protože jsem se bála, že

mám nádor na mozku. Na druhou stranu muselo být už na první pohled patrné, že špatně chodím. Nevím, proč si toho nikdo nevšiml. Ke stanovení diagnózy došlo až v době, kdy jsem to už nedokázala skrývat. Pod domněním, že mám ochablé svaly, jsem se jednou před kroužkem rozhodla udělat deset dřepů, aby se mi zahřály svaly. Cestou na kroužek jsem upadla přímo na přechodu pro chodce. Vstát mi pomohla kamarádka. Pak jsem upadla ještě jednou a nedokázala jsem už zvednout ani hlavu. Zvedl mě mladý pár a odvedl mě na angličtinu, kde vyděšená učitelka zavolala mému taťkovi. Ten mě tenkrát utěšoval, že jde určitě o nedostatek vitamínů nebo tak něco, ale asi věděl, že to bude něco vážnějšího.

> “Samozřejmě jsem vše řekla mamce a doktorce, ale nikdo mi nevěřil. Lékařka tvrdila, že to bude asi jarní únava.”

A tak jsem se konečně dostala do nemocnice, kde stanovili mou diagnózu - Myasthenia Gravis. Jde o poměrně vzácné autoimunitní onemocnění, při němž bílé krvinky napadají nervosvalová spojení. Proto se tak rychle unavím a výstup menšího kopce je pro mě srovnatelný s výstupem na Lysou horu.

Po našem pátrání jsme zjistili, že máme v rodině jiné autoimunní onemocnění - lupénku (dokonce z matčiny i otcovy strany), riziko spuštění nějakého zdravotního problému jsem tedy měla vysoké, a tak jsem tuto léčbu neměla vůbec pod-

> “Cestou na kroužek jsem upadla přímo na přechodu pro chodce. Vstát mi pomohla kamarádka. Pak jsem upadla ještě jednou a nedokázala jsem už zvednout ani hlavu.”

stupovat. Na rodinnou anamnézu se ale bohužel alergoložka neptala. Dnes už vím, že jsou možné imunologické testy, které potvrdí nebo vyvrátí, zda má člověk k autoimunitním nemocem sklony. Autoimunitní nemoc jako taková není dědičná, ale je dědičné riziko jejího vzniku. Jsou určité faktory, které ji mohou vyprovokovat - hormonální změny, stres, virová onemocnění, ale také očkování.

> “Pokud máte v rodině roztroušenou sklerózu, lupénku, celiakii nebo cukrovku 1. typu (a jiné autoimunitní nemoci), buďte opatrní.”

Od svých 14 let už žádné očkování kromě očkování proti tetanu podstoupit nesmím, aby se mi nemoc nezhoršila. Občas přemýšlím nad tím, jak by můj život vypadal bez mé nemoci a zda bych ji časem stejně dostala a nebo ne. Každopádně mohu díky tomu alespoň varovat ostatní. Pokud máte v rodině roztroušenou sklerózu, lupénku, celiakii nebo cukrovku 1. typu (a jiné autoimunitní nemoci), buďte opatrní. Nechte si (svému dítěti) udělat testy, zda se vyskytují sklony k autoimunitnímu onemocnění. Pokud se prokáže, že sklony jsou, nebude tak těžké čelit lékařům, když budete chtít odmítat očkování živou vakcínou nebo, jako já, alergenovou imunoterapii. Syn mé kamarádky měl alergenovou imunoterapii podstoupit také, ale poradila jsem jí, aby mu nechala udělat imunologický test a ten zvýšené riziko vzniku autoimunitního onemocnění potvrdil. Jejímu synovi tedy alergenová imunoterapie doporučena nebyla, a tak je dost dobře možné, že jsme mu tím zachránili zdraví.

M.

PO DRUHÉ HEXAVAKCÍNĚ SNÍŽENÁ IMUNITA

Mám tři děti. První dvě byly plně očkované v době, kdy nebyla hexavakcína. Třetímu dítěti jsou 3 roky. O očkování jsem se nezajímala, nechala jsem všechny očkovat podle očkovacího kalendáře.

Po první hexavakcíně přišel v noci šílený pláč a buzení. Syn nešel uklidnit, měl nateklou nožičku (i když ne příliš), do toho mu rostly zoubky, byl neklidný. Noci byly šílené. Ve 4 měsících měl už vyrostlý zoubek.

Měla se aplikovat druhá hexavakcína a já se bála, jelikož syn nespal dobře a opravdu ty noci byly uplakané a probdělé (budil se každou hodinu a půl). Ale doktorka na nás tlačila, a tak jsme nechali dát druhou dávku. I po té malý velmi plakal a byl ukňouraný. Navíc se mu oslabila imunita - stále se u něj opakoval kašel a rýma a nedalo se těch nemocí zbavit.

Bavila jsem se s doktorkou o mém podezření, že syn má oslabenou imunitu, ale lékařka se mnou absolutně nesouhlasila. Nakonec to došlo tak daleko, že malý chytil nějakou virózu, a toto onemocnění u něj přetrvávalo 3 měsíce. Po celý týden vždy blinkal a měl průjem. Pak byl asi 4 dny klid a obtíže se objevily znovu. Velice nám zhubl, zjistilo se, že mu chybí železo a další potřebné minerály a vitamíny. Lékařka nám vyhrožovala infuzemi, pomalu mi zakazovala kojit. Tvrdila mi, že syn je na tom takhle jen díky tomu, že mu stále nabízím prso. No, díky Bohu, za mou trpělivost s kojením a za mateřské mléko, Bůh ví, jak by býval malý dopadl. Jednou se mi také náhle při kojení začal v náručí třást, nevěděla jsem, co se děje a začala se bát. Naštěstí to přešlo, ale já se už začala zajímat o očkování a číst si o tom. Dočetla jsem se velmi mnoho informací a rozhodla se, že dál už očkovat nebudu.

Děkuji andělům strážným za to, že se z toho všeho, co mu bylo, dostal a je v pořádku. Ale očkovat už ho nenechám!!!

maminka

FEBRILNÍ KŘEČE A BEZVĚDOMÍ PO OČKOVÁNÍ HEXAVAKCÍNOU

Náš syn Jakub se narodil v březnu 2015. Po první dávce hexavakcíny, která byla aplikována ve čtyřech měsících, v červenci roku 2015, se u syna projevoval neutichající pláč a častý večerní vzlykot. Po druhé dávce, která mu byla podaná v srpnu 2015 - v jeho pěti měsících - se u něj objevila vysoká horečka (po odečtení 39,7°C), která trvala 3 dny. Do toho přišly febrilní křeče. Když jsme chtěli hlásit doktorce podezření na nežádoucí účinky, byl zrovna v ordinaci zástup. Bylo mi sděleno, že příčinou synovy horečnatosti je venkovní teplota, která tehdy dosahovala až 38°C. Byla jsem velmi zaskočená tím, že i v tak vysokých venkovních teplotách lékařka mého syna naočkovala.

"Nakonec znenadání syn zůstal jako v bezvědomí: otevřené oči, byl bledý, nereagoval na mě, při zvednutí byl jako hadrová panenka."

Po další vakcíně v říjnu 2015 se u syna projevily ve velkém rozsahu další vážné nežádoucí účinky trvající 4 dny: z ničeho nic zahlenění, škubání tělíčkem apod. Nakonec znenadání syn zůstal jako v bezvědomí: otevřené oči, byl bledý, nereagoval na mě, při zvednutí byl jako hadrová panenka. Nevím přesně, jak dlouho to trvalo, ale několik minut určitě. Syn zareagoval až na protřepaní. Lékařka nás poslala na kompletní vyšetření do nemocnice, kde dělali sono srdíčka, mozku, veškerá neurologická vyšetření. Vše bylo ale naštěstí v pořádku. Po 4 dnech synka pustili domů a následně poslali na EEG do Brna, kde vše opět proběhlo v pořádku.

Nežádoucí účinky po této dávce hexavakcíny se zapsaly a dále lékaři naordinovali už při teplotě 37°C podávat Diazepam a ihned vyhledat odbornou pomoc a každé 3 měsíce chodit na kontrolu na neurologii.

maminka Denisa

V PĚTI LETECH STÁLE NEMLUVÍ

Adámek se narodil na Valentýna jako zdravé miminko spěchající na svět o dva týdny dříve. Vše bylo v pořádku, jen byl více spavý, a tak jsem jako mladá maminka neubojovala kojení, ale brzy na radu lékařky přešla na umělou výživu. První očkování jsme měli plánováno na třetí měsíc a dodnes vlastně nevím, co jsem se před očkováním o nežádoucích účincích dozvěděla. Zato vím, kolik jsme měli připlácet za nepovinný Synflorix a Prevenar, a jak to bylo údajně v té době skvělé a výhodné. Dokonce jsem se dozvěděla, jak jsem nakažlivá pro dítě, jelikož jsem pracovala před lety jako kuchařka. O nežádoucích účincích nepadlo ani slovo. První očkování jsme odložili o měsíc, poněvadž měl syn rýmu. Následně dostal do každé nožky jednu injekci. Bylo mi sděleno, že se jedná o jednu vakcínu rozdělenou na dvě složky. Byla jsem mladá a věřila, že lékařka chce pro mé dítě to nejlepší.

"... dodnes vlastně nevím, co jsem se před očkováním o nežádoucích účincích dozvěděla. Zato vím, kolik jsme měli připlácet za nepovinný Synflorix a Prevenar ..."

V 16 měsících, to bylo na jaře, jsme očkovali poslední várku. Pak přišlo léto, horečky a najednou ... znenadání moje malé mimi bylo pryč, byl tu jen ukřičený, nespolupracující tvoreček, který přestal mluvit, chodit na nočník, prostě se jeho vývoj nejen zastavil, ale začal se nenávratně vracet zpět.

Nyní je v pěti letech nemluvící (řečí odpovídá čtrnáctiměsíčnímu dítěti), s PAS (porucha autistického spektra), ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder - hyperkinetická porucha) a vývojově na 23 měsících. Spousta lékařů později tiše kývla, když jsem zmínila spojitost s očkováním. Nicméně nikdo to plně nepotvrdil. Teprve lékařka mladšího syna si po převzetí Adama do péče všimla, že vývojové dysfázie (narušení vývoje řeči jako následek poruchy centrální zpracování řečového signálu) je v zápisech zaznamenaná až po očkování. Do té doby je to i podle zpráv šikovný zdravý jedinec.

Před dvěma roky jsem byla blízkým svědkem úmrtí dvou a půl měsíce starého syna mé kamarádky. Chlapeček přesně 14 dní po očkování zemřel. První dávku dostal už ve dvou měsících. Dokonce výrobce vakcíny Infanrix Hexa (firma GSK) zveřejnil studii, ve které zmiňuje 73 úmrtí dětí v časové souslednosti po očkování. Také například na facebookové stránce *My child's vaccine reaction* jsou uveřejněny smutné příběhy spojené s očkováním. Je těžké si toto úmrtí nespojovat s předešlou vakcinací a očkování nevinit ze smrti tohoto miminka.

> "Spousta lékařů později tiše kývla, když jsem zmínila spojitost s očkováním. Nicméně nikdo to plně nepotvrdil."

Odkaz na výše zmíněnou studii:
https://autismoevaccini.files.wordpress.com/2012/12/vaccin-dc3a9cc3a8s.pdf

Odkaz na Facebookovou stránku:
https://www.facebook.com/My-childs-vaccine-reaction-372638272814622/?fref=ts

Adámkova maminka

LÉKAŘKA OČKOVALA I PŘES TO, ŽE MĚLA DCERA AFTY A OPAR

Těhotenství probíhalo dobře, nebrala jsem žádné léky, nepila alkohol. Dcera se narodila v květnu 2004, porod proběhl v pořádku a v termínu. Dcera byla půl roku plně kojená, do roku s příkrmem.

Před propuštěním z porodnice byla očkována proti TBC vakcínou BCG. Dále byla dcera očkována povinným očkováním dle běžného plánu (poliomyelitis 3/2005, 5/2005, morbilli - parotitis - rubeola 7/2005) a některým nepovinným (proti hepatitis A, meningokokům, pneumokokům, klíšťové encefalitidě).

V anamnéze rodiny matky ani otce není žádné astma, alergie, žádné nežádoucí kožní projevy ani vážné nemoci, přesto se v době kolem 6 měsíců věku u dcery objevil atopický ekzém (jedná se o ohraničená šupinatá a začervenalá místa

> “Při chůzi začala dcera padat, vypadalo to, jako by ji noha neposlouchala ... Stalo se to po očkování MMR, kdy jsem před očkováním naši dětskou lékařku upozornila, že dcera má v puse několik aftů a opar na rtu.”

různě po těle), se kterým se léčí dodnes. Je pro něj sledována u kožního lékaře. Vážnější problém nastal někdy kolem 15. až 16. měsíce věku. Při chůzi začala dcera padat, vypadalo to, jako by ji noha neposlouchala. Nechtěla se na ni postavit a plakala. Toto se opakovalo několikrát během dne. Stalo se to po očkování vakcínou proti poliomyelitis a morbilli-parotitis-rubeola (MMR), kdy jsem před očkováním naši dětskou lékařku upozornila, že dcera má v puse několik aftů (přibližně tři) a opar na rtu. Vše bylo ošetřeno tzv. fialkou, takže byl problém i vidět. Lékařka přesto očkovala. Dcera do druhého dne dostala horečky 39 - 40°C a v puse se rozjela akutní dermatitida. Když plakala, spouštěla se jí po zoubcích krev z dásní. Po vyléčení nastaly potíže s chůzí.

Změnila jsem lékařku. Nová nás odeslala na neurologii, kde dceři vyšetřením z krve zjistili zvýšenou hladinu CK (jedná se o kreatinkinázu, což je jeden z klíčových enzymů energetického metabolismu buněk) a řekli mi, že dcera má počínající stádium nemoci atrofie (ubývání) svalstva. Absolvovaly jsme "kolečko" různých vyšetření, kde tuto diagnózu potvrdili. Atrofii svalstva vyvrátil až brněnský neurolog, to bylo dceři 21 měsíců. Řekl, že hladina CK se zvýšila po prodělaném infektu a že u naší dcery neodpovídá diagnoze atrofie svalů. Osobně mi sdělil, že došlo k přetížení imunitního systému a že k tomu mohlo dojít právě po očkování ne zcela zdravé holčičky a že bylo chybou v takovém stavu holčičku očkovat. Rovněž mi sdělil, že hladina CK časem klesne.

"Neurolog mi osobně sdělil, že došlo k přetížení imunitního systému ... a že bylo chybou v takovém stavu holčičku očkovat."

Chůze se časem upravila, hladina CK se dostala do normálu více než za rok. Očkovací plán běžel dál beze změn. Vždy jsem byla lékařem ujištěna, že nic nehrozí. Současná dětská lékařka očkovala dceru vždy zdravou. Nepovinné vakcíny mi doporučila (mimo vakcínu proti chřipce).

Od 6 let má dcera astma, kdy se jí střídají fáze lehce a středně těžkého charakteru tohoto onemocnění. Pro astma je v péči plicního lékaře. Kolem 10 let jí byly zjištěny alergie na roztoče, prach a pyl. Dodnes je pro tuto diagnózu v péči imunologa. Pro úplnost uvádím, že žijeme v severních Čechách, v této lokalitě je zvýšený počet dětí trpících alergiemi, ekzémy a astmatem (bylo mi sděleno alergologem).

V souvislosti se zdravotními problémy dcery se různí lékaři při osobním rozhovoru ptali na očkování, ale nikdo z nich mi nepotvrdil, že by zdravotní stav souvisel s očkováním, ani takovou skutečnost neuvedli do chorobopisu. Pouze výše zmíněný neurolog mi toto sdělil ústně.

maminka Zuzana

ZÁSTAVA DECHU PO OČKOVÁNÍ MMR

Dcerka se narodila v lednu 2011. Po očkování vakcínou BCG (vakcína proti TBC) měla dcera otok v místě vpichu a půlrok hnisající ránu, kterou nikdo nijak neošetřoval. Pak bylo nutno vymačkat hnis a dnes má dcera velkou jizvu.

MMR vakcínou byla očkována v květnu 2012, bylo jí 16 měsíců. Vzpomínám si, že asi sedmou noc po této vakcinaci chůvička hlásila několikrát za noc zástavy dechu. Maličká se sice nehýbala, ale nebyla promodralá. Neležela mimo podložku. Chůvička před tím nikdy takto nereagovala. Velmi mne to překvapilo a neustále jsem se k této události vracela.

Začala jsem pak studovat tento problém a obeslala pár odborníků s dotazem. Objevila jsem i paní Dr. Lucija Tomljenovic, Ph.D., která dělala rozsáhlý výzkum dětiček očkovaných proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím. Zaznamenala u nich zástavy dechu, známé také jako SIDS (syndrom náhlého úmrtí kojenců). Velmi mile na mne reagovala a poslala několik odkazů na studie a konference, které se zabývají problematikou ASIA syndromu (Wikipedia: Syndrom adjuvans indukovaného autoimunitního onemocnění - Autoimmune Syndrome Induced by Adjuvants, ASIA - je hypotetické onemocnění, jehož existenci navrhli v roce 2011 Y. Schoenfeld a N. Agmon-Levin jako poměrně širokou skupinu autoimunitních onemocnění, jejichž vznik je podle této hypotézy indukován působením adjuvans.).

> “Vzpomínám si, že asi sedmou noc po této vakcinaci chůvička hlásila několikrát za noc zástavy dechu.”

Nechala jsem dcerce asi ve dvou letech nabrat protilátky, měla jich v té době už jen polovinu (kromě příušnic, tam měla přes 90% protilátek). K povinnému očkování má také ještě nepovinné pneumokoky a rotaviry. Opravdu lituji, že jsem jí nechala takto ublížit.

maminka Martina

KRŮČKY PRO ERIČKU

Erika se narodila jako naprosto zdravé dítě. Přestože její matka prodělala komplikované těhotenství a Erika se narodila předčasně, byla v pořádku. Ale jen do jejich 2,5 měsíců života, kdy její praktický lékař rozhodl o očkování. Přestože matka upozorňovala na problémy při porodu a lékař byl specialistou na imunologii, Eriku nechal naočkovat komplexní hexavakcínou. Zprvu očkování snášela „dobře“. Její rodiče nebyli nijak informovaní o nežádoucích účincích, a proto dceřinu náhlou nemotornost a ochablost přisuzovali spíše únavě. Její stav se ale zhoršoval a diagnóza byla šokující – regres vývoje způsobený vakcínami.

“Přestože matka upozorňovala na problémy při porodu a lékař byl specialistou na imunologii, Eriku nechal naočkovat komplexní hexavakcínou.”

Dnes jsou Erice dva roky. Nechodí, sama nesedí, nemluví, neudrží hlavičku. Ztratila veškerou motoriku v rukách a potřebuje 24hodinovou péči. Jediné, co jí z dlouhodobého hlediska pomáhá, je cvičení a reflexní masáže, kdy se pozvolna dostavují výsledky.

Matka Eriky je přesvědčená, že došlo k pochybení lékaře, který nepřihlédl ke komplikacím při porodu a k nízkému věku, kdy nebyl Eričin imunitní systém na vakcínu ještě připraven. Nebýt očkování, se kterým se její tělo kvůli metabolické vadě nedokázalo poprat, byla by v pořádku jako většina dětí v jejím věku.

“Nebýt očkování, se kterým se její tělo kvůli metabolické vadě nedokázalo poprat, byla by v pořádku jako většina dětí v jejím věku.”

Nadační fond pomoci otevírá crowdfundingovou sbírku *Krůčky pro Eričku*, která se stala obětí nevhodně aplikovaného povinného očkování.

„Význam plošného očkování nijak nepopíráme a jsme si vědomi toho, že je důležité. Na případu Eriky je ale vidět, že očkování není vhodné bez výjim-

ky a může dojít k poškození zdraví dítěte. Proto jsme se rozhodli, že v tomto konkrétním případě Eriku podpoříme. Setkal jsem se s ní osobně a věřím, že jí léčba pomůže k tomu, aby mohla běhat se svou mladší sestrou. Touto sbírkou bychom zároveň chtěli otevřít společenskou diskuzi na téma povinného očkování," vysvětluje Čestmír Horký, ředitel Nadačního fondu pomoci.

> "Na případu Eriky je ale vidět, že očkování není vhodné bez výjimky a může dojít k poškození zdraví dítěte."

Rodina by peníze ze sbírky použila na cvičení a masáže, které jsou velice nákladné a pojišťovna je buď nehradí vůbec, nebo jen dvakrát do roka, ale i tak s vysokým doplatkem. Jsou pro ně jedinou možností, která Erice může pomoci udělat důležité krůčky směrem k uzdravení.

S laskavým svolením maminky Renáty Malátové
převzato z webových stránek
Nadačního fondu pomoci Karla Janečka

NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY NEBYLY SHLEDÁNY, NAOPAK MI BYLA VYSVĚTLENA POTŘEBA OČKOVAT

Syn, narozen ve 29+0 s poporodními komplikacemi - umělá plicní ventilace, hypotonický syndrom, syndrom apnoických pauz, významná Bottalova dučej, anemie, hyperbilirubinemie.

První očkování proběhlo v šesti měsících života.
1. dávka Prevenar13 + hexavakcína: hned v první den vakcinace přišly vysoké horečky trvající 4 dny, zarudnutí, místo vpichů bylo oteklé.

2. dávka Prevenar13 + hexavakcína: měsíc po první dávce (sedm měsíců věku). Opět vysoké horečky až čtyři dny a následné prodělání angíny s dalšími vysokými horečkami, poté bronchitida. Tyto dvě nemoci se od té doby opakovaly téměř každý druhý měsíc a vždy končily antibiotiky.

3. dávka hexavakcíny: proběhla měsíc po druhé dávce, (osm měsíců věku) a na mou žádost došlo k rozdělení vakcín.

3. dávka Prevenar: očkována měsíc po 3. dávce hexavakcíny. Zde došlo k největší reakci. Po horečkách až blouznění se objevila třesavka a akrocyanoza (nedokrvení koncových částí těla - prsty, uši, rty..) a celkové "zmramorovatění" kůže po celém těle při vzestupu teploty. Syn byl apatický - nereagoval na podněty. Následoval odjezd na ambulanci a hospitalizace. Po vyšetření kardiologem stanovena diagnoza - Perimyokarditis. Zánětlivé onemocnění srdce - získané. Vysoký vzetup CKMB na 450% normy. Při horečkách se objevil "exantém" na pravé polovině těla s nejasným původem. Onemocnění srdce se neléčí a stále přetrvává - již tři roky od vzniku. Exantém se diagnostikoval na autoimunní onemocnění (cévní onemocnění) purpura pigmentoza, které se také neléčí a objevuje se při snížené imunitě, v době

> "Po horečkách až blouznění se objevila třesavka, akrocyanoza a celkové "zmramorovatění" kůže po celém těle při vzestupu teploty."

nemocí jako výrazné krvavé podlitiny pod kůží (malá krvavá sluníčka - jedno vedle druhého po celé ploše pravé poloviny těla) s vypadáváním vlásků jako nějaký doprovodný příznak.

Od této doby začal syn marodit nepřetržitě - mononukleóza, spalničky, opakované bronchitidy, angíny, záněty středouší, hnisavé rýmy každý měsíc.

4. dávka hexavakcíny: dána ve 14 měsících věku a poslední dávka Prevenaru měsíc poté i přes mou nejistotu a prosbu o odložení, ne-li úplné přerušení pro nežádoucí účinky očkování. Nežádoucí účinky nebyly shledány a naopak mi byla vysvětlena potřeba očkovat.

"Od této doby začal syn marodit nepřetržitě - mononukleóza, spalničky, opakované bronchitidy, angíny, záněty středouší, hnisavé rýmy každý měsíc."

Prozatím se mi podařilo jen odkládat vakcínu MMR.

Momentálně se zabývám (studuji) Tradiční čínskou medicínu a pomocí této alternativní léčby čistíme tělo od škodlivin způsobených vakcínou.

maminka Tereza

DĚTI UŽ NENECHÁME NIKDY OČKOVAT

V roce 2009 se nám v termínu s Apgar skóre 10-10-10 narodila dcera. V porodnici byla bez jakéhokoliv upozornění naočkována proti TBC. Dcera byla plně kojená, ale málo přibírala a rostla pomaleji, tzn. že neprospívala dle tabulek.

Očkována byla hexavakcínou v 6. měsící v jednom termínu souběžně s vakcínou proti pneumokokům s názvem Synflorix. Nepovinnou vakcínu jsem zvolila na základě přesvědčení pediatra, který mi řekl, že vakcína výborně chrání před záněty středního ucha. Týden po očkování třetí dávky vakcínou Synflorix dostala dcera svůj první a snad i poslední zánět středního ucha léčený antibiotiky. Kromě ekzémů se po vakcíně Infanrix Hexa neobjevily žádné okamžité nežádoucí účinky. Dcera byla ovšem hypotonická, vyvíjela se velmi pomalu, nepásla koníčky ani se nepřetáčela ve věku, kdy již měla. Bylo to velmi klidné, pohodové a veselé miminko, které jen leželo (což mi všichni záviděli a čemuž jsem nevěnovala pozornost) a téměř nikdy neplakalo, pokud nemělo hlad. Vzhledem k pomalému vývoji jsme byli odesláni na rehabilitační pracoviště a díky poctivému cvičení Vojtovy metody naše dcera začala v 18 měsících konečně chodit.

> “Po dalším přeočkování začala mít problémy s chůzí, často zakopávala, padala a několikrát za noc se budila nočními děsy.”

Zlom nastal po očkování vakcínou Priorix v 19 měsících věku. Vysoké horečky nebylo možno ničím srazit, několik hodin v kuse plakala a poté dostala silnou virózu s dávivým obloukovým zvracením a průjmy. Atopický ekzém po celém těle bylo nutno léčit kortikoidy. Po dalším přeočkování začala mít problémy s chůzí, často zakopávala, padala a několikrát za noc se budila nočními děsy. A co bylo nejpodstatnější, ze dne na den prošla proměnou osobnosti. Do 2 let velmi veselé a vyrovnané dítě začalo trpět záchvaty vzteku a hysterického pláče, které přetrvávají dodnes, do jejího školního věku. Něco z toho určitě bylo obdobím vzdoru a formováním osobnosti, ale období vzdoru netrvá celé dětství... Známá lékařka mi po letech sdělila, že dcera pravděpodobně prodělala postvakcinační encefalopatii.

Fyzicky se dcera se vším vyrovnala báječně, kromě stále se vracejících střevních problémů nebyla nikdy vážněji fyzicky nemocná. Její nemoc se projevila především na psychice. Byly dny, které dokázala proplakat celé od rána až do večera a to i přes to, že doma měla veškerý servis, lásku obou rodičů i volnost, kterou děti potřebují. Záchvaty vzteku střídaly záchvaty pláče a pořád dokola. Z dcery se stalo zlé a agresivní dítě a nikdo jsme nechápal proč.

Mluvit začala až ve 3 letech a mluví stále velmi špatně, i nyní před školou má velké problémy s výslovností, které řešíme na logopedii. Některé hlásky jako jsou například sykavky neumí vyslovit doteď. Někteří odborníci uznávají, že i poruchy vývoje řeči mohou mít souvislost s vakcinací - to ovšem nedokáži posoudit. Bohužel až do jejích 5 let mne nenapadlo, že by to všechno mohlo mít nějakou spojitost. Nyní prochází detoxikací organismu, po které se velmi uklidnila, přestala trpět nočními děsy, záchvaty vzteku a konečně si může užívat dětství.

Vždy jsem věřila, že povinné očkování je pro mé děti důležité, jinak by přece nebylo povinné. Začala jsem se více zajímat, bohužel, až když se objevily problémy v časové souvislosti po očkování u mladšího syna. To mi otevřelo oči.

Syn se narodil v termínu, přirozenou cestou, Apgar skóre 10-10-10. Kojené a neustále spokojené miminko. Po aplikaci druhé dávky očkovací látky Infanrix Hexa měl vysoké horečky, několik hodin v kuse plakal, až usnul vyčerpáním, pak se najedl a znovu plakal. A tak stále dokola. Začalo v něm chrčet, trpěl dušností (hlavně v noci se neustále dusil) a velmi špatně se mu dýchalo. Lékařská diagnóza: silné bronchitidy. Ty byly léčeny přípravkem Ventolin pomocí inhalátoru. Když mu jej lékařka předepisovala potřetí v řadě, začala jsem mít pochybnosti a zeptala se na nežádoucí účinky léku. Mávla rukou a zasmála se, že to je tak neškodné, že jej může používat třeba rok v kuse. To mne překvapilo a doma jsem si nastudovala příbalový leták. V něm je psáno, že přípravek je možno použít pro děti od 2 let a nutnost opakovaného používání může signalizovat vážné zhoršení astmatu. Synovi v té době bylo asi 5 měsíců a po těle se mu objevil silný atopický ekzém, nakonec léčený kortikoidy.

Mezi onemocněními nás lékařka pozvala na kontrolu. Když viděla, že syn konečně může dýchat, oznámila, že bude očkovat. Řekla jsem jí, že bych to raději odložila také s přihlédnutím k tomu, že kamarád, se kterým jsme se denně stýkali, má aktuálně neštovice. A především, že chci s očkováním počkat, až bude syn několik měsíců v kuse zdravý. Paní doktorka mi začala vyhrožovat,

> “Paní doktorka mi začala vyhrožovat, že jestli dítě nedostane okamžitě další dávku vakcíny, bude mne muset nahlásit na „sociálku”, kde mi dítě odeberou...”

že jestli dítě nedostane okamžitě další dávku vakcíny, bude mne muset nahlásit na „sociálku”, kde mi dítě odeberou, a zároveň, že dítě určitě umře na černý kašel. Dále také dodala, že nevadí, když dostane po očkování ještě dětskou nemoc (neštovice), že si to prý odbude vše naráz... Tuto lékařku jsem tehdy viděla naposledy a okamžitě jsem si našla jinou, vstřícnější k dialogu.

Nová paní doktorka doporučila doočkovat hexavakcínu, což jsme ovšem nestihli, protože syn byl neustále nemocný. MMR doporučila neočkovat vůbec, a to s přihlédnutím k jeho stavu i ke komplikacím u jeho sestry. Ovšem kontraindikace k očkování, aby mohl být přijat do školky, nám nebyla potvrzena.

Oba s manželem máme vystudovanou vysokou školu a zaráží nás, jakým způsobem jednají v České republice lékaři s pacienty. Očkovací povinnost, která je u nás, a represe s ní spojené, nemají ve světě, snad kromě USA, obdoby. Naše děti, které nemohou být doočkovány z důvodu nežádoucích reakcí na vakcíny, nesmí do žádného kolektivu, do školky, na tábor, a to z toho důvodu, aby neohrozily děti očkované. V Německu a ostatních vyspělých státech mohou kamkoliv. Má to snad nějakou logiku? Nemá. O očkování se velmi zajímám, načetla jsem spoustu knih, vědeckých studií a článků a na základě toho jsme se s manželem dohodli, že už děti nenecháme nikdy očkovat. Nikdo se nám snad nemůže divit, po tom, co jsme zažili...

maminka

BOULE NA KRKU PO APLIKACI PRIORIXU

Máme 3 děti, první se narodilo v roce 2008 a bylo očkováno dle tehdejšího očkovacího kalendáře. V porodnici bylo očkováno proti TBC, po zhojení byly aplikovány první „hexavakcíny". Tenkrát to byla čerstvá novinka, informace o této vakcíně nebyly v podstatě žádné, a už vůbec tak běžně po internetu rozšířené jako dnes. Nicméně dcera nesla vakcínu velmi dobře, měla pouze lehce zvýšenou teplotu a takto probíhaly všechny ostatní dávky. Očkování MMR proběhlo běžně v 15 měsících úplně bez reakce. Chtěla bych podotknout, že v té době jsme o pár měsíců unikli „unikátní" nabídce, abychom z dcery udělali pokusného králíka na vakcínu proti pneumokokovým infekcím. Nevzpomínám si už, o kterou se přesně jednalo, ale mám za to, že se jednalo o Prevenar. Později ji lékaři nabízeli zdarma s tím, že ji nechají na dítěti testovat.

"Tím pádem nám ale propadla první dávka hexavakcíny a muselo se začít od začátku. Dnes už vím, že i po 6 měsících lze pokračovat v započatém schématu..."

Syn se narodil v roce 2012, tehdy se už neočkovalo proti TBC, takže měl být hexou očkovaný už v 9 týdnech. Nicméně v té době už byly informace běžně dostupné, na základě vlastního uvážení jsme se rozhodli pro odklad nejméně do 6 měsíců věku a pro schéma 2+1. Lékařkou sice nebyla tato skutečnost přijata s nadšením, nicméně nevyvíjela větší nátlak a po podepsání negativního reverzu jednala tak, jak jsme chtěli my rodiče. Nakonec došlo k aplikaci první injekce před 8. měsícem. Následně začal být syn hodně nemocný, neustále se mu vracela rýma v týdenních intervalech. Nakonec se ukázalo, že měl skrytý zánět středouší. Po půlroce opakovaných infektů mu po návratu z letecké dovolené praskly oba bubínky a bylo po nemocech. Tím pádem nám ale propadla první dávka hexavakcíny a muselo se začít od začátku. Dnes už vím, že i po 6 měsících lze pokračovat v započatém schématu, ale stejně bych nejspíš nechala dát celé schéma znovu. Má tedy nakonec 4 dávky.

MMR jsem u něj odkládala až do doby, kdy probíhaly zápisy do školek. Lékařka opět nebyla dvakrát nadšená, ale neměla moc na výběr. Očkován byl ve 33 měsících. Desátý den po aplikaci mu večer vyskočila teplota na 38 – 38,5°C a v noci se mu na krku na obou stranách udělaly obrovské boule o velikosti cca 10 cm. Útvary byly vodnaté, ne tvarohovité, jako bývají u příušnic, takže je otázka, které žlázy/uzliny to schytaly. Protože to bylo v pátek v noci, volala jsem tehdy na dětské oddělení místní krajské nemocnice, jak mám dál postupovat. Bylo mi doporučeno chladit, pokud by místo syna bolelo, a v pondělí dojít k naší obvodní lékařce. Syna to nebolelo, jen se mu špatně hýbalo krkem. Do rána otok dost ustoupil a do pondělního rána už byly uzliny hmatné, jen lehce zvětšené. Lékařka se velmi divila a trochu litovala, že se to stalo o víkendu, protože prý takovou reakci na vlastní oči ještě nikdy neviděla.

“Desátý den po aplikaci mu večer vyskočila teplota na 38 – 38,5°C a v noci se mu na krku na obou stranách udělaly obrovské boule o velikosti cca 10 cm.”

Druhou dávku MMR dostal syn následně za 6 měsíců, a to jen kvůli tomu, že by jinak nebyl přijat do školky. Tato dávka se obešla bez jakékoli reakce. Syn nemá vůbec žádné následky, je zdravý, uzliny se zase zmenšily do normální velikosti a vše je v pořádku.

Naše třetí dítko má nyní necelých 5 měsíců, očkován ještě není. Hexavakcínu dostane nejdříve v 6 měsících podle aktuálního zdravotního stavu (neočkuji dřív než 3 týdny po úplném doléčení sebemenšího infektu). O Pediacelu nebo Hexacimě neuvažuji. MMR dostane ve 2 a čtvrt roce, opět pouze kvůli školce.

Naše lékařka už ví, že informace si seženu sama, takže mi ani žádné nepodává. Pouze dítě před aplikací prohlédne, poslechne a následně očkuje. Nechává mi podepsat negativní reverz, kde je vše uvedeno správně. Jsem s jejím přístupem spokojená.

maminka Lucie

MÉ DĚTI A NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY OČKOVÁNÍ

Sepsala jsem příběh o problémech, které nastaly u mých dvou dětí (nyní šestiletého syna a tříleté dcerky) po očkování. Tyto problémy jsou i důvodem, proč jsem se rozhodla neočkovat svou nejmladší dcerku.

"Nechtěl pít, jíst, prostě nic, jen pořád plakal, a to třeba až do půl páté ráno, než usnul vyčerpáním."

Vše začalo u syna Štěpánka, který se narodil v roce 2009. Tehdy jsem ještě nevěděla, jaké následky to bude mít, když naočkuji své děti. Štěpánek byl od narození velmi hodné a šťastné dítko. Prostě andílek. Očkovaný byl klasicky podle očkovacího kalendáře ještě v porodnici proti tuberkulóze, následně hexavakcínou a nepovinnou vakcínou Prevenar. Vše zvládal v pohodě, objevila se jen zvýšená teplota po očkování.

Klidné období skončilo přibližně v půl roce, kdy začaly problémy. Pravidelně usnul mezi sedmou a osmou hodinou večer po vykoupání a jídle, ale kolem 22. hodiny se vzbudil šíleným a neutišitelným pláčem a prohýbal se v luk. Nechtěl pít, jíst, prostě nic, jen pořád plakal, a to třeba až do půl páté ráno, než usnul vyčerpáním. Takto to bylo skoro každou noc. Lékařka mě strašila, že má možná epilepsii, ta se ale naštěstí nepotvrdila.

Následovala další běžná očkování (hexavakcína vždy společně aplikovaná s Prevenarem) a problémů přibývalo. Zhruba kolem roku života sebou začal všude házet, o vše se třískal, měl postupně záchvaty vzteku. Kolem roku a půl už to bylo v takové míře, že jsme s ním museli začít chodit k neurologovi, který ho po čase přeřadil k psychiatrovi, kam dochází do teď. Začal totiž postupně ubližovat nejen sobě, ale i okolí. Prvně to přisuzovali období vzdoru, ale záchvaty spojené s agresí se stupňovaly a začínal mít i zvláštní zájmy. Stavěl vše do řad, objevila se u něj potřeba rituálů, přehnaně reagoval na hluk, už ve dvou letech i podle písmenka poznal značku obchodu, vyjmenovával názvy obchodů, místo kreslení psal číslice, písmena i zrcadlově, nic ho nešlo učit, ani barvičky – vše musel sám, jinak se rozčílil. Dnes má diagnózy silné ADHD,

sebepoškozování, znaky autismu a Aspergerova syndromu a ubližuje i svému okolí. Musíme ho hlídat 24 hodin denně.

Problémy nastaly také u dcerky Elišky narozené v roce 2012. Též byla očkovaná podle očkovacího kalendáře. Tuberkulóza se už neočkovala, hexavakcína byla rovněž kombinována (tentokrát se Synflorixem). Dcerka měla po očkování opět jen zvýšené teploty, nežádoucí účinky jsem zpozorovala později.

Dcera se normálně vyvíjela a začala broukat, pak se objevila první slůvka, později kolem roku jejího života jako kdyby se něco "seklo". S okolím nekomunikovala vůbec, věty začala tvořit až mnohem později, nejednalo se však o normální věty, ale o nesouvislé, případně o sobě mluvila ve 3. osobě - „Eliška dělá" apod. Chodit začala kolem 19. měsíce. Vývoj jako kdyby se zastavil kolem 2,5 let, když jí bylo naočkováno MMR týden po nemoci. Uzavřela se ještě víc do sebe a komunikuje výhradně s člověkem, kterého si vybere, že s ním chce mluvit. Když nechce, nemluví vůbec. Provádí rituály, staví do řad, jí podle velikosti nakrájených kousků masa, třeba od nejmenšího po největší, trhá panenkám hlavičky, začíná být agresivní a mívá záchvaty. Povídá si někdy sama se sebou, má veliký nedostatek vitamínu D v krvi a je strašně slabá. Venku nevydrží dlouho chodit, často padá, nehtíky má rozpraskané jak stará babička a má na nich už čáry. Nedostatek vitamínu doktoři neřeší. Pokud jde o její chování, mají podezření na autismus. Dcerku nyní čeká návštěva psychologa. Diagnóza zatím není určena.

Obě dvě děti bývají hodně často nemocné. Mají oslabenou imunitu. Několikrát měly i silný zápal plic.

V roce 2015 se mi narodila nejmladší dcerka Leontýnka. Nyní jí je krásných deset měsíců, nikdy nebyla v nemocnici, ani závažnější choroby neprodělala. Není očkována a očkovat ji nenechám. Jsem přesvědčena, že nemoci u mých dvou dětí jsou následky očkování. Pro své děti chci to nejlepší a je mi opravdu líto, že nelze vrátit čas. Kdybych to věděla dříve, neočkovala bych.

maminka Lucie

“TABULKY JSOU TABULKY!!!”

Jmenuji se Petra a moje druhorozená dcera Nela se narodila s Treacher Collins syndromem (autosomálně dědičné onemocnění, které postihuje kosti, svaly i tkáně obličeje s následnými deformacemi a charakteristickou změnou vzhledu). Kvůli nízké váze proběhlo její první očkování až v pátém měsíci. Po třetí dávce hexavakcíny v sedmém měsíci byla tři dny apatická, celé tři dny se nehýbala, nezvedla ani ruku, ani nohu, nevyhledávala oční kontakt... Byla jsem přesvědčena, že je vše v normě, jelikož lékaři bohužel dostatečně neinformují, jaké nežádoucí účinky mohou nastat (ve skutečnosti upozorní pouze na teploty).

“Po třetí dávce hexavakcíny v sedmém měsíci byla tři dny apatická, celé tři dny se nehýbala, nezvedla ani ruku, ani nohu, nevyhledávala oční kontakt...”

Dceři se objevil i ekzém, který jsme začali řešit, nicméně se jedná o dlouhodobou léčbu. Mezitím mi volala dětská lékařka, že se mám s dcerou dostavit na další hexavakcínu. Slušně jsem se jí omluvila, že dcerka ještě nemá doléčený ekzém a že je ke všemu nastydlá a má velkou rýmu, že bych očkování raději posunula na dobu, až bude zdravá. Na to mi lékařka odpověděla, že rýma a ekzém vůbec nevadí. Ohradila jsem se, že ji nenechám očkovat do té doby, než bude dostatečně zdravá. Lékařka mi začala vyhrožovat „sociálkou”.

Začala jsem si tedy shánět různé informace o očkování a zjistila jsem, že apatie patří mezi vážné reakce. Zašla jsem za dětskou lékařkou, abych se s ní domluvila, popsala jsem jí všechny Nelinčiny reakce. Lékařka se mnou souhlasila v tom, že se jedná o opravdu vážnou reakci, když se tři dny nehýbala, ale doočkovat se prostě musí podle tabulek. Čekala jsem tedy až Nelince zmizí rýma, jenže dostala vysoké horečky (kolem 39°C). Po třech dnech neklesající horečky jsem se dostavila k lékařce s bezvládným tělíčkem a prosila o pomoc. Lékařka se na dceru ani nepodívala, natož aby ji vyšetřila. Neporadila mi ani, jak můžu srazit vysoké teploty (dělali jsme i zábaly, ale nepomáhaly). Zato ale opět řešila očkování! Zoufalá jsem odcházela domů a v noci nás odvážela záchranka.

Od pediatričky jsem odešla, ale druhý oslovený pediatr nás odmítl převzít do své péče. Naše třetí, poslední, pediatrička v okrese nás převzala s tím, že nám nebude dělat žádné zlo.

“Lékařka na mě křičela, že mi tu školku zakáže, pokud ji nenechám přeočkovat. Slib dodržela a dcerku ze školky vyloučili.”

V Brandýse žije lékařka v důchodu, která mi zdlouhavou cestou pomohla se objednat do očkovacího centra v Motole, kam jsme se dostali až po roce, jelikož dcerka byla každý měsíc nemocná (záněty v těle, rýma, kašel). Čekali jsme i na operaci a v Praze nám řekli, že nemáme očkovat před operací. V očkovacím centru mi sdělil, že jí píchnou Infanrix Hib (záškrt, tetanus, černý kašel, haemophilus influenzae B). Vakcínu rozdělili na tři dávky s tím, že pediatrička doočkuje obrnu a žloutenku B.

V té době bylo dcerce 2,5 roku a již půl roku se ani jednou nepočůrala. V den očkování se večer počůrala a opakovaně pak celý měsíc několikrát denně. Problém jsem sdělila naší pediatričce, ta pouze poznamenala, aniž by něco poznačila do karty, že to bylo asi z toho šoku. Znovu jsem se snažila vlídným hlasem upozornit, že se mi nelíbí doočkování, když byly opět problémy. Bála jsem se, aby mi dcerka nezůstala ochrnutá. Odpověď lékařky zněla “Tabulky jsou tabulky!” Dcerka nastoupila do mateřské školy s přihláškou, na které bylo uvedeno, že není doočkována, přestože má 4 dávky vakcíny ...

Nastoupila jsem do zaměstnání a doufala jsem, že se s pediatričkou dohodnu. Jednoho rána se u mě zastavila sociální pracovnice, tak jsem jí vše vysvětlila. Zhruba po měsíci, kdy dcera docházela do mateřské školy, mi volala pediatrička vzteklým hlasem, že nejsem solidní, že jsem se nedostavila k dceřině doočkování. Omluvila jsem se, že má opět rýmu, že jsem ji musela nechat doma, aby nenakazila další děti ve školce. Lékařka na mě křičela, že mi tu školku zakáže, pokud ji nenechám přeočkovat. Slib dodržela a dcerku ze školky vyloučili.

Sepsala jsem reverz a žádala lékařku, aby nám napsala kontraindikaci. Lékařka pouze odsekla, že dcera žádnou kontraindikaci nemá. Přestože lékařka souhlasí, že třídenní apatie je závažná komplikace po očkování, není ochotná napsat kontra-indiakci pro další očkování. Následně přišla „sociálka" podruhé – tentokrát s tím, že na mě zavolají policii.

"Přestože lékařka souhlasí, že třídenní apatie je závažná komplikace po očkování, není ochotná napsat kontraindiakci pro další očkování."

Mezitím jsem podstoupila operaci (rakovina prsu), měla jsem několik zhoubných nádorů. Čeká mě 25 chemoterapií, což je dost náročná léčba, takže moc potřebuji, aby dcerka mohla do školky chodit. Kdo mi ale napíše pro dceru kontraindikaci, aby mohla nastoupit do školky a já měla klid po náročné léčbě, to opravdu nevím ...

Snažím se, aby mé dítě podstoupilo očkování tím pro ně nejpříznivějším způsobem. Pečlivě dbám na to, aby bylo v době očkování zdravé a aby dostalo pro své tělo nejpříznivější kombinaci vakcín. Spolupracuji s očkovacím centrem, vyhledávám si informace. Přesto je na mne posílána soci-álka a dokonce i policie. Má dcera si už takhle malá užila spoustu zdravotních komplikací, k tomu jí je ze strany státu znepříjemňován život ještě zákazem vstupu do kolektivu. To vše navíc výrazně zhoršuje také mou možnost rekonvalescence. Takovou pomoc od státu a zdravotnictví si skutečně nepředstavuji.

"Spolupracuji s očkovacím centrem, vyhledávám si informace. Přesto je na mne posílána sociálka a dokonce i policie."

maminka Petra

SIMULTÁNNÍ PODÁNÍ VAKCÍN INFANRIX HEXA A SYNFLORIX

V lednu 2015 jsme se synem (20 měsíců) absolvovali 4. očkování vakcínou Infanrix Hexa a Synflorix (pneumokoky). Týden na to přestal jíst. S mužem jsme se pídili po důvodu. Asi po dvou dnech přemlouvání k jídlu a pití jsme náhodně objevili opravdu hodně aftů! Měl jich plnou pusinku, což se podle mého názoru nevyrojí za noc. Po přeléčení se mu ve velkém začaly dělat opary. Co 14 dní se objevily nejen na rtu, ale i na bradě, tvářích nebo v nose.

Dle doktorky to ale s očkováním samozřejmě nemohlo mít souvislost...

> "Týden na to přestal jíst. S mužem jsme se pídili po důvodu. Asi po dvou dnech přemlouvání k jídlu a pití jsme náhodně objevili opravdu hodně aftů!"

Zhruba po měsíci od této chemické nálože začal trpět na zácpy (minimálně 1x týdně). Jeho trápení se stolicí vyústilo až ve strach jít na nočník, protože věděl, že to bude bolet.

Kdybych měla tenkrát informace, jaké mám dnes při péči o druhého syna, který je nyní v 5 měsících zatím neočkován, ušetřila bych svého drobečka trápení, které musí i dnes, víc jak rok po očkování, několikrát do měsíce absolvovat.

Chybami se člověk učí, nejhorší na tom ale je, že to odnáší naše děti!

maminka Šárka

ZMĚNA V CHOVÁNÍ PO OČKOVÁNÍ VAKCÍNOU PRIORIX

Náš syn Přemysl byl očkovaný dle očkovacího kalendáře povinnými vakcínami a ještě dostal i dvě nepovinné. Všechno proběhlo v pořádku, zaznamenali jsme jen krátký pláč a teplotu. Problémy nastaly po podání druhé dávky vakcíny Priorix proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím ve dvou letech. Do té doby to bylo zdravé, veselé, vnímavé, živé dítě, které krásně mluví.

Když jsme přišli domů po tomto očkování, Přemeček začal velice křičet. Tento neutišitelný křik trval téměř 2 hodiny. Pak následoval přes čtyři hodiny trvající neutišitelný pláč. Byla jsem v šoku a nevěděla, co mám dělat. Tak jsem jen u něj seděla, hladila ho a brečela taky, protože jsem byla zoufalá a nevěděla, jak mu mám pomoct.

> "Zůstal tam bezvládně sedět opřený, vypadal jak tělo bez duše, měl zakalené oči a díval se do prázdna."

Najednou z ničeho nic přestal plakat, tak jsem ho posadila na gauč a pustila mu pohádky. Zůstal tam bezvládně sedět opřený, vypadal jak tělo bez duše, měl zakalené oči a díval se do prázdna. Myslím že ty pohádky ani nevnímal. Já jsem utekla vedle do místnosti a brečela. Věděla jsem, že je zle a v tu chvíli jsem ani netušila, jestli bude můj milovaný chlapeček ještě někdy v pořádku.

Od tohoto okamžiku nastal dočasný regres ve vývoji. Nejenom, že přestal chodit, mluvit a smát se, ale přestal i vnímat okolí, komunikovat a reagovat na své jméno. Zůstal jen sedět jak hadrová panenka. Objevila se velká bolest a otok v místě vpichu a čtyřdenní horečka 39,5°C. Dále nás potrápila dočasná anorexie – odmítal jakoukoliv stravu a pil jen po doušcích vodu.

Po uplynutí nejméně 14 dní se tento stav začal měnit. Znovu začal chodit, mluvit, ale už nebyl jako dřív, byl jiný, vážný. To jsem nevěděla, co nás ještě čeká. Objevily se u něj, bez jakýchkoli vnějších příčin, hrozné záchvaty vzteku

s křikem, při kterých se celý velice třepal, jako by byl v křeči. Křičel a mlátil hlavou o zem, o nábytek nebo se zaťatými pěstičkami strašně mlátil do hlavičky. Po těchto záchvatech byl celý rudý, oblečení měl úplně mokré od toho, jak se zpotil, a nemohl se ani pořádně nadechnout. Někdy takový záchvat trval i půl hodiny a objevil se i vícekrát za den. K tomu trpěl neustálou nervozitou, byl podrážděný a trpěl i nadále nechutenstvím.

"Křičel a mlátil hlavou o zem, o nábytek nebo se zaťatými pěstičkami strašně mlátil do hlavičky. Po těchto záchvatech byl celý rudý, oblečení měl úplně mokré od toho, jak se zpotil, a nemohl se ani pořádně nadechnout."

Rovněž nastaly každodenní velké problémy se spaním – noční běsy, blouznění, noční neutišitelný křik a pláč, který trval někdy i hodinu a který se vyskytoval dvakrát až čtyřikrát za noc. Také po každém spánku přes den následoval minimálně hodinový neutišitelný křik a pláč, nesměla jsem se ho ani dotknout a ani na něj promluvit. V tomto stavu byl téměř rok, následně se jeho stav začal pomalu zlepšovat a tři měsíce po třetích narozeninách vymizely i problémy se spaním.

Bylo to velmi psychicky náročné období a jsem šťastná, že to náš syn nakonec zvládl. Jen doufám, že až půjde do školy, neobjeví se ještě nějaké následky nežádoucích účinků vakcinace v podobě nějakých poruch učení, soustředění nebo chování. Po této hrozné zkušenosti už odmítám pokračovat dále ve vakcinaci a myslím si, že nikdo nemá ani právo mě nutit. Tímto jsem také ztratila důvěru k lékařům a k celému zdravotnictví.

Jana

I PŘES ŠPATNOU REAKCI NA OČKOVÁNÍ JSEM NUCENA DOOČKOVAT

Očkování nám doktorka doporučovala hned od 9. týdne, jak se uvádí ve všech propagačních letáčcích. Bohužel (dnes už však říkám díky Bohu) byla dcerka nachlazená (kašlala a měla rýmu), takže jsme očkování hexavakcínou (Hexacima) odložili na její 12. týden života. V té době jsem ještě netušila, jak závažné mohou být nežádoucí účinky po očkování. Resp. jsem lékařce slepě důvěřovala. Sama mám vysokoškolské vzdělání v oboru biotechnologií, takže mi jsou dobře známy přínosy očkování pro lidstvo celkově a nikdy jsem se nezamýšlela nad tím, jak špatné může být naočkovat zdravé (natož nemocné) dítě…

Očkování jsem se tedy nebála a ve 12 týdnech jsme došli na jeho aplikaci. Dcerka v té době ještě trošku pokašlávala, ale byla jsem paní doktorkou (i sestřičkou) ubezpečena, že to je v pořádku ("takhle bychom mohli čekat věčně, ty malé děti mají rýmičku pořád…"). Nebyla jsem poučena o nežádoucích účincích, nedaly mi na přečtení příbalovou informaci, pouze mě upozornily, že dcerka může mít zvýšenou teplotu, bouličku v místě vpichu a být plačtivější. Chtěla jsem očkovat i Prevenar 13 (proti pneumokokovým infekcím) a paní doktorka mi navrhla, že bychom to daly naráz, což jsem naštěstí odmítla.

Protože dcerka nevykazovala žádné extrémní negativní účinky na první očkování, pouze trochu poplakávala, šla jsem tedy za dva týdny na slibovaný Prevenar 13 opět beze strachu (bylo jí tehdy 14 týdnů). Po aplikaci tohoto očkování měla v místě vpichu asi pět dní červenou bulku, měla zvýšenou teplotu a byla hodně plačtivá… Za pár dní na to se začala propínat v celém těle, měla roztažené ručičky a zaťaté nohy, byla celá zaťatá i v pusince… Dělala to při hře, při přebalování, tak nějak pořád, ale jinak nevypadala „nemocně" a byla veselá, tak jsem to neřešila… Po měsíci jsme šly na druhou Hexacimu a za další 3 týdny na druhý Prevenar 13.

Celou dobu mezi těmito očkováními se malá Miriam stále propínala a zatínala tělíčko. Avšak po několika dnech po druhé dávce Prevenaru 13 (teplotu 39,3°C a celé červené a nateklé stehýnko po dobu asi 5 dní bych ještě rozdýchala) byla

dcerka úplně malátná, přestala se jakkoli vyjadřovat, přestala žvatlat, převalovat se na bok (tehdy ještě neuměla jít až na bříško), přestala se o cokoli snažit a pouze ležela a okolí pozorovala jen očima. Jakmile jsem jí já, nebo cokoli jiného, zmizela z dohledu, neřešila to a koukala dál do prázdna.

Nemusím zde asi vysvětlovat, jak jsem se jako matka cítila… Když moje nádherná dceruška, která byla zdravá, šťastná, akční a měla se čile k světu již od narození (11 dní přenášená, porod bez komplikací a bez medikace) se najednou úplně „zasekla" a vypadala, jako by na nic neměla sílu. Do toho jsem řešila bojkot kojení (nebyl nahodou taky po očkování?), lékařka mi vyhrožovala s umělým mlékem… V té době jsem se začala zajímat o negativní dopady po očkování, protože mi bylo jasné, že se to nestalo jen tak. A našla jsem spoustu informací popisující právě zastavení vývoje, apatii atd.

> "… dcerka byla úplně malátná, přestala se jakkoli vyjadřovat, přestala žvatlat, převalovat se na bok, přestala se o cokoli snažit a pouze ležela …"

Zašly jsme na neurologii, kde nám lékařka potvrdila moje obavy, že to opravdu bylo z očkování, což uznala i naše dětská lékařka. Nicméně v té době se již Miriamka (po třech týdnech tohoto stavu) začala díkybohu dávat jakžtakž dohromady… Byly jsme i na rehabilitaci, aby se malá trošku rozhýbala z té apatie, což jí asi také pomohlo.

Teď jí je 7 měsíců a už se mi zdá, že se z toho dostala a začala zase normálně fungovat. Jen se teď obávám, co přijde po dalším očkování. Jsme objednané do centra rizikového očkování v Motole na poradu o dalším postupu. Prevenar rozhodně nedoočkuji, ale kvůli školkám jsem tlačena to povinné doočkovat…

Kéž by se legislativa změnila jednou provždy…

maminka Bětka

POŘÁD DOUFÁM, ŽE MI JEDNOU ŘEKNE "MAMI"

Když jsem se dozvěděla, že čekám miminko, přestala jsem kouřit a kávu jsem vyměnila za meltu. Celé těhotenství probíhalo bez problému a 11.7.2010 se mi bez komplikací narodil syn. Na den přesně v termínu.

Leonek byl „tabulkové dítě" – seděl v půl roce, lezl v 7 měsících, chodit začal v 11. měsíci. Kojený byl půl roku. Kolem roku začal klasicky žvatlat slabiky. V roce říkal „ahoj", na holuba ukazoval a říkal „táček" atd. Bylo to šťastné dítě, smíšek, měl radost ze života.

> "Pak jsme šli na očkování MMR a po něm začalo „peklo". Můj usměvavý syn se proměnil v zuřivou bestii - jen se vztekal, plakal... Ani tehdy mě nenapadlo, že se něco děje."

V porodnici byl očkovaný proti tuberkulóze. Reakce byla taková, že se mu objevil vřed přes celou ruku. Naše dětská lékařka si nevěděla rady, a tak mě poslala do nemocnice na plicní oddělení, kde jsme byli „hlídáni". Nijak jsem tomu nevěnovala pozornost – lékařce jsem důvěřovala, neznala jsem následky očkování.

Pak jsme šli na očkování MMR a po něm začalo „peklo". Můj usměvavý syn se proměnil v zuřivou bestii – jen se vztekal, plakal, místo „ahoj" řekl jen „an, an". Ani tehdy mě nenapadlo, že se něco děje. Od všech jsem jen slyšela, že to je kluk, že oni mluví později, jsou lenivější.

Ve třech letech nastoupil do školky. Že nemluvil, nikomu nevadilo. Znovu jsem poslouchala, jak se ve školce zklidní a začne mluvit. Nestalo se tak. První den ve školce pokousal 16 dětí a vzal to i přes personál. Ten den jsem si uvědomila, že se něco děje a začal nám kolotoč návštěv lékařů a odborníků, kteří si nás přehazovali jako horkou bramboru – ušní, neurolog, psycholog, psychiatr, SPC, magnetická resonance, EEG, noční video...

Tři roky běhám se synem po lékařích a co jsem se dozvěděla? NIC. Slýchám pouze „to se tak někdy stává" nebo „máte dítě s vojákem a myslíte si, že bude syn normální". A tak bojujeme dál. Zkoušela jsem homeopatii, aby se z něj ten odporný hliník vyplavil a nastartoval mu mozeček tak, jak mu fungoval předtím - bohužel bez úspěchu. Zkouším šarlatány, omega mastné kyseliny ... Psychiatr mi cpe ritalin, ale to se mi synovi dávat nechce. Nakonec mu byla stanovena diagnóza ADHD,těžká dysfázie, znaky autismu a mentální retardace. Zvykla jsem si, že je syn jak tasmánský čert, ve školce funguje s asistentkou.

"Tři roky běhám se synem po lékařích a co jsem se dozvěděla? NIC. A tak bojujeme dál."

Když bylo synovi pět let, chtěla mi ho lékařka naočkovat proti tetanu. Odmítla jsem. Neuroložka mi napsala do zprávy, že není vhodné očkovat - pediatrička se z toho málem sesypala. Nechápu její reakci a už jí nevěřím. Nevěřím vůbec žádnému očkování.

V červenci 2016 bude synovi 6 let, rozumí všemu, co řeknu, ale stále nemluví. Odpoví jen „jo" a „ne". A já stále doufám, že mi jednou řekne „mami"...

maminka Žaneta

PROZŘENÍ ZA 5 MINUT 12

Když se mi narodila dcera, byla jsem zásadně PRO očkování. Všichni, kteří byli proti očkování, byli pro mě blázni, kteří ohrožují moje děti na zdraví. V jedné facebookové skupince, kde jsou pouze maminky z našeho města, bylo toto téma vždy velmi „horké" a je vlastně do teď. Vždy jsem se stavěla zásadně na stranu PRO očkování s klasickou větou, že nežádoucí účinky se prostě mohou vyskytnout, že se to stává. Jednou jsem takto dokonce tlačila na maminku, která poté vybuchla, že její dítě po očkování zemřelo, a následně si mě zablokovala. Dodnes je mi to strašně líto. Tak moc se cítím za svá slova hloupě a celou tu situaci bych chtěla vrátit zpět. Bohužel to nejde.

"Dcera zpočátku neměla vážnější reakce. Až po třetí dávce hexa a Synflorix byla hodně spavá a apatická a přestala si broukat."

Svou dceru jsem na radu našeho lékaře nechala očkovat hexavakcínou a vakcínou Synflorix. Zřejmě jsem ale měla i přes své přesvědčení podvědomě strach a očkování kvůli rýmě posouvala. Nakonec však k očkování došlo. Lékař mi doporučil při plačtivosti mé dcery nedávat prso, ale sladký čaj, při horečce paracetamol. Dcera zpočátku neměla vážnější reakce. Až po třetí dávce hexa a Synflorix byla hodně spavá a apatická a přestala si broukat. Mimoto měla velkou zatvrdlinu v místě vpichu, která přetrvávala pod kůží velmi dlouho. Lékař mi řekl, že je to normální stav.

Mně se to nelíbilo a začala jsem se o očkování hlouběji zajímat. Hledala jsem si články, četla knihy, dávala si dohromady pro a proti očkování a ptala se i lidí v okolí. Začala jsem narážet na rodiče, kteří pozorovali velmi vážné nežádoucí účinky po očkování svých dětí jako encefalitický pláč, regres ve vývoji, ochrnutí, apatii, boláky v místě vpichu atp. Články o očkování jsem začala sdílet na své zdi na Facebooku.

"Začala jsem narážet na rodiče, kteří pozorovali velmi vážné nežádoucí účinky po očkování svých dětí jako encefalitický pláč, regresve vývoji, ochrnutí, ..."

Tehdy se na mne obrátila známá, že má veliké problémy se synem. Měl těžké reakce po očkování hexou a její pediatrička ji stále, i přes zjevné nežádoucí účinky, nutila očkovat dále. Po očkování Priorixem prodělal její chlapeček regres ve vývoji, vyvinul se u něj autismus a celková retardace. Do té doby celkem zdrávé dítko přestalo chodit a mluvit. Dnes má potvrzení na kontraindikaci a doporučení dál neočkovat.

"Dnes mám u obou dětí podepsaný negativní reverz. Očkování mě zatím nepřesvědčilo o své zdravotní nezávadnosti, naopak stále častěji potkávám rodiče, kteří nemají s očkováním dobré zkušenosti."

Všechna tato fakta a stav mé dcery po očkování znejistil mou víru ve zdravotní nezávadnosti očkovacích látek a po velmi pečlivém uvážení jsem se rozhodla podepsat lékaři negativní reverz. Ten to ovšem vzal velmi dramaticky, a ač jsem byla v 6. měsíci těhotenství, osopil se na mne s tím, že mě udá na hygienu. Náš lékař je starý pán, zásadně pro očkování. Mnoho maminek, které neočkují své děti, ve své péči nemá. Ale tuhle reakci jsem od něj nečekala. Na svou obranu jsem mu sdělila, že pokud mě udá, zažaluji ho za prozrazení lékařského tajemství. Z téhle situace se mi udělalo mdlo. Nakonec jsem vše ustála, ale na příští návštěvu jsem si s sebou vzala i svého muže. Dnes mám u obou dětí podepsaný negativní reverz. Očkování mě zatím nepřesvědčilo o své zdravotní nezávadnosti, naopak stále častěji potkávám rodiče, kteří nemají s očkováním dobré zkušenosti. Věřím, že své děti chráním, jak nejlépe dokážu. Jsou můj vesmír, město v poušti, jediné, co mám.

maminka Petra

WESTŮV SYNDROM

Mám za sebou pár perných let. Perných? Ne, pekla na zemi. Kdybych vám chtěla celý náš příběh vyprávět dopodrobna, popsala bych několik stránek.

Musím říct, že nevím, v jakém světě jsem před osudným očkováním žila, protože se kolem mě nevyskytl ani náznak informace o tom, že může být očkování podané v nevhodnou dobu nebezpečné. Nebo dokonce VELMI nebezpečné. Nechápu, že jsem nic netušila. Asi to tak mělo být, asi jsme si tím měli projít…

Úvodem musím napsat pár faktů. V rodině mého manžela se vyskytuje epilepsie. Nicméně pouze u manžela a jeho otce. Předci, manželovi i tchánovi sourozenci se tomuto problému údajně vyhnuli. Riziko získání dispozice a projevení epilepsie je v případě rodičů, u nichž má epilepsii jen jeden, pouhých 5%. Velmi nás proto zaskočilo, že se toto onemocnění, ve formě jakéhosi zahledění, náhle projevilo u naší starší dcerky v jejích 2,5 letech. Dcerka naštěstí na léčbu zareagovala velmi dobře a od samého počátku je zkompenzovaná.

Půl roku po diagnostikování epilepsie u dcerky se nám narodilo druhé miminko, rovněž holčička. Moc jsem si holčičky přála! Přes smutek z onemocnění starší dcery jsem byla nevýslovně šťastná. Naše maličká dobře jedla, rostla, sílila, velmi pěkně se vyvíjela, hezky pásla koníčky, zkrátka byla šikovná. Byla velmi hodná, téměř neplakala. Spokojené, přímo ukázkové miminko.

Pan doktor byl také spokojený, bohužel. A to i přesto, že:

- se narodila přidušená, zcela modrá (avšak nekřišená, Apgar skóre 8, 9, 10),
- měla těžší novorozeneckou žloutenku,
- je v rodině nepříznivá rodinná anamnéza – epilepsie u otce,
- byla čerstvě diagnostikována epi u starší sestry (lékař nemůže tvrdit, že zapomněl, starší dcera se v době očkování maličké chystala na hospitalizaci kvůli MR mozku)
- starší dcera dostala silný infekt dýchacích cest, rýmu, vysoké teploty, které se špatně srážely – musela brát ATB, která právě dobrala (den před aplikací očkování u mladší dcery)…

Lékař nebral v potaz žádný z těchto faktorů a neuvažoval o odkladu aplikace vakcíny. Naši malinkou, 11 týdenní, bez milosti naočkoval 1. dávkou hexy a Prevenarem - současně! Na dotaz, proč nedá zvlášť, řekl, že se dávají společně. Ještě nutno podotknout, že Prevenar jsem dát nechtěla, ale doktorovým nevybíravým přístupem (vydíráním, vyhrožováním vážnými nemocemi, pokud očkovat nebudeme) jsem se nechala přesvědčit, což pro mě není polehčující okolnost. Když dnes zpětně vidím tenhle seznam faktorů, proč mělo být očkování odloženo, jímá mě hrůza. Já prostě nevěděla, že se něco může stát...

"Po dobu asi 3 týdnů jsem občas viděla, že šilhá očičkama, měla encefalopatický pláč, byla velmi neklidná, podrážděná, často se budila, špatně spinkala ..."

Bezprostředně pár dní po očkování začala dcerka při kojení škubat hlavičkou, to ale brzy ustalo. Po dobu asi 3 týdnů jsem občas viděla, že šilhá očičkama, měla encefalopatický pláč, byla velmi neklidná, podrážděná, často se budila, špatně spinkala (doktor mi opakovaně tvrdil, že se jedná o projevy tříměsíčních kolik, přestože je v šestinedělí neměla)... Ve chvíli, kdy se vrátilo ono škubání hlavičkou, přestávala pást koníčky a začala jít do regrese, nadešel termín dalšího očkování. Musím poznamenat, že doktor se na včeličku zase těšil. Já mu radost zkazila nahraným videem, na němž naše holčička jakoby škytala. Doktor ihned a bez pobízení vypsal žádost na neurologii.

Tam jsem se dostali hned druhý den. Verdikt zněl Westův syndrom. Jedná se o velmi nebezpečné neurologické onemocnění, epileptický syndrom, který zapříčiňuje zástavu a poté i regres vývoje dítěte. Velice špatně se léčí. V případě, že se k neurologovi přijde pozdě, je špatně stanovena diagnóza, špatně vybrané léky nebo dítě na léčbu nereaguje, jsou důsledky tohoto vývoje pro budoucí život dítěte zničující. Obecná prognóza zní, že dítě zůstane na 95 % postižené mentálně i fyzicky. Následky jsou srovnatelné s DMO (dětská mozková obrna). Westův syndrom je věkově vázaný, nejčastěji se projevuje u chlapců mezi 3. - 7. měsícem věku. My jsme s dcerou naštěstí přišly včas. Také neuroložka odvedla velmi dobrou práci - diagnostikovala přesně a doporučila aplikaci správných léků. Dcera zareagovala ihned, syndrom se zkompenzoval a v následujících ně-

kolika dnech vymizela i „obyčejná“ epilepsie (šilhání). Po ukončení hospitalizace jsem vyhledala rehabilitaci, zařídila alternativní léčbu a rovněž se mi podařilo oslovit velice šikovnou lékařku homeopatku. Jí vybrané léky a biorezonance (Bicom) dcerce ohromně pomohly. Vše zapůsobilo ve vzájemné kooperaci.

Dcerka měla vývoj pozvolný, o pár měsíců opožděný. Zájem o svět a o hraní projevila až v 9 měsících. Žili jsme v neustálém napětí… Avšak nyní, ve věku 2 let, má vše dohnané. Je to malý rarášek, všude je jí plno, nic nenechá na pokoji a je velmi živá. Jako rodič musím bez obalu napsat, že zlobí. A hodně. Snažím se to svádět na její horoskopické znamení.

Lékařka na neurologii řekla, že je to velká smůla, že epilepsii mají obě děti… Dnes už se plánuje vysazování léků u obou holčiček. A konečně, za odměnu, že jsme naši holčičku z toho marastu vysekali, můžeme znovu očkovat! Děkuji, nechci. Vzhledem ke všem okolnostem je zarážející, že pro lékaře není nic z toho kontraindikací.

Z péče lékaře jsem holčičky odhlásila po půl roce od aplikace vakcíny. Dlouho mi trvalo, než jsem si uvědomila a dovolila si připustit, že to, co se stalo, není moje vina. Toto nebyl jeho první „přešlap“, už se na nich vyřádil dost. Škoda, že jsem nevnímala náznaky své intuice. Podařila se nám velká věc a budu za ten dar nadosmrti vděčná.

Nyní provádím osvětu, kterou já neměla, protože já o nežádoucích účincích, krom teplot, nic nevěděla. Proto naši zkušenost předávám dál. Ví o ní přátelé, známí i cizí lidé, když se dáme do řeči… Když tyto informace zachrání život či jeho kvalitu alespoň jednomu děťátku, má to smysl! Ještě stále je mnoho lidí, kteří věří, že očkování je důležité a smysluplné a že není nebezpečné! To už dnes pro mne není přijatelné tvrzení. Očkování oslabeného či rizikového dítěte má být odloženo na bezpečnější dobu a podáváno za použití podpůrných homeopatických prostředků. Vždy by se měla zvažovat vhodnost podávaného preparátu. Nebo rovnou zvážit, zda je očkování daného dítěte vůbec vhodné.

J. M.

JŮLINKA A ADÁMEK

Jůlinka a Adámek se narodili předčasně, ve 33. tt, v červnu 2012. Kvůli předčasnému porodu bylo u obou očkování odloženo – důvodem byla nedonošenost u obou dětí a váha u jednoho z nich (Jůlinka). Termín prvního očkování byl tedy ve věku necelých dvou let:

Jůlinka
3. 4. 2014 Infanrix
16. 5. 2014 Infanrix
27. 6. 2014 Infanrix
16. 6. 2015 Infanrix

Adámek
3. 4. 2014 Infanrix
16. 5. 2014 Infanrix
5. 11. 2014 Infanrix

Adámek (porodní hmotnost: 1 490 g)

REAKCE NA OČKOVÁNÍ HEXAVAKCÍNOU

po 2. dávce hexavakcíny

- teplota přes 39°C
- zvracení (prvně od narození)
- v noci po očkování neutišitelný a několik hodin trvající ostrý pláč (nám do té doby u dítěte neznámý)
- přesně ode dne očkování druhé dávky nastaly nečekané problémy s usínáním (do 2. dávky hexavakcíny syn naprosto vzorově a bez sebemenších problémů usínal!!!)

po 3. dávce hexavakcíny

- za několik hodin po očkování problémy s nohou, nemohl si sednout na bobek, nemůže se najednou posadit na nočník, kulhal – hlášeno telefonicky lékařce
- přetrvávající únava po očkování
- několikahodinové neutišitelné pláče opakující se v různých intervalech
- zřetelná změna chování, dlouhodobá + druhý den po očkování jednorázové násilné chování - prvně

Neutišitelný pláč se přesně ode dne 2. dávky hexavakcíny opakoval u našeho syna v určitých intervalech. Buď si lehl na zem a neutišitelně plakal a všechny od sebe odháněl slovy „pryč, pryč“ nebo po odpoledním spaní zůstal stát v postýlce a také velmi dlouho neutišitelně plakal a nenechal na sebe sáhnout. Střídavě volal maminku nebo tatínka, ale po příchodu nás vždy vyháněl od sebe. Tyto pro nás neskutečně traumatizující stavy našeho syna se objevily po 2. a po 3. dávce očkování a postupně časem samy vymizely. Nyní už k těmto stavům vůbec nedochází a vše je v tomto ohledu v pořádku, máme ale strach z opakování uvedených stavů po dalších očkováních.

“Střídavě volal maminku nebo tatínka, ale po příchodu nás vždy vyháněl od sebe. Tyto pro nás neskutečně traumatizující stavy našeho syna se objevily po 2. a po 3. dávce očkování a postupně časem samy vymizely.”

Další věcí, která je pro syna i pro nás velmi nepříjemná, je velká změna v chování, která následovala již po 2. dávce a po 3. dávce se znovu objevila a dodnes v určitých případech přetrvává. Dítě, které bylo velmi společenské a samo bez vyzvání vcházelo do obchodů či budov, větší množství lidí mu vůbec nevadilo (a nechtěl ani zpět domů!), nyní můžeme brát pouze na některá místa. Adámek jezdí většinou pouze k babičkám (jen někdy do bazénu, na nádraží, na „bagry“, do přírody...) a nechce již chodit na pravidelné plavání, hudební výchovu, do mateřského centra atd., i když před druhou dávkou chodil všude úplně bez problémů (máme řadu svědků na všech uvedených místech...) a s velkou radostí tato místa navštěvoval. Ráda bych například podotkla, že před očkováním ani neplakal na kontrolách u praktického lékaře jako ostatní děti. Vzhledem k tomu, že se takto začal chovat bezprostředně po očkování, domníváme se, že souvislost existuje i v tomto případě. Po té, co je Adámek již u babičky, většinou bez problémů s ní nebo s námi různá místa navštěvuje, chodí do obchodů a rád komunikuje s lidmi. Nemá ale rád uzavřené prostory, kde je hluk a hodně lidí v jedné místnosti...

Jůlinka (porodní hmotnost: 1 120 g)

REAKCE NA OČKOVÁNÍ HEXAVAKCÍNOU

- neutišitelný pláč
- dlouhodobé narušení spánku
- zaklánění hlavy dozadu po 2. dávce, mosty...

Po 2. dávce hexavakcíny měla horečku a v noci neobvyklý pláč. Od té doby se také občas nečekaně objevil dlouhodobý pronikavý neutišitelný nářek.

Po 3. dávce hexavakcíny měla také horečku a došlo k narušení spaní. Julinka spala již řadu nocí v celku, po 3. dávce se opět začala několikrát za noc budit. Nyní je již vše v pořádku.

Došlo také k určité změně v chování po očkování, i když ne tak výrazné jako u Adámka. Dle výše uvedených nežádoucích účinků ale máme rovněž strach z dalšího očkování.

V mateřském centru nás přítomná lékařka při mém popisu situace reakce na očkování u dvojčat upozornila (nevím, zda jsem si poznamenala správně – omlouvám se za případné chyby), že u našeho dítěte se možná jednalo o encefalitickou reakci – křik a encefalopatickou reakci – změna chování, kdy obě tyto reakce mají být absolutní kontraindikací dalšího očkování a upozornila nás, že bych reakci na očkování měla popsat našemu dětskému lékaři k posouzení situace. Mnou popisované symptomy u dvojčat prý odpovídaly postižení nervového systému a příznakům otoku mozku po očkování.

"Julinka spala již řadu nocí v celku, po 3. dávce se opět začala několikrát za noc budit."

Nežádoucí účinky jsem ústně i písemně hlásila naší ošetřující lékařce. Reakce byla taková, že si lékařka moji zprávu založila a vůbec se k našim problémům

dále nevyjádřila, nepadlo ani slovo lítosti. Jediné, co mi řekla, bylo, že mi asi teď nebude nabízet další očkování - což je pravda a další očkování mi zatím "nenutila".

> "Jsem přesvědčená o tom, že nebýt očkování, tak by byl život našich dvojčátek úplně jiný a že by k mnoha problémům, které teď máme, vůbec nedocházelo."

Nicméně mám obavu z budoucna. Bojím se, že k nátlaku nakonec stejně dojde, přinejmenším by děti nebyly přijaty do školky, pokud by nebyly doočkovány.

Bohužel náš Adámek ani Julinka nejsou po očkování vůbec jako dřív. S Adámkem je to opravdu náročné - očkování nám změnilo život. Jsem přesvědčená o tom, že nebýt očkování, tak by byl život našich dvojčátek úplně jiný a že by k mnoha problémům, které teď máme, vůbec nedocházelo. Velmi se tedy obávám dalšího očkování našich dvojčat a zároveň mám strach ze sankcí státu, pokud další očkování nebudeme ochotni absolvovat.

maminka Jana

TRAGICKÁ SMRT MALÉ ELIŠKY

Pokračování příběhu malé Elišky (uveřejněno v brožuře *Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin II.*), která po očkování Priorixem onemocněla epilepsií a má také diagnostikován dětský autismus.

"Eliška nemohla spát, budily ji noční můry, během kterých se zranila většinou v obličeji."

Po návštěvě SPC a dětského psychiatra se diagnoza jen potvrdila a já mohla začít napevno hledat speciální MŠ. Naštěstí se našlo místo ve školce se skvělým přístupem a speciální třídou pro autistické děti. Eliška se velice rychle zadaptovala a během 3 týdnů byla schopná ve školce vydržet.

Jenže, každé plus má své mínus. Elinka začala odmítat mého partnera. Dokonce tak moc, že i když stála na druhé straně pokoje, tak až hystericky plakala a začala si rozškrabávat obličej. Musím podotknout, že je mám stále na očích, a tak tedy vím jistě, že jí nikdy neublížil, aby se jej musela bát. Záchvaty vzteku a hysterie došly tak daleko, že jsem byla nucena nasadit Diazepam do doby, než nám nasadili nové léky na uklidnění.

"Záchvaty vzteku a hysterie došly tak daleko, že jsem byla nucena nasadit Diazepam do doby, než nám nasadili nové léky na uklidnění."

Eliška nemohla spát, budily ji noční můry, během kterých se zranila většinou v obličeji. Vyškubávala si vlásky, otloukala hlavu o stěnu, okopávala nohy o hranu postele... Když jsem se jí během těchto záchvatů pokusila držet, aby si neublížila, prala se se mnou do vyčerpání a nakonec usnula...

Tyto stavy jsem řešila na všech frontách a teď doufáme ve správnou medikaci a zlepšení stavu. Na začátku jsem odmítala jakákoliv sedativa, ale dnes jsme v takové situaci, že je Elinka mít musí, aby nebyla každou chvilku na chirurgii s úrazem.

Přikládám pár fotografií - jsou to vesměs následky afektivních záchvatů (modřiny, lysiny po vytržených vlasech, poranění v obličeji apod.).

Foto č. 1: *nohy okopané po afektivním záchvatu*
Foto č. 2: *lysina ve vlasech po vytržení pramenu vlasů během afektivního záchvatu ze dne 22.5.2016*
Foto č. 3: *rozseknutý ret (bylo nutno sešít), modřina na levém oku.*

"Na začátku jsem odmítala jakákoliv sedativa, ale dnes jsme v takové situaci, že je Elinka mít musí, aby nebyla každou chvilku na chirurgii s úrazem."

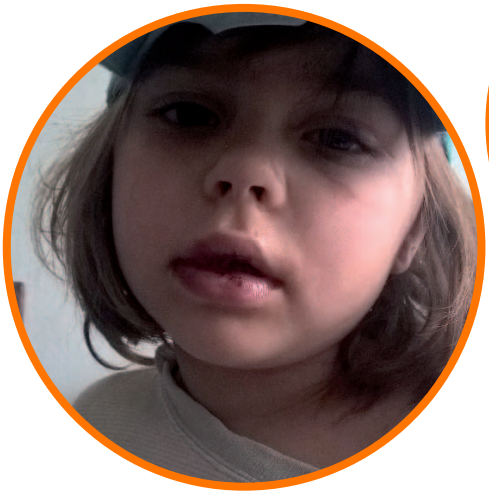

Celý tento příběh má, bohužel, tragickou dohru a byl doplněn ještě před uzávěrkou brožury.

4.11.2016 jsem šla s Eliškou na kontrolu k psychiatričce, kde jsem už v srpnu žádala o poukaz na ochrannou helmičku pro malou. Velice často se totiž stalo, že hlavou narážela během záchvatu do zdi, podlahy nebo nábytku. Paní doktorka mi místo toho nabídla hospitalizaci, kterou jsem odmítla. Myšlenka toho, že moje dítě, které je na mě silně fixované, bude zavřené mezi cizími lidmi bez mé přítomnosti, byla šílená. Viděla jsem v jasných barvách, že tam bude Eliška pod vlivem léků, nedej bože připoutaná k posteli. Odešli jsme se zprávou, kde je psáno, že je možné helmu použít, ale poukaz jsem nedostala.

"4.11.2016 jsem šla s Eliškou na kontrolu k psychiatričce, kde jsem už v srpnu žádala o poukaz na ochrannou helmičku ... Paní doktorka mi místo toho nabídla hospitalizaci, kterou jsem odmítla."

Po víkendu jsem nechávala děti doma. Byly nemocné a Eli měla jít v pátek k zubaři vytrhat pár zoubků. Ráno jsem zavolala do školek a k neuroložce s tím, že Elince propadla expirace na diazepamu kvůli epilepsii, a že tedy prosím o poukaz na helmičku. Týden před tím jsem se s neuroložkou domlouvala, že pokud mi ji ani tentokrát psychiatra nenapíše, přijdu pro poukaz k ní. Uložila jsem děti do postelí a odpoledne, když přijel můj přítel z práce, jsme se u dětí vyměnili a já jela na výpomoc. Po hodině a půl mi přítel volal, že je s Eliškou zle a mám se vrátit domů. On zatím zavolal rychlou a začal boj o její život, který prohrála.

Zemřela na následky poranění způsobeného během afektivního záchvatu.

maminka Elišky

Lékařská zpráva

Jméno	**Eliška Dastychová**	Číslo pojištěnce	[redacted]
Adresa	[redacted] **Ostrava - Zábřeh**	Zdravotní pojišťovna	**213**
Datum narození	**21.9.2011**		
Kontakt	[redacted]		

Anamnéza

15.5 2015 prvovyšetření pro nerovnoměrný vývoj, susp PAS

ANAM :

RA: matka r. 89, vyučena, pracuje jako dělnice, stp postraumatické poruše-přepadenív anam , otec r. 86, vyučen, pracuje jako dělník, snad povahově impulzivní.

Sourozenci : Samuel r. 2012, Damián r. 2016.

Rodiče nebyli sezdání , bydli ve společné domácnosti do 3 let věku dívky. T.č. matka bydlí s dětma sama, otce vídá málo. Matka má přítele.

Oa: těhotenství bez komplikací, porod v termínu 3080/49, nekřišena, žloutenka -o, nerovnoměrný vývoj

Neurologie: 7/2015 : MUDr.Zakoutová- MR mozku norma, dle EEG záhledy- parciální epilepsiese záchvaty komplexnímu- medikace Lamictal 50mg 1-0-1, vývojová dysfázie

ORL, foniatrie: 12/2014-nevyšetřena pro nespolupráci

Psychologické vyšetření :7/2015 Mgr.Šedová- DACH 40 b, klinický dojem s výsledků testů naszačuje dg - dětský autismus, opožděný vývoj

Mgr.Gebarová 10/2016: nerovnměrný vývoj, kognitivní schopnosti nerovnoměrné, OVŘ

SPC: vyšetřeni zprávu nemají k dispozici

Školní dotazník : 3/2016: ve speciální MŠ adaptována, dokáže respektovat režimkratší doba soustředění při delších činnostech. Pokroky ve vývoji řeči, časté stavy vztekánáí a afektů se sebepoškozování .

AA: neguje

FA: lamictal 50 mg 1-0-1,5, Chlorprothixen 15mg 1/2-0-1/2, Seropram 2gtt-0-0

PSA: MŠ speciální

NO :

Z prvovyšetření :

Dle matky : těhotenství bez potíží, nerovnoměrný vývoj. Jako kojenec sociální úsměv navazovala, reagovala. Ve 13 měsících řekla máma. pak po očkování v 15 měsících- bouřlivá reakce, přestala mluvit, chování se změnilo.

Vývoj řeči- vezme mamku za ruku, bez očního kontaktu, občas gestikuluje. Občas řekne slovo- hačí apod.. opakuje coto je....matka má pocit, že nemá zájem o rozvoj řeči..

Hra: co najde to si prohlíží, nebo řadí věci do hračky, panenky nemusí, vše okusuje..

Socializace : podle toho jak kdy, výběrová, sama za dítětem si nezajde, společné hry nerozvíjí.. cizí lidi nevyhledává, mazlivá jak kdy..

Chůze po špičkách, poskakuje, občas třepání ručkama, točí se do kolečka.. hluk ji nevadí, vlásky si stříhá sama, česání kdysi jí to vadilo, dnes je to lepší....občas divoká.. ritualizované chování - pohádka ráno, škrabkání po těle... během vzteku se zraňuje..

Dle dívky : K vyšetření v doprovodu s matkou, vrhá se na hračky, vyhraje si sama, přebírá hračky, řadí lehce za sebou, verbálně se neprojevuje, reakce na oslovení s námahou a to jak na matku tak na examinátora, společnou hru nevyhledává, dále v ní nepokračuje, bublifuk ji zaujme, ale jen krátce... pokud něco chce vezme mamku ruku... chlůze po špičkách

Ze sledování :

Dívka přijata do pedopsychiatrické péče patrné projevy nerovnoměrného a opožděného vývoje, projevy PAS v rovině dětského autismu, ale obtížně vyšetřitelná pro hyperkientické projevy, častou nemocnost. Pro afektivní rapty a sebezraňování upravována medikace sedativním směrem , při navyšování dávky však únava. Pozit efekt SSRI k sebezraňování. S matkou probírány výchovné strategie

SPP: lucidní, orientována hrubě, chování s výrazným psychomotorickým neklidem, impulzivitou, nižší frusrační tolerance, nic psychotického, afektivita bez deprese, bez větší tenze, v zátěži afektivní labilita, vyšší míra vzdoru, opozičnictví, se sebezraňováním, nic suicidálního, nerovnoměrný vývoj s popisy regresu ve vývoji, t.č. nápadnosti ve všech složkách pro PAS- narušený vývoj řeči, slabá snaha o nonverbální komunikaci, narušené sociální interakce, stereotypní hra a zájmy, motorické stereotypie- chůze po špičkách , celkově opožděný vývoj, organický terén- epilepsie na medikaci

SPS: KP komp, epilepsie

Dg: Nerovnoměrný a opožděný psychomotorický vývoj, OVŘ, hyperkinetické projevy NS, přítomna pervazivní symptonatika - dětský autismus F 84.0

Organický terén, v chování více opozičnictví, afektivní rapty při nelibosti, sebezraňování , terén epilepsie na medikaci

04.11.2016 09:28 (F840) Ambulantní péče

Nyní na cíleném vyšetření :

Dle matky : Kapky zabraly na afektivní záchvaty, přišli však taky na spouštěč a je to zvýšená fixace na matku. Chová se jinak v prostředí doma než když je jinde, záchvaty však mívá i ve školce. Dochází na logopedii, doma se snaží pracovat s piktogramy - má to efekt.

Dle dívky : K vyšeření živá, poskakuje po špičkách, krátce přehrábne hračky rozloží je pak je dá zpátky, dlouho u hry nevydrží, hned si bere odměnu, tablet, při nelibosti spustí na mamku pláč, cíleně trucuje, dnes se daří dívku matce zklidnit. Examinátora si nevšímá, nenavazuje spontánně větší kontakt, oční kontakt krátce, lépe na matku.

Obj.: lucidní, orientována hrubě, chování s výrazným psychomotorickým neklidem, impulzivitou, nižší frusrační tolerance, nic psychotického, afektivita bez deprese, bez větší tenze, v zátěži afektivní labilita, vyšší míra vzdoru, opozičnictví, se sebezraňováním, nic suicidálního, nerovnoměrný vývoj s popisy regresu ve vývoji, t.č. nápadnosti ve všech složkách pro PAS- narušený vývoj řeči, slabá snaha o nonverbální komunikaci, narušené sociální interakce, stereotypní hra a zájmy, motorické stereotypie- chůze po špičkách , celkově opožděný vývoj, organický terén- epilepsie na medikaci

SPS: KP komp, epilepsie

Plán: Stav není plně stabilizovaný, mírně polevily afektivní rapty, nadále však v zátěži dráždivá, hyperkinetické projevy.

Matka edukována o možnosti navýšení dávky medikace buď na 1-0-1/2 či 1/2-0-1 - sdělí efekt, Cave útlum.

Stran epi - vyčkáváme možnosti nasazení atomoxetinu.

Při trvání výrazných afektivních raptů se sebezraňováním a obtížné ambulantní titraci medikace /při navyšování udáván útlum/- nabídka i hospitalizace v režimu PN Opava. Matka edukována. Doma nadále výchovné vedení, důsledný a klidný režim, možnosti piktogramů

1x zpráva matka . Při trvání intenzivnímu sebezraňování i možnosti využití helmičky.

Ko 3/2017

Datum: 4.11.2016 *MUDr. Kristýna Mílková Pavlíková*

"ČERNOBYL" ANEB PROČ SEDÍM NA VOZÍKU

S laskavým svolením autorky převzato (zkráceno) ze stránky:
http://www.recenznik.eu/news/cernobyl-aneb-proc-sedim-na-prdeli/

Je 15. srpen léta Páně 1995. Krásný slunný den. Je mi 14 let. Jsem přirozeně hezká, štíhlá dívka, která dumá nad svou budoucností. Sedím na posteli, muchluju štěně anglického kokršpaněla a se směsicí protichůdných pocitů hledím k budoucnosti. Základní školní docházka s pověstí rebelky, hyperaktivního drzého dítka ověnčeného plejádou třídních a ředitelských důtek, a následným nepochopitelným obratem ve slušňačku, je úspěšně za mnou. Nedávné zkoušky na střední školu – obchodní akademii - úspěšně složeny. Za čtrnáct dní se ze mě má stát středoškolák. Je čas opustit svět dítěte a dospět.

> "Ať to skončí, pane Bože, ať už to skončí... Ale co to je, něco mám s rukou. Mé levé zápěstí visí nehybně dolů... Pane Bože, já nemůžu hýbat s rukou."

Vyvenčím Šindu, poobědvám a usedám na postel. Sedím, hladím štěně a najednou... co to je? Intenzívní tupá bolest v oblasti mezi lopatkami. Vstávám (to ještě nevím, že naposledy ve svém životě) a popocházím po pokoji a děsím se. Co je to za bolest? Kde se vzala? Ať to skončí, pane Bože, ať už to skončí. Bolest jak přišla, tak odešla. Ale co to je, něco mám s rukou. Mé levé zápěstí visí nehybně dolů. Nemůžu hýbat s rukou! Pane Bože, já nemůžu hýbat s rukou. Proč? Pozvedám oči i mysl k Bohu a se zděšením se jej tážu, co se to děje? Co když ochrnu? Ne! Pane Bože, jen to ne! Brní mě levá noha! Zmocňuje se mě neskutečná panika. Musím si zavolat pomoc. Telefon nemáme. Sousedi mají. Musím zavolat mamce! Oblékám si kraťasy, ale jednou rukou nedokážu zapnout knoflík. Zavírám dveře bytu. Veselý kokřík chce jít se mnou... „Šinetko počkej chviličku, hned se vrátím..." (Ona „chvilka" potrvá čtyři měsíce a můj milovaný psík na mě ve svých telecích letech dočista zapomene.)

Plížím se chodbou a má levá noha citelně vypovídá službu. Sousedky jsou doma, pouští mě k telefonu a já volám mamce. „Mami, prosím Tě, přijeď, něco

mi je, nemůžu hýbat rukou, brní mě noha. Bojím se, že ochrnu. Prosím Tě, přijeď brzy.“ Usedám do křesla a čekám. Po pěti minutách se chci zvednout, že zavolám ještě taťkovi. Nejde to. Službu mi vypověděl i zbytek těla. Jediné, čím hýbu, je hlava. Dílo zkázy je dokonáno. Padám ke straně. Jde do tuhého.

Holky zavolají souseda, který mě odnese do auta. Mamka přijíždí. Jedeme na polikliniku, kde mě přeloží do sanitky a převáží do nemocnice. Celé tělo mě brní a nechápu, co se to děje. V nemocnici do mě nastrkají různé hadičky, kapačky, cévku a čekají, co bude dál. Na CT je jasný nález, zánět v míše. Zánět bují a postupuje míchou. Uprostřed noci se šmrncne o dechové centrum v míše. Dusím se! Lékaři zvažují tracheostomii. Nakonec to utáhne má bránice a zánět se zastaví. Už nepostupuje. Zubatá kolem mě ale stále máchá kosou a ještě chvíli potrvá, než mně dá ještě šanci.

“Celé tělo mě brní a nechápu, co se to děje. Na CT je jasný nález, zánět v míše. Zánět bují a postupuje míchou.”

Druhý den mě převáželi do Motola. Cestou přes Přelouč jsem střešním oknem viděla okno domu kluka, který se mi hodně líbil a na kterého jsem si myslela. Jak jsem později zjistila, nebyla jsem mu lhostejná, leč ochrnula jsem.

Po třech dnech na JIP seznali, že jsem životaschopná a převezli mě na dětskou neurologii. Tam byl, jak jinak v srpnu, prázdninový režim a mou ošetřující lékařkou byla paní doktorka, která se vrátila po několika letech po mateřské dovolené. Paní doktorka nevěděla, proč jsem ochrnula, ani jak mi pomoci. A tak jsem se stala pokusným králíkem porevoluční medicíny. A tak to začalo, tak začal můj druhý život…

Mou diagnózu nakonec motolští lékaři uzavřeli jako „změněný imunologický terén po očkování a následná klíšťová encephalomyelopolyradiculoneuritida“. Fakticky tedy zánět v míše, který způsobil její neprůchodnost a následné ochrnutí (všech čtyř končetin).

V červnu jsem byla s kamarádkou na běžné kontrole, při které mne lékař naočkoval proti spalničkám. Nevím proč, nevím, zda to bylo povinné - nutné (proti spalničkám jsem byla očkována také v říjnu 81). V červenci jsem měla klíště. Lékaři se později domnívali, že by zánět v míše mohla způsobit borelioza, jenže borelie nenašli ani v krvi, ani v míšním moku. Nalezli jen protilátky, takže jsem ji mohla prodělat kdykoliv předtím. V srpnu jsem ochrnula. Možná nebýt klíštěte, neochrnula bych. Možná mít klíště bez očkování, taky bych neseděla na vozíku. Je to už dvacet let. Pravdu už nikdo nezjistí. Byla jsem dítě, nikdo nevysvětloval nic mně, a bohužel, ani rodičům. Všichni mlžili a říkali, že nevědí, proč jsem ochrnutá. Nicméně, když mě propouštěli z Motola, lékařka mi jen kladla na srdce, ať už se nikdy očkovat nenechám, že je to strašně důležité.

> "V srpnu jsem ochrnula. Možná nebýt klíštěte, neochrnula bych. Možná mít klíště bez očkování, taky bych neseděla na vozíku."

Celých 15 let poté jsem všem tvrdila, že zánět míchy mi způsobilo klíště. Ale když jsem se nedávno začala zajímat o očkování a jeho nežádoucí účinky, pochopila jsem, že klíště dokonalo dílo zkázy, které mu medicína připravila. Že to, co jsem prožívala já, byly nežádoucí účinky po očkování.

Vakcíny jsou dělány z antigenu, což je samotný oslabený virus, a z přídatných látek, takzvaných adjuvants. Tato vakcína je dělaná na bázi iontů hliníku. Hliník je neurotoxin, což znamená, že je toxický pro mozek a nervy. Žel při aplikaci vakcíny se veškeré množství dostane do krevního oběhu. A je-li organismus oslabený, může se stát, že vakcína obsahující hliník poruší hemoencefalytickou membránu v mozku. Když se tak stane, způsobí to zánět mozku, míchy, nebo otok mozku a může vést až ke smrti.

Nejhorší na tom pro mne je vědomí, že to očkování nebylo asi povinné, nejspíš jen doporučené, a kdybych na něj nešla... kdyby... Jaký by asi teď byl můj život, kdyby... Člověku se utrpení snáší líp, když ví, že bylo neodvratitelné, že ne-

trpí zbytečně, že to má nějaký smysl, nějaký hlubší vyšší význam. Ale toto je zcela nesmyslné a zbytečné utrpení, nepotřebný medicínský omyl, který zničil a poznamenal několik lidských životů, zejména mých rodičů a můj…

Přirovnání k Černobylu mi přijde trefné. Tam také řada fundovaných lidí zvolila nezávisle na sobě takové postupy, které byly vysoce nepravděpodobné, ale jejich souhra měla katastrofální dopad. Při mém léčení tomu bylo stejně.

Pokusy o mé uzdravení lékaři zahájili silnými antibiotiky. Nicméně pořád jsem měla vysoké horečky. Každý den přes 39°C po dobu 28 dní. Vystřídala jsem několikery antibiotika, ale nic se nezměnilo. Hybnost se nevracela a teploty přetrvávaly. Nakonec už mi atb vysadili. A horečky mi konečně klesly. Ochrnutí ale trvalo. Pak vyzkoušeli vyměnit mi krevní plazmu. V té době už jsem měla tak rozpíchané a zničené žíly na obou rukách i nohách, že přistoupili ke voperování dvousměrné kanyly, zvané centrální katetr. I po osmnácti letech, když se ke mně přiblíží zdravotní personál s jehlou, se mé žíly záhadně zatáhnou hluboko pod povrch.

Nasadili mi hromadu různých léků na to či ono, vlastně ani nevím na co. Musela jsem jich jíst asi 30 denně. Z toho asi 4 na podporu chuti k jídlu. Dnes chápu, že mé tělo potřebovalo spát a nejíst prostě proto, aby mělo sílu bojovat se zánětem. Samo tomu napovídalo, stačilo jen poslechnout ho a hlídat. Nemocniční strava, prostá zeleniny a s minimálním podílem ovoce, obohacená o glutamát sodný k obědu i k večeři, nebyla zrovna vhodná pro člověka s nemocnými nervovými spojeními. Nehybnost a vysoké dávky atb a jiných léků úplně zastavily veškerou peristaltiku mých střev a vyprázdnit jejich obsah bylo obtížné i za použití opakovaného klystýru. Strava zasekaná v mých střevech, plná toxických látek z léků, a hnilobné procesy ve střevech způsobovaly, že se můj organismus těžce otravoval toxickými látkami a neměl pak sílu bojovat se zánětem v mé míše.

Aby dílo zkázy bylo dokonalé v plném rozsahu, přišla paní dokorka s nasazením imunosupresiv. Mé tělo se prý přidává na stranu zánětu a zabíjí tak samo sebe, proto je potřeba ho oslabit. Imunospresiva jsou totiž léky potlačující přirozenou obranyschopnost organismu. Jejich vedlejším účinkem je tloustnutí, zvýšená

chuť k jídlu, výrazný růst chlupů po celém těle, velmi silné akné, taktéž po celém těle, vysoká kazivost zubů a hlavně deprese. Ty ochrnutý člověk má jaksi přirozeně z logiky věci, a kdyby náhodou věřil v uzdravení, tak Prednison mu tu naději v mozku rozmluví.

Začala jsem tloustnout tak rychle, že to mé štíhlé a ztrátou svalstva vyhublé tělo vůbec nebylo schopné zvládnout. Nabrala jsem během dvou měsíců asi třicet kilo a popraskala mi kůže na prsou, bocích, zadku, břiše i nohou. Ale to ještě nebyl konec. Dávky léků byly tak vysoké, že má pubertálními pupínky uchráněná krásná pleť už to nezvládala, střeva nefungovala a muselo to z těla ven. Velmi husté a velmi ošklivé akné se mi rozeselo po obličeji, ramenou, zádech, hrudníku a podbřišku. Dlouho jsem se neviděla v zrcadle. Když jsem se pak v říjnu na svoje patnácté narozeniny podívala do zrcadla, polekala jsem se. Ta hezká holka, co jsem znala, byla fuč. Ze zrcadla se na mě díval oteklý, chlupatý, opupínkovaný, ošklivý člověk s uplakanýma známýma modrýma očima.

“Po čtyřech měsících jsem se dostala domů. Bylo to na Vánoce. Pes si mě nepamatoval a dostala jsem se jen do některých místností.”

Nicméně se mi začala vracet hybnost do pravé ruky směrem od ramene a na levé ruce jsem začala hýbat palcem, což se pak postupem času vylepšilo až na současnou hybnost. Odpovědi na mé neustálé otázky, kdy už to všechno skončí, kdy začnu hýbat nohama, kdy zase budu normální, kdy budu chodit, se pomalu začala měnit z lékařského „Nevím, musíš být trpělivá.“ na „Never more!“ Kdyby se mé zoufalství a utrpení dalo zvážit, ta váha by se strhla, nepobrala by to. Ale ještě pořád to nebylo tak strašné, protože v Motole se mnou mohli být rodiče nebo babička. Pomáhali mi, podávali věci, krmili mě, myli, otáčeli a dodávali naději.

Po čtyřech měsících jsem se dostala domů. Bylo to na Vánoce. Pes si mě nepamatoval a dostala jsem se jen do některých místností. Do svého pokojíčku ne, protože jsem neprojela dveřmi. Ale stejně jsem byla šťastná. Kamarádi se

za mnou konečně mohli stavit. Ale můj přístup byl rozporuplný. Chtěla jsem je vidět a být s nimi po tak dlouhé době, ale příšerně jsem se styděla za to, jak vypadám.

Nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. To nejhorší mě teprve čekalo. Rehabilitace na spinální jednotce v Košumberku. Po Novém roce jsem byla umístěna do Hamzovy dětské léčebny. Na tom oddělení ale žádné děti nebyly. Věkově nejbližší člověk byla o deset let starší, tedy pětadvacetiletá, schopná paraplegička, má spolubydlící (která ale trávila čas s kamarádem ve vedlejším pokoji).

Mé dny, mé tolik zoufalé dny, probíhaly jeden jak druhý. Ráno mě sestry oblékly a zřízenci vyndali z postele. Pak jsem měla nějaké procedury a cvičení. Po obědě mě sestry vykoupaly a ve dvě hodiny odpoledne odložily do postele, kde jsem musela ležet až do rána do sedmi. Většinou sama na pokoji. Jedinou společnost mi dělala televize. Žel, narušení nervového aparátu způsobilo, že se mi z televize dělalo špatně. Ona tak trochu píská, a ve mně to vyvolávalo dávivý reflex a chtělo se mi zvracet. (S televizí se doposud nekamarádím a nemám ji ráda.) Tehdy jsem hýbala jednou rukou, druhou lehce, byl pro mě problém projet dveřmi, protože klika byla moc vysoko.

Když jsem něco potřebovala, měla jsem u postele zvonek. Často mi ho nechaly jen tak vyzvánět třeba půl hodiny. Bylo to nesnesitelné. Když už jsem se konečně dozvonila, někdy mi pomohly, jindy vynadaly, že je nemám otravovat, a odešly. V noci byl problém spát, trápily mě křeče do svalů zvané spasmy, a když už jsem mohla spát, tak mě budila spolubydlící, která měla bolesti a brečela po nocích. Když jsem chtěla otočit, protože jsem se přeležela, nebo mi visela noha z postele, přišly sestry a vynadaly mi, že mám nárok být otočena jen 4x za noc. Po páté jsem měla smůlu. Cévkovaly mě vždycky nejtlustšími cévkami, aby to bylo rychle, nedbaje mých nářků, že to bolí. A často mi nadávaly, že jsem tlustá a těžká a že se se mnou nechtějí tahat. Styděla jsem se za svou tloušťku, i když jsem za ni vlastně nemohla, protože mi ji způsobily hlavně ty hormonální léky. Takže jsem nejedla. Skoro vůbec jsem nejedla. A pořád jsem brečela. A i za to mi sestry nadávaly.

Byla jsem ochrnutá, nemohla jsem dělat nic, vržená mezi lidi, kteří se o mě nechtěli starat a vůbec se tím netajili. Nikdo se se mnou nebavil. A kdybych snad přeci jen někde našla vůli žít, hormonální léčba a její vedlejší nežádoucí účinek - deprese - mi v tom zabránily. Pověstné „dělání, všechny smutky zahání“ se nedalo uplatnit, protože bez možnosti se hýbat se toho moc dělat nedá. Takhle nešlo žít. To nebyly podmínky k životu ani k uzdravení. Chtěla jsem domů. Ale sestry mě ubezpečily, že dokud se nezlepším, domů mě nepustí, že tam můžu být klidně rok nebo dva. To se nedalo vydržet! To zoufalství by se možná dalo přirovnat k zoufalství lidí v koncentračních táborech. Ti byli taky odsouzeni k nelidskému živoření, přestože nikomu nic neudělali, a naděje na

“Chtěla jsem domů. Ale sestry mě ubezpečily, že dokud se nezlepším, domů mě nepustí, že tam můžu být klidně rok nebo dva. To se nedalo vydržet!”

zlepšení byla mizivá. Tehdy nebyly ani telefony. Takže spojení s rodinou se dalo podniknout jen večer mezi 18. a 20. hodinou na sluchátko pro přivolání sestry, kam mi hovor vždy přepojili. Žel vždy po dvou minutách se spojení přerušilo. I ostatní pacienti chtěli mít své dvě minuty se svými rodinami. Mé zoufalství bylo do nebe volající. Pomalu jsem přesouvala svou touhu být zdravá na touhu umřít.

Zachránili mě rodiče, vzali si mě domů. Blok jet do Košumberku mám i po osmnácti letech. A s depresemi a sebevražednými sklony jsem se intenzivně potýkala ještě osm následujících let a i doposud se čas od času ozvou... Jako nejúžasnější všelék se mi osvědčila láska, tedy konkrétně láska mého úžasného muže...

Tereza

VENDULKA

Vendulka je naše druhá dcera. Vzhledem k tomu, že první dcera neměla po očkování žádné výrazné reakce, neočekávala jsem problém ani u ní. Očkování tetravakcínou proběhlo v pořádku. První dvě očkování živou atenuovanou vakcínou proti obrně (poliomyelitidě) tzv. „na lžičku“ také. Problém nastal po třetí vakcíně ve dvou letech. V době očkování byla dcerka sice „zdravá“, ale v předchozím týdnu měla rýmu, pokašlávala. Přesně si pamatuji, jak zdravotní sestřička vykřikovala: „Rýmička nevadí!“ Přibližně po čtrnácti dnech oteklo dceři kolínko, následoval rentgen, který nic neodhalil, odběr krve a odeslání naší osvícenou paní doktorkou na revmatologii do Motola. Byla jí diagnostikována juvenilní idiopatická artritida (JIA), závažné autoimunitní revmatoidní onemocnění, které je nevyléčitelné a bez nákladné léčby vede k poškození kloubů a dalších orgánu a k trvalé invaliditě. Jeden z prvních dotazů paní doktorky byl na očkování a naznala, že jde o následek po očkování proti obrně.

> “Přibližně po čtrnácti dnech oteklo dceři kolínko, následoval rentgen, který nic neodhalil, odběr krve a odeslání na revmatologii...”

Během týdne se dceřin stav dramaticky zhoršil, nebyla schopná se na nožičku postavit, v krvi byly prokázány antinukleární protilátky a zvýšené zánětlivé faktory. Dostávala nitrožilně Medrol (kortikoid), otok mírně ustoupil, následovala standardní léčba kortikoidy a Methotrexátem s velkými vedlejšími účinky (zpomalení růstu, „měsíčkovitý“ tvar obličeje, zatížení jater, negativní nálada), ale bez valného účinku. Po půl roce nám byla navržena tzv. biologická léčba (Enbrel), která naštěstí okamžitě zabrala. Od té doby je z dcerky opět veselá holčička. Léčbu bere dodnes (injekčně 1x týdně, poslední dva roky 1x za dva týdny) v minimální dávce. Problém nastal pouze jednou, po nákaze spálovým streptokokem, kdy dceři oteklo několik kloubů a musela být hospitalizována. Při adenotomii byla Vendulka hospitalizována na pokoji s holčičkou, která měla JIA také po očkování proti obrně, zajímavé... Oproti našim ostatním dětem se Ven-

dulka celkově rychleji unaví. Jinak ale žije, sportuje, dělá vše jako zdravé děti. Do mého života ale přibyl strach. Budou léky stále účinkovat? A co nastane v jejích osmnácti letech, kdy už v dnešní době velice drahou léčbu nehradí stát? Strach z vedlejších účinků biologické léčby, které nejsou zatím zcela známé. Strach při každém očkování všech našich dětí.

Vendulka již žádnou další živou vakcínu nedostala, proti zarděnkám, příušnicím a spalničkám přeočkovaná není. Synovo (naše třetí dítě) očkování proti TBC jsem v porodnici odmítla, další očkování měl podle individuálního očkovacího plánu. Po velkém váhání a naléhání lékařky jsem ho v sedmi letech nechala naočkovat Priorixem a i přes třítýdenní klidový režim mu otekla pravá ruka. Otok naštěstí po týdnu zmizel a rozbor krve byl v pořádku. Nedávno byl pozván na přeočkování, revmatoložka radí neočkovat, takže jsem plně rozhodnuta odmítnout.

Musím uvést, že se nám vyhnuly problémy s přijetím dětí do školky. Kontraindikaci k očkování jsme měli potvrzenou očkovacím centrem v Motole, naše pediatrička vždy potvrdila způsobilost dítěte a vypsala, která očkování neabsolvovaly.

A závěrem zamyšlení nad naším očkovacím systémem. Ani přes naši špatnou zkušenost nejsem odpůrcem očkování. Jsem přesvědčena, že očkování přineslo mnoho dobrého a díky němu lidé neumírají na dnes už „zapomenutá“ a nebo eradikovaná onemocnění. Dokonce jsem i pro povinné očkování, kolektivní imunita chrání mé nenaočkované děti. Živá atenuovaná vakcína, která ublížila naší dcerce, už se nepoužívá. Současně ale nesouhlasím s očkováním tak, jak je dnes aplikováno. Děti dostávají mnoho vakcín najednou (např. hexavakcína a očkování proti pneumokokům), dále je nutné posuzovat zdravotní stav každého dítěte individuálně a v případě jakýchkoliv pochybností vakcinaci odložit, či zrušit. A to i v případě, kdy hrozí např. nákaza od nemocného sourozence. V neposlední řadě by měly být pečlivě zaznamenány a statisticky vyhodnoceny všechny nežádoucí reakce po očkování, včetně těch, které se dnes považují za neprůkazné (změny chování, zhoršení atopického ekzému, v našem případě autoimunitní onemocnění) a stát by měl nabídnout odškodnění a samozřejmě hradit léčbu.

maminka Karolína

DODNES SI VYČÍTÁM, ŽE MÁ NEVĚDOMOST OVLIVNILA ŽIVOT MÝCH DĚTÍ

Mám tři děti: Martina, Honzíka a Adámka.

Martin se narodil 3.4.2002, všechna očkování zvládl v pohodě.

Honzík se narodil 18.1.2008 a byl po všech stránkách zdravý. Vývoj byl naprosto v pořádku, brzy začal i krásně mluvit.

"Po očkování přestal Honzík mluvit a jenom ukazoval, vůbec jsem si to nespojovala s očkováním. Začínali jsme se učit od začátku, ale Honzík se začal měnit. Z veselého kluka se stávala hromádka neštěstí, byl náladový a vše muselo mít svůj řád."

V 15 měsících jsme byli na očkování Priorix (kvůli své nevědomosti - vědět to, co dnes, očkování bych alespoň odložila). Po očkování přestal Honzík mluvit a jenom ukazoval, vůbec jsem si to nespojovala s očkováním. Začínali jsme se učit od začátku, ale Honzík se začal měnit. Z veselého kluka se stávala hromádka neštěstí, byl náladový a vše muselo mít svůj řád. Ve 26 měsících dostal další dávku Priorixu. Honzík začal pořádně mluvit až kolem 3. roku a do 7 let chodil na logopedii. Časem jsme zjišťovali, že Honzík je jiný než ostatní děti, zvláštní, všechno muselo mít svůj řád. Pokud nemělo, byl nervozní, plačtivý, a až v první třídě se po mnoha vyšetřeních zjistilo, že Honzík má poruchy autistického spektra. Jedná se o vysokofunkční autismus. Nyní chodí do druhé třídy, zatím zvládáme, ale po čase, pokud zvládat nebudeme, bude možná potřeba asistentka ve škole.

10.2.2014 se mi narodil syn Adam, před očkováním v 15 měsících vakcínou Priorix nám Adam krásně vyslovoval "máma", "táta", "bába", "děda", "autí" a krásně ukazoval zvířátka.

Po očkování najednou přestal, nevydal ze sebe ani slovíčko, ani zvířátko nepoznal. Po nějaké době jsem si všimla, že začíná mít stejné stereotypy jako Honzík, a to už mi začalo být podezřelé, proto jsem počala pátrat, jak je to možné, zda to nemůže být očkováním, až jsem na internetu narazila na naprosto identické příběhy, jako ten náš a začalo mi být vše jasné.

Nedávno měl být Adam očkován druhou dávkou Priorixu, ale tu už jsme odmítli, a nyní máme odklad. Adámek až tento měsíc (05/2016), to znamená rok a půl po první dávce, začal opět říkat "máma", "táta", "bába", "děda", "bum", "to" a "tam", ale bojím se, že bude mít také poruchy autistického spektra.

Dodnes si vyčítám, že moje nevědomost ovlivnila život Honzíka a doufám, že u Adama to tak nebude.

maminka Jana

PO OČKOVÁNÍ NA JIP S PODEZŘENÍM NA INFEKCI V MOZKU

Náš Vojtík byl naprosto zdravý, když jsme ho nechali očkovat 3. dávkou Infarix hexa ve věku 18 měsíců, schéma 2+1.

Čtyři hodiny po očkování byl z ničeho nic strašné ospalý (polehával), měl nepatrně zvýšenou teplotu a také byl neklidný. Osm hodin po očkování měl při teplotě 38,6°C dle lékařů křeč (záškuby, mimovolné pohyby očí, apatie, třes rukou, třepání pusou, byl cca 1-2 min. úplně mimo). Dali jsme Vojtíkovi Nurofen a usnul. V noci (třináct hodin po očkování) mě probudilo, jak se syn celý třásl. Když jsem rozsvítila, viděla jsem, že má halucinace. Poté jsme jeli do nemocnice. Ještě v noci brali synovi krev a dále to nijak neřešili. Odpoledne, druhý den po očkování, měl stále teplotu 39°C a opět se opakovaly záškuby (dostal totiž Panadol, po kterém se jeho stav rapidně zhoršil – což mi ale nikdo nevěřil, protože to přece není možné). V tu chvíli nás okamžitě poslali do fakultní nemocnice se slovy: „Záškuby po očkování nejsou žádná sranda, syn musí být převezen a musí se mu udělat lumbální punkce“.

“V noci (třináct hodin po očkování) mě probudilo, jak se syn celý třásl. Když jsem rozsvítila, viděla jsem, že má halucinace.”

Ve fakultní nemocnici ihned synovi dělali podrobné vyšetření krve, kde zjistili, že má špatnou krevní srážlivost. Tu prý může mít vrozeně nebo je to důsledek mozkové infekce. Potom nás čekali nejhorší dvě hodiny našeho života… Čekali jsme totiž na předběžný výsledek testu, který byl, díky Bohu, negativní. Měli ale podezření na infekci močových cest, tudíž mu nasadili antibiotika. S manželem jsme doufali, že to nejhorší máme za sebou… Ráno si nás ovšem zavolal lékař, že Vojtík má tu srážlivost krve stále špatnou. Domníval se, že syn má někde v těle krevní sraženinu, a musí vyloučit její přítomnost v mozku, takže syn musí na magnetickou rezonanci. Abych to shrnula. Tři dny do našeho syna cpali Nurofen, Panadol, antibiotika, po uspání při lumbální punkci dostal ještě jako

bonus narkózu, aby se mohla provést magnetická resonance. Naštěstí i výsledek tohoto vyšetření byl v pořádku. Naše nejhorší dny v životě snad skončily. Dále jsme byli posláni ještě na EEG (také v pořádku) a konečně jsme měli možnost mluvit s neurologem. Říkali jsme, že trváme na tom, že křeče měl z očkování, protože nikdy předtím je neměl. Nepopíral, do zprávy vše napsal a ještě kontaktoval očkovací centrum, aby se vyjádřilo k postupu dalšího očkování.

> "Po pár dnech nás pustili z nemocnice s diagnózou: febrilní křeče, lehké onemocnění jater, deficit jednoho faktoru ve srážlivosti krve. Nic z tohoto samozřejmě s očkováním nesouvisí."

Po pár dnech nás pustili z nemocnice s diagnózou: febrilní křeče, lehké onemocnění jater, deficit jednoho faktoru ve srážlivosti krve. Nic z tohoto samozřejmě s očkováním nesouvisí. Dále s ním nesouvisí ani podezření na infekci močových a dýchacích cest. Ale pozor!!! V době očkování měl pravděpodobně virózu, kterou ovšem nenašli (i test na chřipku byl negativní). Bylo mi řečeno, že dnešní medicína není na tak dobré úrovni, aby zjistila, zda tu virózu opravdu měl nebo neměl.

Neurolog přiznal, že by křeče mohly být neurologickou reakcí po očkování a tuto spojitost též řešil s očkovacím centrem. Zároveň nás také připravil na to, že by syn mohl mít i epilepsii. Bývalá praktická lékařka mého syna ho doporučila dále očkovat. Vyhledala jsem si tedy jinou lékařku, která přiznala, že měl syn opravdu nepřiměřenou reakci na očkování a dále očkování nedoporučuje.

Další vyšetření Vojtíka ještě čekají. Tak držte palce, ať je vše v pořádku.

Poznámka: Když jsem panu primáři pokládala otázky týkající se zdravotního stavu našeho syna po očkování (které ho patrně značně obtěžovaly) , byla mi řečena věta, kterou nikdy nezapomenu: „A Vám nestačí, že máte zdravé dítě?".

rodiče Vojtíka

PROČ MŮŽE VYSTAVIT KONTRAINDIKACI K OČKOVÁNÍ VETERINÁŘ, ALE PEDIATR NE?

Mé negativní zkušenosti s očkováním začaly před téměř 13 lety. Asi bude každý očekávat, že se týkají humánních vakcín. Ale týkají se vakcín pro psy. Tehdy jsme si koupili štěně výmarského ohaře. Již si přesně nevybavuji, kdy jsme poprvé nechali naši Angie přeočkovat (někdy po roce), ale velmi dobře si pamatuji její reakci. Druhý den byla jak bez duše, unavená, nechtěla nic jíst a ani pít. Prostě jen ležela a měla horečku. Vzali jsme ji tedy k našemu veterináři, který vakcínu aplikoval. Tehdy ji přeléčil antibiotiky a Angie se dala za pár dnů do pořádku. Rok na to jsme ji nechali opět přeočkovat. Tentokrát byla ale reakce taková, že jsme mysleli, že o Angie přijdeme. Tehdy veterinář vystavil doživotní kontraindikaci pro očkování se slovy "příští očkování by už nemusela přežít".

> "Druhý den byla jak bez duše, unavená, nechtěla nic jíst a ani pít. Prostě jen ležela a měla horečku."

Naši Angie jsme si dovezli v době, kdy byly naší dceři necelé dva týdny (rok 2004). Dcera podstupovala očkování podle toho, jak nás lékař zval. Nikdy jsem neměla vůči očkování výhrady. Ba naopak, dcera má i nepovinná očkování proti žloutence a meningokokovi. Dcera při očkování povinnými vakcínami žádné reakce neměla, nebo si je po těch letech nedokáži vybavit. Až po poslední vakcíně, která byla nepovinná a šlo o přeočkování proti meningokokovi vakcínou Nimenrix. Tehdy jsem byla s dcerou na nějaké prohlídce a lékař mi sdělil, že se zjistilo, že vakcína nechrání tak dlouho, jak bylo původně udáváno (původní doba měla být 10let) a že je nutné vakcínu, upozorňuji, že placenou, přeočkovat. V té době jsem o vakcínách netušila nic. Myslela jsem si o nich, že je to neškodná včelička, která naopak může jen zdraví podpořit a neublíží. Přesto, netuším proč, jsem se lékaře zeptala, zda může mít dcera nějakou reakci. Překvapil mě naprosto sebejistý, velmi zamítavý postoj lékaře, že v žádném případě. Přesto, tedy v den, kdy jsem dceru nechala naočkovat, zůstala dcera doma. Druhý den ale nastal problém. Nejen, že měla zvýšenou teplotu, se kte-

rou jsem si ale hlavu moc nelámala, ale hlavně se odmítala postavit na nohy s tím, že ji velmi bolí. Tento stav je v příbalovém letáku popsán jako myalgie. Když jsem zmínila lékaři, že dcera měla po očkování reakci, díval se jen do počítače, jako kdybych nic neřekla. Prostě nijak nereagoval. Před tím mi samozřejmě ani neřekl, že se mám případně podívat do příbalového letáku vakcíny na možné nežádoucí účinky. Ty totiž přeci neexistovaly...

> “Před pár lety se nechala moje maminka očkovat vakcínou proti chřipce. Ten rok dostala tu nejtěžší formu chřipky, jakou kdy měla.”

Zanedlouho se mi narodil syn. V té době se ke mně dostal první článek ohledně závažných reakcí na očkování, který spustil můj zájem o očkování jako takové. Čím více jsem zjišťovala, tím více jsem chápala souvislosti. Třeba to, že můj synovec, očkovaný v deseti letech povinnou vakcínou Boostrix Polio, měl zanedlouho po očkování diagnostikovaný Guillain-Barré syndrom. Lékaři v Mostě a ani v Praze se ale jaksi vůbec nezmínili, že to může být následek očkování, byť je tato nežádoucí reakce uvedena v příbalovém letáku vakcíny... Nyní je mu téměř 18 let, s touto nemocí se ale potýká stále - někdy zcela neschopen chodit, jindy bez problémů.

Před pár lety se nechala moje maminka očkovat vakcínou proti chřipce. Ten rok dostala tu nejtěžší formu chřipky, jakou kdy měla. Když jsem řešila i toto očkování, zjistila jsem, že je to celkem častý jev. Maminka měla pak ještě velmi omezující a bolestivou reakci po očkování proti tetanu, kdy se jí v místě vpichu (hýžďový sval) a v tříslе udělaly boule a trpěla velmi silnými bolestmi, které jí znemožňovaly pohyb. Léčena byla antibiotiky.

V době, kdy jsem už chápala, jak velmi těžce mohou vakcíny dětem, dospělým i zvířatům ubližovat, jsem maminku kvůli naší Angie varovala před očkováním jejího pejska. Maminka ale dbala toho, aby byl po roce přeočkovaný, jak to ukládá zákon, byť výrobce vakcíny deklaruje účinnost tři roky... Pejsek měl v té době

8 let, takže nijak starý nebyl. Za 4 dny po aplikaci měl první mrtvičku. Celkem měl pak další dvě mrtvičky, kdy ta poslední, 12. den po očkování, mu byla osudná.

Po zkušenostech v rodině, s našimi zvířaty, po zkušenostech v okolí a také tím, jak velmi intenzivně se zabývám očkováním, čehož je důkazem nejen tato brožura, kterou jsem stejně jako tu druhou koordinovala, vím, že vakcíny spíše než pomáhají, hodně ubližují. Velmi mě udivuje, že SÚKL, pediatrické společnosti a další subjekty, které ovlivňují očkování v ČR, závažné nežádoucí účinky nejen že bagatelizují, ale především je striktně odmítají jako většina lékařů. Pokud lékař nějaké nežádoucí účinky rodičům potvrdí, děje se to spíše ústně.

"Setkala jsem se s názory, že brožura číslo II obsahuje smyšlené příběhy. Není tomu samozřejmě tak."

Setkala jsem se s názory, že brožura číslo II obsahuje smyšlené příběhy. Není tomu samozřejmě tak. Všichni rodiče, kteří do brožury příběhem přispěli, byli jednotlivě osloveni, stejně jako autoři odborných článků, aby se jejich zkušenosti staly součástí našich/Vašich brožur.

koordinátorka druhé a třetí brožury

Z PORODNICE JSME SI PŘIVEZLI ČERNÝ KAŠEL

Minulý rok byl plný změn. Stěhovali jsme se na malou vesničku a čekali jsme naše třetí miminko. Byl říjen, narodil se nám krásný, zdravý syn a my spěchali domů z porodnice. Tehdy jsme ani netušili, že kromě miminka si z porodnice odnášíme i obávaný černý kašel…

Ráda bych vám popsala naši zkušenost s nemocí, o které slyšíme stále velmi často, a to nejen v souvislosti s očkováním. Nebudu se v článku zabývat tím, jak je nebo není nebezpečný, zda očkování proti němu funguje nebo ne a ani tuto nemoc nechci nikterak zlehčovat. Mým cílem je pouze realisticky popsat průběh této nemoci u mě a mých dětí. Doufám, že tento článek může pomoci k tomu, aby si každý mohl udělat trošku reálnější představu o této nemoci.

> "Přiznám se, že jedním z hlavních důvodů k sepsání tohoto článku je právě domněnka, že miminko černý kašel nemůže zvládnout."

To, že se počet nakažených osob černým kašlem neustále zvyšuje, víme snad všichni. Ale je to opravdu takové riziko, jak si mnozí z nás myslí? Není mnohem větší riziko to, že tuto nemoc neumí většina lékařů správě a včas diagnostikovat? Bohužel se velmi často setkávám s názorem, že pokud černým kašlem onemocní novorozenec (někdy je uváděno dokonce dítě do jednoho roku), bude to mít pro něj katastrofální následky. Kde se bere domněnka, že miminka neumějí kašlat? Proč je tato nemoc často používaná k zastrašování čerstvých rodičů, kteří váhají ohledně očkování?

Přiznám se, že jedním z hlavních důvodů k sepsání tohoto článku je právě domněnka, že miminko černý kašel nemůže zvládnout. Takovýchto zavádějících informací je bohužel plný internet a i já jsem se nad těmito nepodloženými fakty několikrát hroutila. Neexistuje však nic, co by to potvrzovalo. Jedná se pouze o názor, domněnku, která koluje mezi veřejností a po internetu. Chtěla bych k tomuto názoru vytvořit trochu protiváhu, pohled z druhé strany.

Černý kašel zvládl i náš nejmladší syn, který měl první příznaky ve třech týdnech. Jsem nesmírně vděčná za to, že to zvládl bez větších komplikací a v pohodě doma. Někdo možná namítne, že jsme měli štěstí. Ano možná měli. Ale proč by zdravé, donošené miminko v dnešní době nemělo toto onemocnění zvládnout? Ujišťuji vás, že i miminko kašlat umí!

> “Černý kašel zvládl i náš nejmladší syn, který měl první příznaky ve třech týdnech. Jsem nesmírně vděčná za to, že to zvládl bez větších komplikací a v pohodě doma.”

Všechny naše děti zvládly tuto nemoc naprosto bez potíží, za což jsem velmi vděčná. Rozhodně to však neznamená, že by se jednalo o banální nemoc. Jednoznačně se jedná o velmi nebezpečné a nakažlivé onemocnění s různorodým průběhem.

Naše holčička je řádně očkovaná dle očkovacího kalendáře, černý kašel se jí však nevyhnul. Prostřední syn má od narození zdravotní problémy. Začalo to atopickým ekzémem, později se projevily velmi silné potravinové alergie a samozřejmě to zakončilo těžké astma. Tento syn očkován nikdy nebyl a nebojím se tvrdit, že právě díky tomu byla u nás nemoc diagnostikována. Miminko mělo první příznaky přibližně ve třech týdnech a černému kašli jsem neunikla ani já a ani někteří další členové naší rodiny. Krátce po narození miminka jsem onemocněla já a syn. U sebe jsem to přikládala oslabené imunitě po porodu.

Vzpomněla jsem si na porodnici, kdy má spolubydlící na pokoji měla velmi ošklivý kašel, skoro se až dusila. Paní byla celkově velmi zvláštní, necítila jsem se tam vůbec dobře. Chtěla jsem být se svým malým miminkem přeložena jinam, ale nešlo to. Rozhodnutí bylo okamžité, podepsali jsme s manželem negativní revers a hned druhý den po porodu jsme jeli domů.

V hlavě jsem si tu paní znovu představovala - to, jak kašle a bylo mi na nic. Stačilo to k tomu, aby nás nakazila.

Nedá se nic dělat, řekli jsme si, chřipku přece zvládneme. Manžel si vzal v práci volno a zůstal s námi doma. Ani já a ani syn jsme neměli horečku, celkově jsme se cítili celkem dobře, jen ten kašel. Já jsem měla časté, ale ne moc silné záchvaty kašle. Syn začal pokašlávat, ale netrvalo to dlouho a pokašlávání se změnilo v dusivý kašel. Jelikož je těžký astmatik, čekali jsme, že se to rychle zhorší. Naštěstí nebyl dušný ani další den, jen ten hrozný kašel. Vyrazili jsme k lékařce. Popsala jsem jí záchvaty, které se opakovaly v určitých intervalech. Mezi nimi byl syn naprosto bez potíží. Nejhorší záchvaty přicházely krátce po usnutí a nad ránem. Během noci jich také bylo několik, ale ne tak silné.

> “Paní doktorka mu vzala krev a svou obavu z černého kašle vyslovila nahlas.”

Paní doktorka mu vzala krev a svou obavu z černého kašle vyslovila nahlas. Jelikož není očkovaný a nechtěla nic riskovat, právě kvůli malému miminku. Upřímně se přiznám, že jsem dostala hrozný strach. Černý kašel? My? Opravdu? Co když za to můžeme my? Měli jsme ho raději nechat naočkovat? Co když teď kvůli tomu ohrozíme nejmladšího?

Záchvaty kašle nepřestávaly, zhoršovaly se. Syn zvracel po každém jídle i při silnějším záchvatu v noci, když si lehnul. Nějakou dobu se pohyboval pouze s kyblíčkem v ruce, bez něj se nehnul. Zvracel opravdu několikrát denně. Dostal antibiotika, na výsledky se čekalo.

U mne se příznaky nijak nezhoršovaly, prostě jen kašel. Poctivě jsem inhalovala vincentku, kojila jsem, takže nic jiného jsem ani nechtěla. Už kašlalo i miminko, suchý, dráždivý kašel, podobný jako u laryngitidy. Pro podezření na černý kašel jsme byli odesláni do nemocnice. Náš strach se stupňoval, noc jsme strávili u počítače a byli

> “Už kašlalo i miminko, suchý, dráždivý kašel, podobný jako u laryngitidy. Pro podezření na černý kašel jsme byli odesláni do nemocnice.”

patřičně vyděšeni. Miminko dostalo antibiotika a druhý den nás pustili domů s tím, že se zřejmě o černý kašel nejedná, protože ten prý vypadá jinak a miminka se dusí.

Konečně výsledky. O černý kašel se opravdu nejedná, výsledky negativní. Oddechli jsme si. Miminko mělo sice stále hrozný kašel, kdo to viděl poprvé, chtěl volat sanitku. Ale my věděli, že to zvládne, vždyť je to jen škaredý kašel a jako rodiče silného astmatika nás to nevyvádělo příliš z míry. Kašlal fakt nádherně (zní to divně, ale měli jsme upřímnou radost z toho, že umí tak krásně kašlat a nedusí se jako jeho bratr). Starší bratr stále zvracel několikrát denně.

> “Kašlala jsem tak, že jsem si zlomila žebro. Můj pan doktor mne poslal na plicní, kvůli podezření na zápal plic. O černém kašli nechtěl ani slyšet, nepřicházel vůbec v úvahu.”

Kašlat začala i nejstarší dcera. U té se první objevila horečka a poté postupně začala mít také záchvaty dusivého kašle, také to znělo podobně jako u laryngitidy, kdy se kašel přirovnává ke štěkotu. Dcera trpěla nejvíce v noci, přes den to bylo lepší.

Hledaly se jiné příčiny, ale stále nic. Měli jsme podezření na to, že syn si zvracení vyvolává sám, paní doktorka nasadila další léky na astma a žaludek. U mne se kašel nečekaně zhoršil krátce před Vánocemi. Vůbec jsme nemohla ležet, okamžitě jsem se začala kašlem dusit. Kašlala jsem tak, že jsem si zlomila žebro. Můj pan doktor mne poslal na plicní, kvůli podezření na zápal plic. O černém kašli nechtěl ani slyšet, nepřicházel vůbec v úvahu. Na plicním také nic. Nemohla jsem se ani pohnout, zasmát se a při každém záchvatu kašle jsem brečela bolestí. Krev mi nikdo nebral, žádnou léčbu mi nenasadili. Zkusila jsem si naordinovat vysoké dávky vitaminu C.

Vánoce jsme prokašlali. V lednu to začalo být lepší. Už jsem se skoro mohla normálně nadechnout, jen ty záchvaty kašle a některé pohyby mi dělaly pro-

blém. Dcera už kašlala jen v noci, syn zvracel už jen občas a miminko kašlalo v pravidelných intervalech (po usnutí, těsně před probuzením).

Už jsme byli klidní, zvládneme to. Ale co to bylo? Jestli ne černý kašel, tak jak hrozný je právě ten obávaný černý kašel? Ještě horší? Dá se kašlat ještě hůř? Uvažovali jsme o očkování. Neuměla jsem si představit, jak ten černý kašel vlastně probíhá. Opět jsme seděli u internetu a hledali další informace, znovu jsme četli knihy o očkování, nemocech. Byli jsme opět na začátku, nevěděli jsme co dělat a byli jsme vděční za každou novou informaci.

Informace o tom, že černý kašel v prvních testech se často neprokáže, byla zcela nová. Najednou mi to bylo jasné, nemohla jsem tomu uvěřit. Tak my jsme ho možná opravdu měli… Takže nové testy a další čekání. Tentokrát už beze strachu o děti ale zato s velkou nervozitou.

Zhruba po týdnu přišly výsledky, černý kašel jsme opravdu měli. Mísila se ve mně úleva, obavy z následků, nervozita z postoje lékařky, vztek ze systému… v hlavě se mi honila spousta otázek.

Na potvrzení toho, že jsme prodělali černý kašel, jsme čekali přes dva měsíce. Tří měsíce od vypuknutí prvních příznaků. Mezi tím jsme nakazili několik dalších lidí, včetně ženy, která denně pracuje na oddělení v porodnici. Bohužel jsme neměli tušení, co způsobujeme. Kromě našeho pediatra se o černém kašli nikdo nechtěl vůbec bavit, jako by to nechtěli lékaři slyšet. Když jsem svému praktickému lékaři řekla, že jsem zřejmě prodělala černý kašel, protože u dětí se potvrdil, odbyl mne se slovy, že už je to stejně jedno. Takže já zvládla krátce po porodu černý kašel bez jakékoliv léčby.

Dnes je to něco málo přes rok. Věřím, že všechno zlé je pro něco dobré a s odstupem času vím, že i toto životní období, plné strachu o děti a plné nejistoty a stresu, bylo vlastně pro něco dobré. Dnes už jsem si ve svých životních postojích jistá.

maminka Petra

ČEMU JSOU RODIČE STANDARDNĚ V ORDINACÍCH PEDIATRŮ VYSTAVENI

1. Strašení a neobjektivnost informací:

Většina pediatrů jedná direktivně a případně vyhrožuje nemocí, ale již nepodá adekvátní informace.

„Dítě Vám umře na záškrt!“
Jak to může vědět? Již nesdělí, že záškrt tu byl jeden případ za 15 let (viz statistika na stránkách SZU).

„Dítě určitě dostane černý kašel!“
V roce 2014 bylo evidováno 24 případů na 100 000 obyvatel. K epidemii černého kašle, která se vyhlašuje při onemocnění dvou procent populace, však máme zatím stále ještě hodně daleko. Proč tedy vyhrožují? A co když by právě to očkování způsobilo nějakou negativní reakci? To již neřeknou... Pediatr nemůže strašit, potažmo ještě velice nepravděpodobným scénářem, aby dosáhl svého. Lékař má informovat objektivně a měl by mít data, když se opováží rodiče strašit nemocemi.

Vyvolávání pocitu viny a provinění vůči dítěti navíc v přítomnosti dítěte samotného(!). To se týká zejména situací kolem přeočkovávání. Vyvolávání pocitu viny a provinění je mnohem silnější a zákeřnější manipulativní technika, protože zastrašit se již stále větší počet lidí nedá a reagují na zastrašování naopak o to důraznějším opozitem a silnou obranou.

Rodiče by v sobě neměli nechávat vzbuzovat pocity viny a provinění za to, jak chtějí postupovat. Někteří lékaři ovládají manipulativní techniky bravurně. Většina jejich tvrzení, která používají při zastrašování ale nemá opodstatnění. Ať již v samotných statistikách, nebo v nezávislých studiích. Nezávislými studiemi jsou myšleny ty, které nevznikly za finanční podpory farmaceutických firem.

2. Pediatr neinformuje rodiče tak, jak by měl/a:

Pediatři téměř nepodávají informace, protože si myslí, že když je očkování vyhláškou povinné, tak to dělat vůbec nemusí. Chybí poukázání na nežádoucí účinky. Chybí informace o nemocech, chybí informace o možnostech očkovat jinými vakcínami a nežádoucí účinky smetají pod koberec s tím, že se jedná o časovou souvislost.

Rodiče vůbec neví o jiných možnostech očkování třeba schématu 2+1. Někteří pediatři oznámí, že takové očkovací schéma neprovádí a některé maminky si myslí, že hexavakcína se píchá ve dvou dávkách najednou, protože pediatři ji píchají rovnou s očkováním proti pneumokokům. Bylo prokázáno, navíc je to uvedeno i v SPC vakcín (příbalová informace pro odborníky) a potvrzuje to i Státní ústav pro kontrolu léčiv, že simultánní podání těchto dvou vakcín zároveň zvyšuje pravděpodobnost nežádoucích účinků. Rodičům to nikdo neřekne. Rodiče nežádoucí účinky nehlásí, ani o této možnosti leckdy nevědí. A příbalové letáky? Visí možná někde v čekárně, ale to je vše.

3. Právo pacienta na Informovaný souhlas a revers:

Na základě § 5 Úmluvy o biomedicíně, uveřejněné pod č. 96/2001 Sb.m.s., je jakýkoli zákrok v oblasti péče o zdraví možno provést pouze za podmínky, že k němu dotčená osoba poskytla svobodný a informovaný souhlas. Tato osoba musí být předem řádně informována o účelu a povaze zákroku, jakož i o jeho důsledcích a rizicích. Dále musí být poučena o dostupných alternativách. Podle § 23, odst. 2, zákona o péči o zdraví lidu, může osoba péči odmítnout prostřednictvím písemného reversu (tzv. negativní revers). Pediatři se domnívají, že pokud je něco vyhláškou povinné, neplatí výše uvedené a informovat nikoho nemusí.

4. Neoprávněný požadavek na úhradu očkovací látky:

Pediatr chce platit za vakcínu, pokud rodiče pouze očkování posunuli (např. o dva měsíce) a nebo, když se nepovinné očkování nedoočkovalo.

Zde si dovolíme citovat ze stanoviska Ministerstva zdravotnictví:

"Pokud jde o samotnou úhradu pravidelného očkování, zákon ji i přesto nijak neváže na to, zda termíny vyhlášky pro provedení očkování byly nebo nebyly dodrženy. Tuto interpretaci podtrhuje i fakt, že stát podle ustanovení § 49 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví hradí očkovací látky pro pravidelná očkování těch fyzických osob, které nejsou pojištěnci podle zákona upravujícího veřejné zdravotní pojištění. I z toho je zřejmé, že smyslem úhrady nákladů na pravidelné očkování z prostředků veřejného zdravotního pojištění není zajistit, aby pojištěnci dodržovali termíny podle vyhlášky a očkovacího kalendáře, ale především vysokou proočkovanost populace."

Více informací zde:

http://www.rozalio.cz/index.php/aktuality/964-zdravotni-pojistovny-a-hrazeni-povinnych-vakcin-pri-odlozeni-ockovani-bez-zdravotni-indikace

5. Hlášení na "hygienu":

Pediatr nemůže hlásit samovolně na "hygienu", že někdo odmítl očkování. Pokud pediatr rodiče na "hygienu" nahlásí, je to delikt a řeší to pak příslušný krajský úřad. Má pouze povinnost poskytnout údaje, pokud si je "hygiena" sama vyžádá. To funguje tak, že Ministerstvo zdravotnictví určí ročník a písmeno abecedy a tyto konkrétní složky se prohlédnou.

Pokud pediatr nahlásí samovolně, porušuje mlčenlivost. Ze zákona ani z vyhlášky mu nikdo nepřikazuje samovolné hlášení.

Zákon o zdravotních službách 372/2011 Sb.: zdravotnický pracovník musí mlčet o VŠECH skutečnostech, které se dozví při výkonu své práce. Překročí-li lékař dikci zákona, je možné podat na něj stížnost k České lékařské komoře a k Úřadu na ochranu osobních údajů, z jejichž postupu by pak jasně vyšel přípustný a nepřípustný postup lékaře.

6. Hlášení na “sociálku”:

Platí to stejné jako výše s tím, že pediatr může hlásit rodinu na “sociálku”, má-li podezření na zanedbání péče. Avšak pokud rodina odmítne očkování s vysvětlením, a pokud jinak dochází na pravidelné kontroly a o děti se stará, je jejich nahlášení na “sociálku” vyloženě nevhodné a navíc tím pediatr pouze znepříjemní život jak úřednici na sociálce, tak rodičům. Nic víc se totiž stát nemůže. Od lékařů to je neprofesionální jednání, které současně ukazuje neznalost jejich kompetencí. V současnosti nemají pediatři v ruce právní normu, zákon, který by očkování rodičům nařizoval, neboť vyhlášku 537/2006 Sb., která toto prosazovala, senát Nejvyššího správního soudu naznal jako nedostatečnou. Rozhodnutí neočkovat není projevem nedostatečné péče, naopak, je projevem velké odpovědnosti za život vlastního potomka.

7. Placení pokuty:

Nyní platí, že hrozí pokuta v maximální výši 10.000,- Kč na každého rodiče, plus poplatek 1000,- Kč. Pokuty se již v praxi ale nedávají. Poslední byla udělena před cca 10 lety. Zatím žádné soudní rozhodnutí neuložilo zaplacení poplatku.

8. Další profesní selhání:

- Podhlášenost nežádoucích účinků: reakce se neuznávají a nehlásí.
- Bez respektu k přání jiného schématu očkování: “schéma 2+1 neděláme”, “monovakcínu neaplikujeme”, apod.
- Manipulace rodiči: “očkování je prý povinnost stanovená zákonem; lékař má zodpovědnost, povinnost, musí” – nic z toho není pravda. Lékař pouze informuje a aplikuje po písemném a informovaném souhlasu rodičů. Bez souhlasu nemůže pediatr nic a též není za nic potrestán. Rodič podepíše negativní revers, může mít dokonce i vlastní.
- I přes nežádoucí účinky očkují pediatři dále: miminko muselo být hospitalizováno po vakcinaci, ale přesto ho chtějí znovu naočkovat; miminko má mnohonásobně zesílený ekzém, než mělo před vakcinací, ale chtějí ho dále očkovat, atp.

- Pediatr nezná odpovědi na otázky: aby se člověk mohl informovaně rozhodnout, měl by dostat adekvátní informace, což ale u pediatrů čekat nemůžeme. Ti často manipulují strachem a žádné skutečně důležité informace a statistiky vůbec nemají a nevědí o nich.

9. Co pediatra chrání ve smyslu toho, že očkovat nemusí?

Výsledný souhlas či nesouhlas je pouze a jen na rodičích. Pediatry chrání jednak negativní revers, jednak lze argumentovat tím, že lékař nemusí provést úkon, který je v rozporu s jeho vírou např. v konkrétní lék či postup.

Pozor!!! Nový zákon o zdravotních službách zavádí novinku – právo zdravotnického pracovníka odmítnout poskytnout zdravotní péči, která odporuje jeho svědomí nebo náboženskému vyznání. Toto právo lze využít v celé škále případů a lze jej vztáhnout i na poskytování preventivní péče – očkování.

Zaznamenali jsme námitky některých lékařů k současné situaci, kdy se mezi očkování hrazená z veřejných prostředků dostala i očkování, s kterými tito lékaři z odborných i etických důvodů nesouhlasí. Nový zákon jim dává možnost z důvodu výhrady svědomí odmítnout provádět daný lékařský výkon. Jeho provedení však musí zajistit buď jiným pracovníkem stejného zařízení, nebo jiným poskytovatelem zdravotních služeb. Výhradu svědomí nelze uplatnit, pokud by došlo k ohrožení života pacienta nebo k vážnému ohrožení jeho zdraví.

Právní předpisy:

- § Zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, § 38 – zdravotní péče bez souhlasu, § 50 odst. 2 – výhrada svědomí
- § Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, § 45 a násl. – právní úprava povinného očkování
- § Zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech – § 90, 106 odst. 6 písm. a), 108 odst. 8písm. a) – farmakovigilance

10. Choval se pediatr nevhodně?

Disciplinární odpovědnost řeší správní orgány prostřednictvím stížnosti, kterou máte jako pacient právo podat. Ke komu ji podáte, to závisí na problému, který chcete prostřednictvím stížností řešit.

Máte-li zájem o posouzení vašeho problému prostřednictvím znalecké komise, potom můžete svou stížnost adresovat řediteli zdravotnického zařízení, zdravotnímu radovi Okresního (obvodního) úřadu, revizního lékaři zdravotní pojišťovny nebo odboru kontroly, zdravotní péče Ministerstva zdravotnictví ČR.

Stížnost můžete podat také na Českou lékařskou komoru, která má, na rozdíl od předchozích, v případě provinění právo lékaře disciplinárně potrestat v podobě uložení pokuty, podmínečného vyloučení anebo úplného vyloučení z České lékařské komory (v souladu se zákonem 220/1991 Sb. v platném znění).

Stížnost musí obsahovat jméno stěžovatele a předmět stížnosti. Stížnost na Českou lékařskou komoru se podává do jednoho roku od spáchání skutku, proti kterému tato stížnost směřuje. Stížnost je třeba podat písemně dopisem a odeslat doporučeně s dodejkou.

11. Když pediatři vyhrožují ukončením poskytování zdravotní péče:

Toto neetické a neprofesionální chování zažívá spousta rodičů, kteří chtějí pro své děti nestandardní schéma očkování (2+1), popř. chtějí využít jiné registrované vakcíny či nechtějí své děti očkovat vůbec. Obecně podle zákona o zdravotních službách platí, že ukončit péči o pacienta může poskytovatel jen z pevně stanovených důvodů.

Kromě předání do péče jiného poskytovatele se souhlasem pacienta, nebo situace, kdy pacient vysloví nesouhlas s poskytováním VEŠKERÝCH (nikoliv jednotlivých) zdravotních služeb, přichází v tomto případě do úvahy jen málo situací, kdy může registrující pediatr péči sám ukončit. O každém odmítnutí musí poskytovatel vydat pacientovi písemnou zprávu s uvedením konkrétních důvodů.

Dle zákona sem patří tyto případy, pokud nejsou způsobeny zdravotním stavem pacienta:

- pacient závažným způsobem omezuje práva ostatních pacientů;
- pacient úmyslně a soustavně nedodržuje navržený individuální léčebný postup, byť s poskytováním zdravotních služeb vyslovil souhlas;
- pacient se neřídí vnitřním řádem poskytovatele;
- pacient přestal poskytovat součinnost nezbytnou pro další poskytování zdravotních služeb.

K jednotlivým důvodům lze v tomto případě říct následující:
Žádost o přesun zahájení povinného očkování neomezuje práva ostatních pacientů. Rovněž se nejedná o soustavné nedodržování individuálního léčebného postupu. Také se nebude jednat o porušení vnitřního řádu poskytovatele, protože jeho smyslem je úprava převážně provozních otázek zdravotnického zařízení a nemůže jím být zasahováno do práv pacientů nad míru nutnou pro plynulý provoz a ochranu ostatních pacientů. Upravuje zejména pravidla pro doprovod, návštěvy v nemocnicích apod. Poslední možností je tedy odmítnutí součinnosti pro další poskytování zdravotních služeb. Pokud souhlasíte a poskytujete součinnost k dalším zdravotním službám registrujícího pediatra, nelze pro jediný případ tento důvod ukončení péče použít.

Jedinou reálnou možností pro odmítnutí očkování mimo běžné schéma by tedy zřejmě mohla být tzv. výhrada svědomí. V takové situaci je však poskytovatel povinen Vám zajistit jiného lékaře nebo jiného poskytovatele, který by Vaší žádosti vyhověl. S novým poskytovatelem nemusíte souhlasit, ale původní Vám po odmítnutí již nemusí hledat dalšího ani očkování poskytnout sám. Výhrada se však týká vždy konkrétního výkonu a nikoli dlouhodobé registrace u poskytovatele. Netýká se to tedy případu, kdy rodiče odmítnou očkovat a nebo doočkovat v rámci dohodnutého schématu. Z podrobného rozboru tedy vyplývá, že registrující pediatr nemá právo “zrušit registraci” jen proto, že žádáte např. o posun očkování mimo standardní schéma, avšak pořád v mezích zákona o ochraně veřejného zdraví a prováděcí vyhlášky.

Pro možnost právní ochrany je vhodné si vždy vyžádat písemnou zprávu o rozhodnutí poskytovatele o ukončení péče. Proti jakémukoli jednání poskytovatele, pokud není možný osobní rozhovor, můžete podat stížnost. Ta se podává přímo poskytovateli, proti kterému směřuje. Ten ji musí písemně vyřídit do 30 dnů, nebo Vám v této lhůtě oznámit, z jakých důvodů lhůtu prodlužuje nejvíce o dalších 30 dnů. Pokud nebudete s vyřízením stížnosti spokojeni, obraťte se na krajský úřad (v Praze na Magistrát). Ten stížnost prošetří a může poskytovateli mj. uložit nápravné opatření.

Další možností je obrátit se na Českou lékařskou komoru pro neetické jednání konkrétního lékaře. Také se můžete obrátit na svou zdravotní pojišťovnu. Ta by Vám, kromě dalšího, rovněž měla být schopna pomoci najít jiného poskytovatele. Na obě instituce je pak dobré v rámci řešení poslat i písemnou zprávu, kterou vám k ukončení poskytovatel zdravotnických služeb dal.

12. Souvislosti:

Jak tohle všechno souvisí s individuálními tragickými příběhy dětí a rodičů uvedenými zde, již ve třetím pokračování brožury "Jak zasáhl systém očkování do života některých rodin"? Velmi jednoduše. Pokud uvěříte, že si tito rodiče nevymýšlejí a skutečně zažili to, co popisují, poté – i s tím předpokladem, že něco může být pouze shoda nešťastných náhod - si něco uvědomíte. Poznáte, že tu zkrátka existuje propastný rozdíl mezi skutečností a mezi informacemi šířenými o bezpečnosti očkování lidmi a lékaři, kteří by o tom měli přece nejvíce vědět a znát. Poté, máte-li kritické myšlení, pozbudete další část své důvěry v názory takových odborníků, kteří popírají realitu. Možná mezi ně dokonce patří i právě váš lékař. A takový účinek je velice potřebný. Je potřebný k tomu, abyste se sami začali více a hlouběji zajímat o to, co vám v důsledku použití vakcín hrozí a odpovědně a pevně převzali rozhodování o životech a zdraví sebe a svých dětí do svých vlastních rukou. Výhradně do nich totiž takové rozhodování patří. Komu jinému byste dnes měli důvěřovat? V mnoha jiných vyspělých zemích to pochopili už i někteří politici a dokonce i samotní lékaři...

NEŽÁDOUCÍ ÚČINKY, KTERÉ VÁM PATRNĚ PEDIATR NEUZNÁ, BYŤ SE I ČASTO OPAKUJÍ

Vzhledem k tomu, jak často se ze strany pediatrů setkáváme se zamítnutím často se opakujících nežádoucích účinků po očkování, přinášíme rodičům seznam těch, které se mohou po očkování objevit, ale pediatři a další odborníci je většinou zamítnou se slovy "to s očkováním nesouvisí". Pediatři někdy nepřiznávají ani nežádoucí účinky vypsané v příbalovém letáku vakcín. Nerespektují doporučení nadřízených orgánů a příbalového letáku pro odborníky (SPC) neočkovat současně hexa vakcínu s vakcínou proti pneumokokům, byť hrozí zvýšené riziko neurologických nežádoucích účinků.

Tady tedy přinášíme nežádoucí účinky četnější, i méně četné.

V místě vpichu: bolest, zarudnutí, otok, svědění, horkost, zatvrdlá zduřenina, mokvající vřed, puchýř, krevní podlitina, reakce typu III (Arthus), absces

V okolí: rozsáhlý otok očkované končetiny, otok celé očkované končetiny

Celkové: horečka < 40°C, horečka > 40°C, bolest hlavy, slabost, únava, pocení, zimnice, závratě, mdloby, pocit choroby, tachykardie, bušení srdce

Pohybové: bolest kloubů, bolest šlach, bolest svalů, artritida, bolest zad, bolest / ztuhlost šíje, bolest / ztuhlost končetin, svalový třes, ztuhlost svalů, ochablost svalů

Alergické reakce: zarudnutí tváře a krku, otok tváře, očí, krku, šíje nebo jazyka, náhlý pokles tlaku, kolaps, svědivé puchýřky, krupička

Dýchací: dýchací potíže, bronchospazmus, svírání na hrudi, přestávky v dýchání, apnoe

Smyslové: poškození zraku, rozmazané vidění, světloplachost, poškození sluchu, hučení, ušní šelest, bolest ucha, ztráta citlivosti, trnutí, šilhání, bolest v oku

Kožní: vyrážky, ekzém, atopický ekzém, tečkovité krvácení - ekchymózy, psoriáza, Stevens-Johnsonův syndrom, vypadání vlasů, dermatitída, erythema nodosum, erythema multiforme, seborea

Infekce: opakované infekty i s těžšími průběhy, infekce horních cest dýchacích, rýma, kašel, dávivý kašel, zánět v krku, zánět ucha, zánět průdušek, zápal plic, infekce / zvětšení lymfatických uzlin, zápal mozku / mozkových blan, infekce kostí, virová infekce, herpex simplex, h. zoster, otok příušnic (vakcin. mumps), vakcinační spalničky, SSPE, zánět očí, sinusitida, houbová infekce, sepse, dušnost

Dříve byl jako nežádoucí účinek vakcíny Infanrix Hexa v příbalovém letáku uvedeno i snížení imunity!

Neurologické: záchvaty, křeče, epilepsie, synkopa, nejistá chůze, neobvyklý pláč / encefalitický, neobvyklá apatie na podněty, členy rodiny, neobvyklé pohyby, problémy s motorikou, rovnováhou (např. zakopávání), úpadek / regres ve vývoji, ztráta naučených slov, slabik, změny v chování, podrážděnost, apatie, dysfonie, kolaps / šok / hypotonická epizoda, stavy bezvědomí nebo nedostatku vědomí, poruchy spánku, neobvyklá spavost, nespavost, neutišitelný křik > 3 hodiny, encefalitida, meningitida, narkolepsie, vypouklá fontanela, encefalomyelitida, encefalopatie, zánět očního nervu, zánět lícního nervu, ochrnutí tváře, zánět jednoho / více nervů, Guillain-Barré syndrom, ochrnutí, neuropatie brachiálního plexu, neuralgie, ztráta paměti, ztráta reflexů, prohýbání do luku, hyperkinetický syndrom, fascikulace (samovolné záškuby nervových vláken), Akutní diseminovaná encefalomyelitida (ADEM) je imunitně zprostředkované zánětlivé onemocnění CNS, kdy dochází k demyelinizaci mozku a míchy. Jde o multifokální postižení CNS s encefalopatií. K příznakům patří poruchy vědomí, horečka a neurologické poruchy.

Trávicí: nechutenství, bolest břicha, zvracení, průjem, zácpa, dyspepsie, reflux, plynatost, bolest zubů, enteritida, gast. enteritida, stomatitida, aftózní stomatitida, krev ve stolici, intususcepcie

Hematologické: trombocytopenie, purpura / pokles krevních destiček, vaskulitida, otok lymfatických uzlin zejména na krku, v podpaží nebo slabinách, hemolytická anémie, zrychlená sediment. erytrocytů, cyanoza (modravé až modrofialové zbarvení kůže a sliznic, objevující se při nedostatečném okysličení krve)

Autoimunitní: pokles lymfocytů, zánětlivé střevní onemocnění, potravinová nebo jiná alergie, lupus, syndrom chronické únavy, roztroušená skleróza, sklerodermie, Graves-Basedowova choroba, autoimunní hepatitida, uveitida, astma, nádorové bujení (zhoubné, nezhoubné), diabetes

Jiné: zánět štítné žlázy, zvýšené jaterní testy, dysurie, smrt, potrat, autismus (ztráta očního kontaktu, změna osobnosti, chování), ledvinové problémy, angioedem, dislexie, disgrafie, noční děsy, nízký přírůstek hmotnosti, nechutenství

Doporučujeme vám před očkováním vytisknout Dotazník nežádoucích účinků očkování (http://www.poockovani.cz/downloads/hlaseni_NU.pdf). Požádejte pediatra o přiložení dotazníku k dokumentaci vašeho dítěte a oba společně sledujte jeho zdravotní stav.

Dále si dovolujeme upozornit na nový bezpečnostní signál, který je nyní monitorován jak v ČR, tak v celé Evropské unii. Jedná se o možnou souvislost očkování a poruchy psychomotorického vývoje včetně narušení vývoje řeči, dále apatie a vzniku nebo zhoršení atopického ekzému (viz http://www.poockovani.cz/zpravy/clanky/20161017203335).

Vyzýváme rodiče, kteří mají podezření zejména na výše uvedené nežádoucí účinky vakcín, aby tuto skutečnost Státnímu ústavu pro kontrolu léčiv nahlásili. Hlásit lze i zpětně. Připojujte k hlášení také kontakt na ošetřujícího lékaře, který může vaše podezření potvrdit. Dobře dokumentovaná hlášení podezření mají pro další hodnocení nejen tohoto nového bezpečnostního signálu klíčový význam. Hlásit můžete prostřednictvím elektronického či tištěného formuláře přístupného na webu SÚKLu (http://www.sukl.cz/nahlasit-nezadouci-ucinek).

HLASTE SVÁ PODEZŘENÍ NA NEŽÁDOUCÍ ÚČINEK! Je to velmi důležité.

DOSLOV SPOLKU ROZALIO

Milé čtenářky, milí čtenáři,

mnozí jste jistě otřeseni příběhy dětí s následky po očkování.

Reakce na ně bývají různé. Někdo jim ani nevěří: tohle přece není možné, to je přehnané, subjektivní, přecitlivělé, úzkostné pozorování rodičů. Kdyby očkování dělalo takové věci, neprovádělo by se. Všichni jsme přece očkovaní a žijeme?! Autoři příběhů bývají označováni za nepřátele očkování.

> “Nežádoucí účinky jsou abstraktní pojem, který si často neumíme představit. Právě sdílení osobních zkušeností může přinést tu konkrétní představu proč a jak nastávají potíže a jak vypadají.”

Příběhy dětí s nežádoucími účinky po očkování jsou podle mnohých jen strašením rodičů a destrukcí očkování. Osobně to vnímám naopak. Očkování je lékařský zákrok a po něm mohou nastat nežádoucí účinky (NÚ). To je nutné vědět a před očkováním i po něm s tím pracovat. Nežádoucí účinky jsou abstraktní pojem, který si často neumíme představit. Právě sdílení osobních zkušeností může přinést tu konkrétní představu proč a jak nastávají potíže a jak vypadají.

Jejich znalost pomůže při očkování vlastních dětí. Z příběhů je totiž patrné, že by NÚ nemusely nastat, kdyby se dodržely zásady pro bezpečné očkování, pečlivě by se dbalo na dobrý zdravotní stav dítěte, nepřehlížely se reakce a další postup by reakce zohledňoval.

Rodičům při četbě brzy začne být jasné, že prioritní je dítě očkovat zdravé a při plném zdraví nejbližší rodiny. Po případné reakci je pak nutné dostat je

nejdříve zpět do dobré zdravotní kondice. Když toto rodiče ví, je vlastně vyhráno. Emotivnost osobních příběhů pomůže i k pevnějšímu odhodlání ustát si pečlivý a jasný přístup a názor.

Další příběhy poukazují na nesmyslnost systému, založeného na povinnosti a nátlaku. Vyprávějí totiž o nepřijetí do školky nebo odmítání lékařské péče. A to je také důležité: čím více lidem bude jasné, že povinné očkování nepřináší dětem výhody, tím větší bude tlak na jeho změnu.

Přemýšlet, informovat se a rozhodovat se je samozřejmé právo každého pacienta. Rodiče bych především povzbudila: „Stůjte za svými dětmi a sledujte, co jim prospívá".

Nechť vám je tato brožura dobrou oporou.

Martina Suchánková

ROZALIO - Rodiče za lepší informovanost a svobodnou volbu v očkování z.s.

DOSLOV SPOLEČNOSTI PACIENTŮ S NÁSLEDKY PO OČKOVÁNÍ, Z. S.

Jsem velmi rád, že byla sestavena další, již 3. brožura s příběhy po očkování. Je to velmi důležitá zpráva o tom, že lidé, kteří se dali dohromady kvůli ohromnému nárůstu očkovacích represí v České republice, nepolevili. Nenechali se odradit tím, že přestože udělali velký kus práce, která měla tak velkou odezvu v Senátu ČR, nepodařilo se schválení tohoto represivního zákona zabránit. Česká republika se tak stala jednou ze zemí s největšími represemi v otázce očkování v Evropě.

"O problémech po očkování se mluví stále víc, lidé již přestávají věřit tomu, že kdokoliv, kdo mluví kriticky o očkování, je blázen a fanatik."

Ale přesto tato snaha nebyla marná a nepřišla vniveč. O problémech po očkování se mluví stále víc, lidé již přestávají věřit tomu, že kdokoliv, kdo mluví kriticky o očkování, je blázen a fanatik. To je totiž přesně to, co se snaží lidem namluvit pomocí PR technik propagátoři očkování. Mají totiž jen velmi chabé a zkreslené argumenty a jediné, co mohou dělat, je platit si mediální obraz. Odmítají se kritice očkování postavit čelem a vyhýbají se dialogu. Místo dialogu se snaží kritiku očkování jakkoliv diskreditovat a zesměšnit. Snaží se o to, aby to kritici očkovacího systému vzdali, aby si řekli, že proti státním úřadům, proti molochu politiky, proti penězům a rozjetému stroji nemáme šanci.

"Ale právě tato již třetí brožura říká – Ne, my to nevzdáme. Nejsme fanatici, jsme zcela normální lidé..."

Ale právě tato již třetí brožura říká – Ne, my to nevzdáme. Nejsme fanatici, jsme zcela normální lidé, kterým se přihodilo něco zlého, někdy dokonce velké neštěstí a stalo se to v čase následujícím po očkování, o kterém nám tvrdíte, že je naprosto bezpečné. A tyto zlé věci lékaři i státní úředníci odmítají přijmout. Stalo se něco zlého, čemu by se často mohlo předejít, pokud byste nebagatelizovali rizika. Nejsme jedna setina promile.

Nejsme zanedbatelné číslo. Budeme o tom mluvit stále dál, dokud se systém v naší zemi nezmění. I když se nepodařilo zabránit zákonu, jenž lidi nutí bez ohledu na zdravotní stav dítěte k opakovaným lékařským zákrokům, které nejsou bez rizika, nepřestaneme o tom mluvit. To, že se snažíte tyto problémy ignorovat či dokonce zesměšňovat, neznamená, že to vzdáme. Naopak. Budeme o tom mluvit stále víc a lidí, kteří o tom budou hovořit, bude neustále přibývat. To, že odmítáte dialog, znamená, že systém, který obhajujete, není obhajitelný. Když čtyřleté neočkované dítě nesmí jít do školky, ale pětileté tam musí, nemůže již nikdo soudný vašim argumentům věřit. Přestože placenými reklamami zahlcujete média, lidé vám přestávají věřit a tento proces můžete zastavit jedině tím, že se otevřete dialogu a začnete skutečně řešit problémy, před kterými zavíráte oči.

Tato brožura říká – Vydržíme.

Václav Hrabák
předseda Společnosti pacientů s následky po očkování, z. s.